

Giới thiệu BẠN GÁI NGÂY THƠ

Truyện BẠN GÁI NGÂY THƠ của tác giả Khả Nhạc kể về nhân vật nữ rất nhi nhảnh hồn nhiên. Cô bị có một chút bệnh thôi , vào bệnh viện thì chả có gì . Lúc về mới phát hiện ra bệnh của mình , bệnh mù đường . Cái bệnh viện to lớn kia vô tình trở thành mê cung nhốt cô lại ở trong mà không hề có một lối ra ...

May quá bác sĩ kia rồi , anh đồng ý giúp cô ra khỏi bệnh viện , nào ngờ cô đi hấp tấp quá lại ngã xuống , cái bản năng níu kéo khi ngã xuống của cô đã làm cho quần của anh bác sĩ ấy bị tuột xuống giữa dòng người hai bên ...

Rối quá cô liền diễn kịch để dập lửa lúng túng của hai bên , một bệnh nhân xuất hiện với tư cách là ông nội của anh mừng rỡ khi phát hiện ra cháu dâu tương lai đây rồi !!! Anh giả vờ xem cô như là vợ mình để trấn an ông . Xem ra lần này phải im lặng mà tiếp tục diễn kịch thôi ...

Bạn đang đọc truyện *BẠN GÁI NGÂY THƠ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nhìn hành lang sạch sẽ sáng ngời, vẻ mặt của Đồng Vũ Thiên hoàn toàn mờ mịt, cô nhú mào lảo lảo: “Đi thang máy lên tầng tám rồi trái, có thể thấy ngay phòng bệnh 81/6...”

Cô nghiêm túc nhớ lại lời mẹ nói, vừa đi vừa tìm số phòng bệnh.

“Phòng 81/1, 81/2, ..., 81/5”

Nhìn phòng bệnh cuối cùng ở cuối hành lang, cô rũ hai vai, suýt chút nữa khóc lên.

“Oa... Tốt nhất là có phòng 81/6 á!”

Vì tìm phòng bệnh 81/6 cô đã đi tới đi lui cái tầng lầu này, nhìn kỹ tất cả các số phòng bệnh một lượt, nhưng chính là không có!

Cố tình cô lại gặp vận quý, đi mấy lần, cũng không hề gặp một ai để hỏi.

Vì không tìm được người hỏi cho nên lúc này cô hoàn toàn cảm thấy chán nản.

Đang chuẩn bị buông tha thì cuối hành lang xuất hiện một bóng dáng mặc áo blouse trắng từ đi tới.

A! Rốt cuộc có người để hỏi!

Đồng Vũ Thiên hưng phấn chạy nhanh tới, không ngờ, lúc tới gần đối phương, vì quá vội chân trái dẫm chân phải.

“A——” biết mình sắp ngã xuống, cô thét chói tay, hai tay theo bản năng đưa ra muốn tóm lấy cái gì đó để ổn định cơ thể, cũng may, mười ngón tay của cô may mắn tóm được một thứ.

Đồng Vũ Thiên thở phào nhẹ nhõm, vậy mà tiếng hoan hô còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, tiếng vang của vật cứng rớt xuống đất khiến cô và bác sĩ kia đồng thời cúi đầu.

Chỉ thấy trên mặt đất là đầu dây thắt lưng của anh ta, cúc quần cùng với vài vốc chông chất dưới đất, toàn bộ đập vào mi mắt.

Thì ra thứ cô bắt được chính là quần của bác sĩ kia, không biết có phải chất adrenalin kích thích hay không mà cô lại có sức mạnh trước giờ chưa từng có, trực tiếp mạnh mẽ lột được quần đối phương.

Mà tay của cô vẫn còn đang nắm quần của anh ta không thả!

Cảm giác lạnh lẽo ở phía dưới đập tới, Ân Hạo cúi xuống nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện tại, cứng đờ tại chỗ.

Anh đang nằm mơ sao?

Quần của anh lại bị một cô gái không biết từ đâu lao tới, cởi?!

Ân Hạo sững sờ không dám tin vào tình huống trước mắt, Đồng Vũ Thiên thì bị hành động của mình làm cho choáng váng.

Trời, cô... cô... cô... vậy mà kéo tụt quần của bác sĩ!

Làm thế nào? Làm thế nào?

Sợ hãi bao trùm toàn bộ suy nghĩ, còn chưa biết phải làm thế nào để đối diện với tình huống lúng túng trước mặt thì một loạt tiếng cười nói từ đầu cầu thang truyền đến.

Ân Hạo lấy lại tinh thần, nhanh chóng kéo quần, rồi lập tức đi vào một phòng bệnh.

Anh chính là bác sĩ được hoan nghênh nhất trong bệnh viện, tuyệt đối không thể để cho người khác nhìn thấy tình trạng quần bách của mình lúc này.

Nhìn bóng lưng hốt hoảng của anh, Đồng Vũ Thiên không giải thích được cũng lo lắng đi theo anh tiến vào phòng bệnh.

“Cô đi theo tôi vào làm gì?” Liếc nhìn cô gái đi theo mình vào phòng bệnh, Ân Hạo không hiểu hỏi.

“Hà? À...” Cô chột dạ cúi đầu, không biết tại sao mình lại đi theo anh ta vào phòng bệnh.

“Chẳng lẽ... Cô muốn nhân cơ hội làm gì với tôi?”

“Không, tôi không có!” Đồng Vũ Thiên lo lắng khoát tay phủ nhận.

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô lúc đỏ lúc trắng, Ân Hạo không nhịn được đưa mắt quan sát cô kĩ hơn.

Thân hình cô nhỏ nhắn, cao chưa tới vai anh, gương mặt nhỏ nhắn chắc chỉ bằng bàn tay anh, đôi mắt trong sáng tròn to, đôi môi hồng hơi chu lên khiến người ta có ý nghĩ kì quái.

Không biết nếu hôn cô thì sẽ có mùi vị thế nào?

“Tôi nghĩ cô chắc sẽ không có can đảm đó.”

“Đúng, đúng, tôi là công dân tốt, tuyệt đối không làm chuyện xấu!” Vì muốn lấy lòng tin của anh, Đồng Vũ Thiên dùng giọng điệu vô cùng kiên quyết.

Nhìn phản ứng của cô, đáy mắt Ân Hạo lóe lên ý cười. Cô gái này đúng thật là thú vị.

Cảm giác anh đang nhìn mình chăm chú, cô bỗng lúng túng.

“VẬY... Tôi đi ra ngoài.”

Cô vốn ngại thơ, hay làm chuyện ngốc nghếch, nhưng lần này lại xảy ra vấn đề trước mặt bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai thế này, còn còi quần của anh ta, không những thế lại còn theo soa người ta, không biết anh ta có nghĩ cô tham sắc, muốn làm chuyện xấu với anh ta không?

Đồng Vũ Thiên càng nghĩ càng cảm thấy ảo não, đang chuẩn bị mở cửa muốn nhanh chóng rời khỏi hiện trường thì Ân Hạo đột nhiên kéo tay cô.

“Không được đi.”

Đồng Vũ Thiên mở to đôi mắt đẹp quay đầu nhìn anh, không hiểu hỏi: “Tại sao không được đi?”

“Cô bây giờ ra ngoài, sẽ hại tôi bị ra ánh sáng.”

“Ra ánh sáng...”

Thấy vẻ mặt cô mờ mịt ngốc nghếch, Ân Hạo không khỏi vui mừng muốn trêu chọc cô.

Anh khí định thần nhân cầm lấy quần, lấy giọng điệu mập mờ chậm chạp nói: “Một nam một nữ lén lút trốn trong phòng bệnh, sẽ khiến người ta nghĩ thế nào?”

“Nghĩ thế nào...” Trong lúc nhất thời chưa hiểu được ý trong lời nói của anh, Đồng Vũ Thiên chớp chớp hai mắt, vẻ mặt mờ mịt.

“Nếu mọi người nhìn thấy tình trạng tôi thế này, cô nói, mọi người sẽ nghĩ sao?”

Tầm mắt rơi vào quần dài của anh, gương mặt nhỏ nhắn của cô thoát cái đỏ ửng.

Ân Hạo còn muốn đùa giỡn cô mấy câu, ngoài phòng bệnh chợt vang lên giọng nói.

“Á, ở đây sao lại có đồ này?”

Sợ người khác sẽ mở cửa xông vào, trong lòng rét lạnh, một tay tóm chặt quần, một tay ôm Đồng Vũ Thiên nhanh chóng trốn sau góc tường.

Đột nhiên bị anh kéo vào trong ngực, Đồng Vũ Thiên tựa người vào ngực anh, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt trên áo anh.

“Á, anh... Có thể bỏ tay ra được không?”

Sát gần như vậy, cô không những ngửi được mùi hương, thậm chí còn cảm nhận được nhịp tim, độ ẩm trên cơ thể anh.

Không khí mập mờ khiến cho cô không tự giác giãy dụa, ý định muốn giãn cự li giữa hai người.

Vốn là sợ bị phát hiện nên mới kéo cô vào trong ngực, Ân Hạo lúc này mới phát hiện quyết định của mình hoàn toàn sai lầm.

Mùi thơm ngọt ngào trên cơ thể cô bao phủ toàn bộ không khí, bộ ngực đầy đặn đang cọ sát trước ngực anh, giống như là trêu chọc, khiến đỉnh nhạy cảm trước ngực anh đứng thẳng.

“Chết tiệt, cô đừng động!”

Bị anh quát lớn, Đồng Vũ Thiên hốt hoảng, tay vô tình lướt qua dưới hai chân anh, cả người đột nhiên cứng đờ.

“Anh... anh lấy cái gì chống vào người tôi?”

Chẳng lẽ là một thanh...

A... Cô chỉ không cẩn thận cỡi quần anh ta, hiện trường cũng không ai thấy, anh ta cũng sẽ không vì vậy mà giết người diệt khẩu chứ.

Ân Hạo sững sờ, lúc này mới phát hiện ra mình có phản ứng. Anh lại có phản ứng chỉ bởi vì cô gái này ở trong ngực anh giãy dụa, trong nháy mắt vật cứng sung to, đem đẩy quần chồng cao lên.

“Đáng chết!” Anh khẽ nguyền rủa một tiếng.

Anh luôn tự hào về khả năng kiềm chế của mình, nhưng thật sự không ngờ, trong thời gian thật ngắn, cô không hề có chút khiêu khích nào lại có thể nhanh chóng khơi gợi dục vọng của anh.

Nghĩ anh đang mắng mình, Đồng Vũ Thiên càng luống cuống.

“Không, không, không! Anh đừng hiểu lầm, tôi không cẩn thận mới kéo quần anh xuống, cũng không phải cố ý, anh đừng làm tổn thương tôi... Tôi đảm bảo sẽ mua lại cho anh dây lưng y hệt như vậy, hơn nữa còn khâu lại cúc quần giúp anh được không, còn nữa tôi tuyệt đối sẽ không đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, tôi thề!”

Vừa thề, trong lòng cô vừa âm thầm gào khóc.

Hôm nay cô thật đúng là không phải xui xẻo bình thường mà!

Mặc dù bình thường cô cũng không may mắn lắm, đi trên đường bằng phẳng cũng ngã nhào, đụng phải cây cột hoặc đi bị lạc đường đi loanh quanh, nhưng cũng còn tốt hơn tình huống lúc này!

Ân Hạo nhìn vẻ khoa trương trên mặt cô, liền nói: “Chỉ cần cô không động đây, tôi sẽ đem ‘hung khí’ thu lại.”

“Có thật không?”

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn anh.

Bây giờ nhìn kĩ cô mới phát hiện, anh ta thật sự rất đẹp trai.

Trên sống mũi thẳng tắp đeo một gọng kính vàng, đôi môi hồng, lông mày rậm, đôi mắt hẹp dài trông mắt đen sáng vừa nhìn đã biết là một người đàn ông tinh anh.

“Ừm” Ân Hạo chẳng nói đúng sai chỉ đáp nhẹ một tiếng, sau đó phát hiện cô đang nhìn mình tới mắt hờn. “Cô đang nhìn cái gì?”

Khoảng cách giữa hai người khá gần, anh có thể nhìn thấy gương mặt mình trong con ngươi của cô.

Thấy anh đột ngột tiến sát lại, cô bị dọa sợ hốt hoảng nói: “Tôi không động là được!”

Phát hiện ra cô ngoan ngoãn không dám động, vẻ mặt uất ức, Ân Hạo cảm thấy thú vị khóe miệng không tự chủ khẽ nhếch lên.

Không gian yên tĩnh, hai người lại đang dán sát vào nhau, cô không nhịn được vội hỏi: “Xin hỏi... Tôi có thể đi được chưa?”

Vị bác sĩ này căn bản là không đem cái ‘hung khí’ kia thu hồi lại, ở bên cạnh anh ta càng lâu, có nghĩa là nguy hiểm càng lớn?

Đồng Vũ Thiên hốt hoảng suy nghĩ, sợ mình gặp phải con sói hung ác, vì vậy suy nghĩ chuẩn bị muốn đoạt lấy cái ‘vũ khí’ kia.

“Không được.”

“Tại sao?”

“Đợi thêm mấy phút.” Anh phải xác định bên ngoài phòng bệnh thật sự không có ai mới được, với trạng thái đang “kích động” của anh mà nói, thật sự không nên di chuyển.

Không biết nỗi khổ của anh, Đồng Vũ Thiển chu môi cò kè mặc cả, “Vậy trước tiên anh thu hồi cái vũ khí của mình lại đi.”

Yêu cầu của cô khiến Ân Hạo cau mày. “Cô thật sự ngây thơ hay là giả bộ?”

Cô gái này nếu không phải là tính tình ngây thơ thuần khiết thì chính là trời sinh chậm lụt! Người bình thường tuyệt đối sẽ không ngu ngốc tới mức đem phản ứng dục vọng của đàn ông nghĩ thành vũ khí gì gì đó!

“Có ý gì?” Trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ ý, cô lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

“Đó không phải là vũ khí gì hết, đó là do cô hại tôi phải cứng lên.” Anh tức giận nói.

Sững sờ nhìn vẻ mặt tái mét của anh, cô không biết lặp lại. “Đột nhiên, cứng...”

“Đừng nói với tôi, cô không biết trạng thái cứng đó là gì?”

Mặc dù chỉ có một chương dạy về giáo dục giới tính nhưng anh không nghĩ sẽ có người không biết tới tình trạng kia.

Cô gái trước mặt có gương mặt đáng yêu giống con nít, nhưng có thể nhìn ra là đã trưởng thành, nếu cô dám nói cho anh biết, cô không biết “trạng thái cương cứng” là gì, anh có thể tốt bụng, miễn phí giúp cô giáo dục một khóa học giới tính.

Giọng nói của anh chậm rãi vang vọng trong đầu, lặp đi lặp lại hai từ kia.

Không khí nhất thời rơi vào trạng thái lúng túng quái dị.

Ước chừng một phút sau, Đồng Vũ Thiển cúi đầu nhìn vị trí của “hung khí”, sau đó chậm nửa nhịp lùi lại về sau một bước dài, kêu lên thành tiếng.

“A——”

Có cần khoa trương như thế không, cô thật sự không làm gì cả, sao anh ta lại kích động thành ra thế này?

Nhìn đáng vẻ như gặp quỷ của cô, Ân Hạo thật sự có ý nghĩ muốn bóp chết sự vọng động của cô.

Cho tới bây giờ, chưa từng có một cô gái nào nhìn dục vọng hùng tráng của anh sau đó lộ ra vẻ kinh hoàng chán ghét.

“Này, vậy... vậy phải làm sao?”

Nhìn cô bị dọa sợ tới mức nói không thành câu, Ân Hạo ngược lại cảm thấy thú vị.

“Cô phải giúp tôi dập lửa?” Anh hỏi ngược lại, trên gương mặt tuấn tú lịch sự lộ ra vẻ xấu xa.

“Dập, dập lửa...” Bởi vì quá mức kinh hoàng, cô lắp bắp, không thành câu.

“Cô có thể dùng tay hoặc dùng miệng.”

Anh cố ý đề nghị như thế, nhưng bởi vì trong đầu lại hình dung ra cảnh cô dùng hai phương thức này dập lửa cho mình, dục vọng dưới quần lại càng thêm bành trướng.

Thấy giọng nói của anh nhẹ nhàng nói ra những lời nói hạn chế độ tuổi thế này, gương mặt Đồng Vũ Thiển đỏ ửng.

“Anh... anh biến thái!” Mặc kệ là dùng tay hay dùng miệng cô cũng khó có thể tiếp nhận!

Đầu óc choáng váng, lúc này cô thật sự có cảm giác muốn ói.

“Biến thái?” Mấy rậm khề giương lên, Ân Hạo lấy giọng bắt cần đòi nói: “Đây là do cô hại tôi biến thành như vậy, tôi là người bị hại, cô nên phụ trách tới cùng.”

Bởi vì ngoại hình và vẻ mặt cùng công việc của mình, mọi người đều cảm giác anh là người nho nhã lịch sự, nhưng những người bạn của anh đều biết, anh cũng không giống như vẻ bên ngoài, vô hại như vậy.

Mặc dù hai người căn bản không biết nhau, nhưng cô gái trước mắt quả thật khá thú vị, kích thích bản tính của anh giấu dưới áo blouse trắng.

“Á, phụ trách.” Cô luống cuống, giống như tránh ôn dịch lùi lùi tới cạnh giường bệnh, trợn to mắt nhìn anh.

“Nhanh một chút, tôi còn phải đi kiểm tra phòng.”

Ân Hạo hướng cô ngoắc tay, mỉm cười, cố gắng khiến không khí càng thêm mập mờ.

Không lí do, anh ta cười lại khiến cô nổi da gà.

Trời ạ! Anh, anh ta... Sẽ không thật sự muốn cô thay anh ta... Cái đó chứ?”

“Á! Tôi không muốn——”

Đầu óc không tự chủ nghĩ tới hình ảnh đó, cô bị sợ ôm đầu thét chói tai, bất chấp tất cả chạy trốn chết.

Mây rậm nhủ lại, nhìn cô nhắc chân chạy vọt ra khỏi phòng bệnh, Ân Hạo kinh ngạc ngẩn người.

Anh cũng chỉ là trêu chọc cô thôi, cô có cần khoa trương như vậy không?

Là trên người anh có vi khuẩn, hay nháy mắt biến thành quỷ ba đầu sáu tay? Có cần phải dùng phương thức này để kích cảm giác ẩn giấu của anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đồng Vũ Thiên dùng tốc độ kinh người thét lên rồi chạy ra khỏi phòng bệnh, theo bản năng chạy tới hướng cầu thang.

Cô có thể xác định, mình gặp được bác sĩ sói trắng.

Nếu như bị anh ta bắt được, anh ta tuyệt đối sẽ bắt cô thay anh ta... làm loại chuyện đó!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, tiếng bước chân dồn dập vang lên trên cầu thang, khiến mọi người nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

Thật vất vả mới từ lầu tám chạy xuống đại sảnh, Đồng Vũ Thiên thở gấp, trái tim giống như là muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Lúc này điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Lòng bàn tay áp lên ngực đè lại sự cuồng loạn trong lòng, cô gắng ổn định hơi thở, “A lô?”

Nghe được tiếng thở hổn hển ở đầu dây bên kia, mẹ Đồng lập tức hỏi: “Vũ Thiên, rốt cuộc con chạy đi đâu?”

“Con... hít thở... hít thở... Con... con ở bệnh viện...”

“Bệnh viện? Bệnh viện nào?”

Khả năng nhận biết phương hướng của con gái từ nhỏ đã không tốt, tính lại mơ mơ hồ hồ, Mẹ Đồng nghĩ tuyệt đối là con gái lạc đường nên mới tới trễ.

“Bệnh viện Thánh An.”

“Bệnh viện Thánh An không sai, nhưng con đã lên phòng bệnh chưa?”

Bởi vì em gái bị bệnh, mẹ Đồng phải xin nghỉ nửa ngày tới bệnh viện làm thủ tục giúp em gái.

Tuy rằng bà chỉ xin nghỉ phép nửa ngày, nhưng trung tâm lại không tìm người để trực thay bà được, không còn cách nào, bà đành bảo con gái vừa hoàn thành khóa học làm y tá tới trông giúp nửa ngày.

Thuận lợi hết thầy, nhưng bà vẫn chưa an tâm, sợ con gái xảy ra chuyện, may là bà đã nhờ y tá và hộ lý để ý hộ nên cũng không có vấn đề gì.

“Chưa có...hít thở... Mẹ à, không có phòng bệnh 81/6.”

Không tin tưởng khả năng nhận biết phương hướng của con gái, mẹ Đồng lấy giọng hoài nghi hỏi: “Sao lại có thể? Nhất định con đi nhầm chỗ.”

“Mẹ, mẹ sẽ không phải nhầm chứ?”

Sợ mình tới nhầm bệnh viện cô rất nghiêm túc xác nhận cho nên chuyện này không thể xảy ra.

“Phi, phi, phi, nói hươu nói vượn cái gì hả?”

“Con thật sự không tìm được phòng bệnh 81/6 sao! Lên lầu tám chỉ có phòng bệnh 81/5!”

Nghe vậy, mẹ Đồng lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, thở dài một cái, “Đồng đại tiểu thư, con không phải chạy tới khoa khám chữa bệnh chứ?”

“Khám chữa bệnh...”

Đồng Vũ Thiên giương mắt, nhìn vào tấm biển bắt mắt ở đại sảnh.

Phía trên chính là “Khám Chữa Bệnh” bốn chữ.

Nhìn mấy chữ này, Đồng Vũ Thiên hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

“A~”

Nghe được âm thanh kêu lên của con gái, mẹ Đồng hoàn toàn có thể tưởng tượng được gương mặt con gái lúc này.

“Lão gia gia ở bên khoa nội trú!” Mẹ Đồng nhấn mạnh giọng nói che giấu sự bất đắc dĩ và lo lắng.

Ai! Làm thế nào?

Mơ hồ, mù đường cũng là một loại bệnh?

Con gái như vậy liệu tương lai có người đàn ông nào dám cưới nó sao?

“Phòng bệnh 81/6”

Đứng trước cửa phòng bệnh, Đồng Vũ Thiên nức nở nghẹn ngào ra tiếng.

Chẳng lẽ cô thật sự ngu ngốc sao?

Rõ ràng là đã vô cùng ghi nhớ lời mẹ nói lão gia gia kia ở khoa nội trú, cô lại chạy vào khoa khám chữa bệnh bị lừa giỡn ngu ngốc.

Đi đi lại lại bên khoa khám chữa bệnh không tìm được phòng 81/6, lại chẳng gặp một bóng người.

Tất nhiên, cái này cần bỏ qua tên sói áo trắng đó.

Nhưng mà không sao, mặc dù không biết bác sĩ sắc lang đó khoa nào nhưng ít nhất anh ta sẽ không chạy tới phòng 81/6 khoa nội trú.

Nghĩ tới đây, Đồng Vũ Thiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hít sâu một hơi.

Nghe mẹ nói, lão gia gia bị chứng mất trí nhớ, nếu tâm trạng không tốt thì sẽ nổi khùng, cho nên, chăm sóc một lão nhân bị mất trí nhớ phải rất kiên nhẫn mới được.

Mặc dù Đồng Vũ Thiên tốt nghiệp y tá, tâm địa thiện lương, nhưng cũng không có nghĩa cô có tư cách đảm nhiệm làm thiên sứ áo trắng.

Xác định cá tính mình mơ hồ không thích hợp trở thành y tá, sau khi tốt nghiệp, cô đã tìm một công việc hoàn toàn khác hẳn, trở thành người tự do trồng cây cối hoa cỏ.

Ngày nghỉ, cô sẽ tới chợ bầy quây, bình thường thì vui mình ở phòng kính trồng hoa, hay tía cây, đúng hạn thì đi tìm các hoa giống.

Làm bạn với hoa cỏ, cuộc sống của cô trôi qua đơn giản mà hạnh phúc, cũng có thể tự nuôi sống bản thân.

Cô rất thích cuộc sống như thế, nhưng mẹ lại bởi vì thấy cô suốt ngày hoa cỏ, sợ cuối cùng sẽ không thoát khỏi vận mệnh làm bà cô.

Lại một lần nữa thở dài, Đồng Vũ Thiên xác định tâm lý chuẩn bị đối mặt với lão nhân gia khó tính, lấy dũng khí mở cửa.

Không ngờ, cô vừa mới mở cửa phòng, đã trực tiếp đụng vào bức tường thịt dày ẩm ướt, mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt đi theo vào trong chóp mũi.

Cô nhú đôi mày thanh tú, sờ sờ chóp mũi ửng đỏ, còn chưa kịp kêu đau, một giọng nói trầm thấp vang lên khiến thần kinh cô nháy mắt căng thẳng.

“Tại sao lại là cô?”

Sau khi kiểm tra phòng bệnh, Ân Hạo mới đến khoa nội trú xem ông nội.

Ngoài ý muốn, vòng một vòng, lại để anh đụng phải cô gái thú vị này.

Nghe được giọng nói mang theo ý cười, Đồng Vũ Thiên ngẩng đầu, trợn to đôi mắt đẹp, đưa ngón tay thon dài kinh hãi chỉ vào mặt người đàn ông phía trước mặt.

“A~ lớn, sói háo sắc!”

Ân Hạo nheo mày rậm, ánh mắt đen láy lóe ra một tia sáng hứng thú, “Sói háo sắc?”

Giật mình vì đã tự tiện đặt cho anh ta biệt hiệu, Đồng Vũ Thiên vội che miệng, dùng sức mãnh liệt lắc đầu.

Hai cánh tay bắt chéo trước ngực, Ân Hạo tựa người vào cánh cửa, hứng thú nhìn phản ứng chột dạ của cô, cười hỏi: “Thế nào, hối hận, quyết định phụ trách tôi rồi sao?”

Nghe vậy, gương mặt Đồng Vũ Thiên đỏ bừng, “Người nào, người nào hối hận?”

Vừa nói xong, sợ anh đột nhiên nhào tới, cô lặng lẽ lùi về phía sau, đôi mắt len lén liếc nhìn phía dưới quần áo.

Rất tốt, anh ta đã bình thường, xem ra cô cũng không phải chịu trách nhiệm giúp anh ta.

Hơn nữa, anh ta có thể đi xung quanh, chứng tỏ quần anh ta cũng không có vấn đề gì đi? Như vậy cô không cần bởi vì chuyện mình làm mà cảm thấy áy náy.

“Nếu không phải như vậy, cô đi theo sau tôi làm gì?”

“Ai đi theo sau lưng anh?” Người đàn ông này đúng là không phải chị tự kiêu bình thường. Đồng Vũ Thiên cho là không đúng bấu môi sau đó mở miệng đuổi người, “Bác sĩ, anh kiểm tra phòng xong thì có thể đi được rồi.”

Nhớ trước đó anh ta nói phải đi kiểm tra phòng, không ngờ đi một vòng, lại để cô gặp anh ta, hôm nay cô đúng là xui xẻo tới cực điểm.

Không hề nghĩ tới cô sẽ mở miệng đuổi người, Ân Hạo nheo mày: “Đuổi tôi? Cô có biết hay không phòng bệnh này chính là tôi...”

Anh còn chưa nói hết, một gương mặt già nua lộ đầu ra từ phía sau anh, cắt đứt lời.

“Hà! Cháu dâu, rốt cuộc cháu cũng tới thăm gia gia.”

“Cháu dâu?” Nhìn lão nhân mỉm cười rạn rở, Đồng Vũ Thiên theo trực giác nhìn xung quanh bốn phía, không hiểu ông đang gọi người nào.

Cô còn chưa biết rõ, ông lão đã đi về phía cô, kéo cô tới bên cạnh Ân Hạo.

“Ông nội biết A Hạo rất bận không có biện pháp ở bên cạnh cháu, khiến cháu rất cô đơn, nhưng cháu không cần giận nó à! Cháu không để ý tới A Hạo, ông nội bao giờ mới có cháu à?”

Nhìn ông, Đồng Vũ Thiên chớp mắt lại chớp mắt.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao cô lại không hiểu ông nói cái gì?

Thấy vẻ mặt cô mờ mịt, Ân Hạo khẽ thở dài, có chút tức giận nói: “Ông nội, cháu còn chưa lấy vợ, ông tìm đâu ra cháu dâu?”

Ông nội? Ông lão trước mặt là ông nội của sói háo sắc?

Đồng Vũ Thiên kinh ngạc còn chưa kịp tiêu hóa xong, đã thấy ông giận tím mặt.

“Khốn kiếp! Con nhất định phải nói ra những lời khiến ông tức giận sao? Nếu như con dọa cháu dâu chạy mất, ông nhất định hỏi tội con!”

“Ông nội!” Ân Hạo bất đắc dĩ nhìn ông.

“Hừ!” Ông hừ lạnh một tiếng, lôi kéo “Cháu dâu” đi vào trong phòng bệnh.

Đột nhiên bị kéo đi, Đồng Vũ Thiên luống cuống, “Á, chờ chút...”

Biết ông không phải cố ý, Ân Hạo bất đắc dĩ nói: “Ông nội, người đừng náo loạn.”

Ước chừng những người già bị bệnh mất trí nhớ thường xảy ra biến chứng, ông nội chắc là có triệu chứng này.

Ông cứ khẳng khái là anh đã kết hôn, chừ việc do chức năng não bộ bị thoái hóa, cũng có thể trong tiềm thức khát vọng đứa cháu là anh sớm ngày

thành gia.

Nghĩ tới điểm này, Ân Hạo không khỏi đau lòng.

Tất cả anh chị em họ, ông nội yêu anh nhất, cố tình anh lại chần chừ không tìm được người thích hợp để kết hôn.

Chuyện này trở thành nỗi tiếc nuối trong lòng ông, khiến anh cảm thấy áy náy.

Nghe vậy, ông như một đứa trẻ, ưỡn khuỷu núp sau lưng Đồng Vũ Thiên lâu bầu: “Cháu dâu, cháu thật đáng thương, A Hạo về ngoài lịch sự, nhưng thật ra tính tình rất hung dữ.”

Đồng Vũ Thiên còn chưa kịp đáp lại, Ân Hạo đã mở miệng trước, bắt đắc dĩ nhìn cô. “Thật xin lỗi, tình trạng bệnh của ông nội tôi không được tốt lắm, cô đừng để ý.”

Sau đó anh lấy điện thoại ra, tìm danh bạ.

“Lạ thật, lần trước đã gọi cho trung tâm, sao giờ không thấy?” Anh ảo não nhỏ giọng.

Lời của anh khiến Đồng Vũ Thiên đột nhiên nhớ ra, cô tới thay mẹ trông lão nhân gia.

“À, cái đó... Tôi tới tìm Ân Nhất Chính...”

Nghe vậy, Ân Hạo dừng động tác, đưa mắt nhìn cô hỏi: “Cô tìm ông nội tôi?”

Lúng túng mấp máy môi, Đồng Vũ Thiên đáp: “À, cái đó người trông chừng... Vương Tú Kiều xin nghỉ, tôi tới trực giúp nửa ngày.”

“Cô? Trực giúp?” Ân Hạo tràn đầy nghi ngờ, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Đón lấy ánh mắt đầy vẻ quan sát coi rẻ, Đồng Vũ Thiên ưỡn ngực cường điệu. “Tôi dù sao cũng đã tốt nghiệp làm y tá, chăm sóc lão nhân gia tuyệt đối không vấn đề.”

Động tác ưỡn ngực của cô hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt anh.

Nhìn cô dáng người nhỏ nhắn, nhưng ngoài dự liệu có bộ ngực đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh cùng vòng mông đẹp, trên người chỗ nào có đều có tuyệt không thiếu.

Nếu coi hết quần áo, quả thật là dùng sắc đẹp thay com...

Càng suy nghĩ lại càng cảm giác mình kì lạ, anh dừng lại suy nghĩ, âm thầm thu hồi dáng điệu của cô vào tầm mắt, cười hỏi: “Lúc cô học ở trường liệu có xảy ra chuyện gì? Cô làm gì mới có thể tốt nghiệp?”

Hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt càn rỡ của anh, Đồng Vũ Thiên cau mày lâu bầu: “Người ta chỉ mơ hồ một chút, nhưng cũng không có nghĩa là người ta ngu ngốc.”

Bác sĩ thói đáng ghét!

Nhìn anh cười đến khoe miệng cũng muốn rách, nếu không phải bận tâm tới hình tượng thực nữ, cô nhất định sẽ vả miệng anh lại.

Trong lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ thì Ân Nhất Chính đột nhiên tham gia.

“A Hạo, mau hai giờ rồi.”

Ân Hạo không nói gì liếc nhìn ông nội, không biết phải làm sao.

Trình độ thoái hóa của đại não đã tới mức nghiêm trọng, nhưng chuyện liên quan tới anh, ông luôn nhớ rõ ràng, lúc này anh không khỏi hoài nghi ông có phải phát hiện bệnh tình mình càng ngày càng nghiêm trọng, lại cố gắng dùng chống cự.

Tất nhiên, điều này chứng tỏ ông rất yêu thương anh.

Mỗi lần nghĩ tới điểm này, anh lại sầu não.

Đề cảm xúc trong lòng xuống, Ân Hạo nhìn Đồng Vũ Thiên nói: “Hai giờ tôi phải đi khám bệnh, xin nhờ cô chăm sóc ông nội tôi...”

Anh còn chưa nói hết, Ân Nhất Chính đã không vui mở miệng nói: “Hai vợ chồng còn phân biệt cái gì ông nội anh, ông nội em? Ông của con không phải là ông của con bé sao? Hừ! Vớ vẩn!”

Ân Hạo vội đi tới phòng bệnh.

Dù sao, ông nội cũng chỉ coi cô là cháu dâu nửa ngày thôi.

“Được rồi, con đi làm việc, ông nội, ông phải ngoan ngoãn nghe lời lão bà của con có biết không?” Ân Hạo theo lời ông, nhẹ nhàng nói.

Nhìn anh dịu dàng kính cẩn với trường bối, trong lòng Đồng Vũ Thiển đột ngột nhảy lên.

Bỏ qua cá tính đáng ghét thì anh này cũng là người tốt a!”

“Hừ! Ông còn lâu mới giống con, không biết thương yêu lão bà, cháu dâu ngoan như vậy, tất nhiên ông phải nghe lời cháu dâu nói.”

Nghe được Ân Nhất Chính gọi cô cháu dâu, cô nhanh chóng nhảy ra khỏi tình trạng hỗn loạn, khốc không ra nước mắt ngược nhìn ông.

Tại sao ông lại gọi cô là cháu dâu chứ?

“Lão bà, vậy anh đi làm việc trước nhé!”

Đang còn suy nghĩ “thân phận mới” của mình, Ân Hạo đột ngột lên tiếng khiến Đồng Vũ Thiển sặc nước miếng.

Anh ta vừa gọi cô là gì? Lão, lão bà!

Bây giờ là sao? Muốn chơi trò làm diễn viên sao?

Cô cũng phải nhập vào vai diễn, gọi anh một tiếng lão công sao?

Thấy cô ho khan gương mặt khả ái ửng đỏ, Ân Hạo không nói gì chỉ nhìn cô. Cô gái này sao lại phản ứng chậm vậy?

Thầm thở dài, anh sẵn sốc vỗ lưng giúp cô, “Lão bà, em phải chăm sóc ông nội thật tốt, biết không?”

Lần nữa nghe được hai chữ “Lão bà”, Đồng Vũ Thiển tròn to mắt, khẽ nhếch môi, mặt kinh ngạc.

“Mau khép cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, nếu không ông nội lại lầm tưởng tôi muốn hôn cô, vậy cũng không tốt.” Ân Hạo cúi người nói nhỏ bên tai cô.

Anh tiến sát quá gần, gần tới mức cô một lần nữa ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt trên áo anh, tim lại đập bình bịch, bình bịch.

“Không thể, không thể.” Đồng Vũ Thiển liếc anh một cái, liều mạng cắn chặt môi, đáng vẻ không thể xâm phạm.

Phản ứng ngây ngô của cô chọc cho anh buồn cười, Ân Nhất Chính thấy vậy thì mặt mày hớn hờ.

“Đứng, đứng đứng, vợ chồng đầu giường giận cuối giường làm lành, trên đời không có vợ chồng lúc nào cũng cãi nhau, càng yêu càng ngọt ngào mới đúng!”

Lời nói của ông khiến Đồng Vũ Thiển suýt chút nữa khóc lên.

Hôm nay là ngày khoa trương nhất trong cuộc đời của cô.

Bây rười tối, Đồng Vũ Thiển mang theo thịt nướng tới khoa chỉnh hình, đầu óc vẫn rối loạn.

Khi mẹ cô trở lại bệnh viện vào lúc sáu giờ thay cô trông ông lão, Ân Nhất Chính lập tức phân phó cô nhất định phải đưa com hộp cho “Lão công” ăn.

Bởi vì, chỉ cần có bệnh nhân, Ân Hạo sẽ không có cách nào ăn com đúng thời gian được.

Ân Nhất Chính thao thao bất tuyệt bày tỏ, thân là lão bà, nhất định phải chăm sóc lão công thật tốt, không thể để lão công vì công việc mà mệt mỏi ảnh hưởng tới thân thể, thân thể khỏe mạnh là phúc lợi của lão bà.

Mẹ Đồng thấy Ân Nhất Chính nói một đồng chuyện nào là lão công rồi lão bà, tò mò nhìn con gái, đáng vẻ muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn mẹ, Đồng Vũ Thiển chỉ biết nhún vai cười khờ.

Rời khỏi khoa nội trú, cô muốn đi thẳng về nhà nghỉ ngơi, cả ngày cảm xúc hỗn loạn, trong đầu luôn quanh quẩn lời nói của lão nhân gia, cô vậy mà lại chạy đi mua thịt nướng của Nhật đồ ăn mà Ân Hạo thích nhất.

Khi cô lấy lại tinh thần, thì đã đứng trước phòng khám của khoa chỉnh hình.

“Trời ạ!”

Không giải thích được hành động của bản thân, Đồng Vũ Thiển nức nở thở dài.

Thật ra thì cô có thể không cần nghe lời Ân Nhất Chính, mặc dù ông uy hiếp sau khi đưa đồ ăn cho lão công xong phải cùng “Lão công của cô” chụp

một bức ảnh tình cảm gửi cho ông.

Có lẽ... Cô sợ mẹ bởi vì chuyện này mà không chịu nổi nên mới đi.

Đúng, chính xác là như vậy!

Nhiều lần xác định lí do, Đồng Vũ Thiên thu hồi suy nghĩ, nhìn đến số người bệnh trên bảng điện tử của phòng khám mà sợ.

Chuyện này... Có cần khoa trương như vậy không?

Ghế chờ không còn trống, rất nhiều bệnh nhân khám bệnh bất đắc dĩ phải đứng dọc theo hai bên hành lang.

Với tình huống như vậy, thật sự có thể hình dung tình trạng trước cửa giống như chỉ cần quãng lưới là bắt được một đàn chim.

Nhìn những người bệnh đứng chật kín, cô hoài nghi, Ân Hạo thật sự phải khám hết cho những người này sao?

Không chỉ như vậy, chưa để cho cô kịp hiểu rõ, các cô gái xinh đẹp đang chờ đợi khám bệnh xúm lại đồ mặt xỉ xào bàn tán.

Tình huống này có chút kì lạ, các cô ấy còn trẻ xương cốt sao lại có vấn đề?

Trong lòng cô thầm nghĩ, y tá đột ngột mở cửa, cất giọng hỏi.

“Xin hỏi cô Đồng Vũ Xuyên có ở đây không?”

Nghe được tên của mình, cô theo bản năng mở miệng: “Là tôi...”

Nghe vậy, y tá lạnh lùng nói: “Phiền Đồng tiểu thư đi vào một chút.”

“Đi vào?” Đồng Vũ Thiên có chút khó hiểu. “Tôi không có chấn thương gì, không cần...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị y tá đưa vào trong phòng khám.

Thấy cô đi vào trong phòng khám, Ân Hạo nhíu mày nói với cô: “Làm phiền cô trước tiên tìm chỗ ở bên ngoài ngồi xuống, chờ tôi khám cho bệnh nhân xong.”

Mới nhận được điện thoại của ông nội gọi tới, anh thật sự không còn biết nói gì.

Nếu hôm nay ông nội không nhìn được hình, chắc chắn sẽ náo loạn cả đêm.

“Sao?” Đồng Vũ Thiên sững sốt, nghĩ mình nghe nhầm.

“Ông nội tôi vừa gọi điện đòi hình.” Ân Hạo bất đắc dĩ nhìn cô một cái.

Nghe vậy, Đồng Vũ Thiên xụ mặt xuống, thờ dãi chấp nhận.

Cô sớm biết ông không nhận được hình sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tình huống này đúng là kì quái, cô và người đàn ông đẹp trai ở trước mặt này, vì một lão nhân gia hồ đồ mà dây dưa không rõ.

Ý thức được việc này, Đồng Vũ Thiên bỗng âm thầm rùng mình một cái.

Bỏ qua một bên chuyện dưới về bề ngoài lịch sự của Ân Hạo là một đại sắc lang, cô có thể hay không bởi vì “có vẻ” hơi thân mật mới anh, mà bị những người phụ nữ thích anh căm ghét?

Đây tuyệt đối không phải ảo giác của óc, cô có thể cảm thấy, ánh mắt của cô y tá kia vô cùng sắc bén, trên người toát ra vẻ thù địch....

“Được, vậy, tôi ra ngoài trước.”

Đề phòng bị y tá dùng ánh mắt giết chết, Đồng Vũ Thiên bỏ lại lời nói, cúi đầu bước nhanh chuẩn bị chạy ra ngoài.

Ân Hạo đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô vội vã chạy ra ngoài giống như gặp quỷ, trong lòng cảm thấy kì quái.

Bởi vì không hiểu cô vì sao lại cuồng cuồng vội vã, lại cúi đầu đi nhanh như vậy, cô gái ngốc sẽ không bị đụng đầu vào cửa chứ?

Lo âu xẹt qua trong lòng, bỗng một tiếng rầm vang lại khiến lòng anh run lên.

“Trời ạ!”

Nhìn thấy cô quả thật giống như anh tưởng tượng, trực tiếp đập đầu vào cánh cửa, Ân Hạo vội trấn than thở, không nên nói gì.

Y tá thấy vậy, vội tiến tới đỡ cô, hỏi: “Tiểu thư, cô có sao không?”

Dù cô có cúi thấp đầu không ngừng xông về phía trước cũng không nên quên ở đó có cánh cửa chứ? Cô tại sao lại hùng hục xông ra ngoài không biết còn tưởng cô chuẩn bị đập đầu vào cửa tự sát mất!

Hai mắt nỏ đom đóm, Đồng Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn y tá một cái còn chưa kịp biết mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì trước mắt đã tối sầm, cô trực tiếp hôn mê.

Trong mơ, một đám con gái giương nanh múa vuốt ở sau đuôi theo cô không tha.

Mười móng tay thoa son đỏ chói nắm lấy quần áo cô, móng tay dài đâm thật sâu trên da thịt cô, lưu lại từng vết cào đỏ chói, đau đến mức cô phải cầu xin tha thứ.

Cô biết mình không thể dừng lại, bởi nếu dừng lại, cô có thể bị đám con gái kia cắn xé nuốt vào bụng, cho nên chỉ không ngừng chạy, dùng hết sức lực mà chạy...

“Ồ... Không cần... Tôi cùng anh ta không quan hệ... Đừng bắt tôi, thật là đau!”

Đồng Vũ Thiên ô ô kêu đau, sau đó chợt thức tỉnh, sợ đến đổ mồ hôi lạnh.

Cô mở mắt, nhìn bức tường trắng xa lạ cùng rèm cửa xanh nhạt.

Đây là đâu? Cô tò mò vén rèm lên, nhìn thấy Ân Hạo đang ngồi trước màn hình máy vi tính.

Khắp nơi tối đen, chỉ có ánh sáng của màn hình máy vi tính.

Ánh sáng tỏa lên trên người anh, nhìn vào gò má anh tuấn, trong lòng cô như bị người ta cào nhẹ một cái, tim đập thình thịch.

Cô tại sao ở chung phòng với anh?

Cô cố gắng nhớ lại, nhưng không nghĩ tới được trước đó xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ cô đang nằm mộng?

Cô đang chuẩn bị véo mặt mình thì Ân Hạo quay đầu nhìn cô một cái hỏi: “Đã tỉnh? Cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?”

Chống lại tầm mắt của anh, nháy mắt, trái tim của cô đập thật nhanh, nhanh tới mức cô có cảm giác mình không thể hô hấp.

Phát hiện cô đang hoảng hốt nhìn mình, Ân Hạo đứng dậy bước nhanh tới phái cô: “Sao rồi, sẽ không phải bị đập tới ngốc chứ?”

Trước đó đã kiểm tra cho cô, anh phát hiện trừ trán bị sưng những chỗ khác không có gì bất thường, mới kéo màn để cô nghỉ ngơi.

Đồng Vũ Thiên nhìn thấy anh bước về phía mình, cả người lâm vào tình trạng báo động, vội vàng lùi về phía sau dựa sát vào vách tường.

Ân Hạo nhìn dáng vẻ đề phòng của cô, môi mông khê nở nụ cười.

Cô gái này rốt cuộc sao lại sợ anh đến vậy?

“Tại sao lại sợ tôi?” Nheo mắt lại, anh có ý tiến sát gần mặt cô hỏi.

Anh tiến sát quá gần, gần tới mức Đồng Vũ Thiên có cảm giác hơi thở ấm áp của anh phảng phất lên mặt.

Cảm giác thân mật như vậy khiến cô hoảng hốt, vội co mình lùi về sau, nhưng cảm giác lạnh lẽo từ vách tường truyền đến khiến cô hiểu rằng, mình đã không còn đường lui.

Cô âm thầm than thở, đưa ngón trỏ khê đẩy đầu vai anh không ngừng nói: “Này... cái đó... anh... anh có, có thể đừng dựa sát vào tôi như thế...”

Bởi vì quá mức sợ hãi, cô nói cũng không tròn câu.

“Tại sao tôi lại cảm thấy đáng vẻ này của em nhìn ăn thật ngon miệng?”

Xem ra anh thật sự dọa cô rồi!

Nhìn toàn thân cô phát run, đôi mắt tròn to long lanh, giống như lúc nào cũng có thể tuôn trào ra một vạc nước, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng đầy đặn khê run khiến anh có ý nghĩ muốn ngậm lấy, thưởng thức mùi vị của cô...

Ý nghĩ vừa xẹt qua, trong miệng truyền đến cảm giác ngọt ngào, một lần nữa anh lại phát hiện, mình đã bị đánh về kinh hoàng đáng yêu của cô hấp dẫn, trực tiếp cúi đầu hôn xuống miệng cô.

Đột nhiên bị Ân Hạo hôn, Đồng Vũ Thiên mở lớn hai mắt, không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Anh... Sói háo sắc hôn cô?

Cô chớp mắt lại chớp mắt, muốn xác định tình hình trước mắt này chỉ là giấc mộng.

Nhất định hôm nay gặp sói háo sắc bị kinh sợ quá độ, cô mới có thể gặp mộng xuân...

Môi của anh thật mềm, thật nóng... Chưa bao giờ hôn người khác, Đồng Vũ Thiên hoàn toàn bị vui lấp trong cảm giác nóng bỏng của hai đôi môi.

Đầu lưỡi của anh linh hoạt như con rắn, đầu tiên là khẽ liếm môi cô, sau đó trượt vào trong miệng cô, dây dưa cuốn lấy cái lưỡi thơm mềm của cô.

Khi đầu lưỡi của anh tận tình trêu chọc, Đồng Vũ Thiên theo bản năng làm theo động tác của anh, khiến môi lưỡi dây dưa.

Lần đầu tiên hôn môi, cô cảm thấy sắp không thở được, cả người mơ mơ màng màng, đôi tay không biết từ lúc nào đã ôm chặt lấy cổ anh.

Phát hiện cô nhiệt tình phản ứng, cả người Ân Hạo hoàn toàn kích động.

Môi anh rời khỏi môi cô, chuyển sang bên tai cô, liếm mút vành tai trắng hồng.

Cảm giác ướt át buồn buồn truyền tới, Đồng Vũ Thiên sợ nhột rụt vai, yêu kiều kêu ra tiếng.

“Ừm, thật là nhột...”

Nghe giọng nói mềm nhũn yêu kiều của cô, Ân Hạo đang đứng ở mép giường hoàn toàn không chịu nổi tách chân cô ra, muốn cô khóa chặt hông anh, để cho nơi ẩn nấp của cô dán sát vào lửa nóng của mình.

Cô mặc quần sóc jean, sự tiếp xúc thân mật kì dị như vậy khiến cho cô chột lấy lại tinh thần.

“Ân Hạo...”

Anh kéo tay cô, chạm vào lửa nóng đã sớm cương cứng.

“Anh muốn em...”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh, cảm giác nóng rực từ lòng bàn tay truyền tới khiến cô phát hiện ra mình thế mà lại chìm đắm trong nụ hôn của anh, không thoát ra được.

Cô ngây người một lúc, cuối cùng giật mình tỉnh táo, tình hình trước mắt này, đáng chết hoàn toàn không phải là mộng!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đã tử bởi DocTruyen.Org

“Tôi... tôi... không được...”

Rút tay về, Đồng Vũ Thiên hốt hoảng cự tuyệt.

Bọn họ căn bản không hề biết nhau, sao lại có thể tùy tiện lên giường?

Mặc dù cô quả thật bị đánh về anh tuân lịch sự của anh hấp dẫn, nhưng cô rất quý trọng lần đầu tiên của mình, cô muốn đem lần đầu của mình tặng cho người đàn ông cô yêu, không thể tùy tiện tùy tiện không giải thích được mà đánh mất.

“Em không cần?”

Ân Hạo nhướng mày, nâng môi cười hỏi, mười ngón tay thon dài đã sớm chui vào trong áo cô dùng sức xoa nắn nơi mềm mại đầy đặn, cảm thụ xúc cảm mềm mại mịn màng.

Ngây người như phồng nhìn khỏe môi anh nở nụ cười xấu xa, Đồng Vũ Thiến đỏ mặt, mãnh liệt lắc đầu.

“Nhưng phản ứng của em hình như không giống với lời nói của mình.”

Nói xong anh đưa dục vọng nóng bỏng đâm lên phía trước.

Bị dục vọng cường tráng của anh chạm vào, cô không kiềm chế được phát ra tiếng kêu rên mềm mại, gương mặt có chút bối rối.

“Nhìn xem, em thật nhạy cảm.”

“Anh...”

Đồng Vũ Thiến há hốc mồm cứng đờ lưỡi, trong đầu rối loạn một đoàn, nói không ra nửa câu phản bác.

Khi dục vọng của anh đánh tới, trong nháy mắt, nội tâm giống như có một cái gì đó kích thích lan tỏa ra khắp cơ thể.

Cô cảm thấy mình thật may mắn vì đã mặc quần jean, nếu không cảm giác đó sẽ càng mãnh liệt hơn nữa, tiếng kêu của cô sẽ có thể kinh người hơn.

Nghĩ đến điểm này, Đồng Vũ Thiến cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Nói xem, nếu như em không cần, sao còn để cho anh sờ em?” Ân Hạo cười hỏi, bàn tay lúc nhẹ lúc nặng xoa nắn bầu ngực mềm mại, cảm xúc mềm nhũn tuyệt vời này khiến anh thở dài thật sâu.

Cô lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra tay của anh đã sớm đưa vào trong áo của mình, áo cũng bị anh vén lên cao.

Còn khoa trương hơn, cô hoàn toàn bị anh dẫn dắt, bỏ quên sự thật mình đang bị ăn đậu hũ.

Thú vị nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô, Ân Hạo khẽ vuốt nhẹ nụ hoa bị anh trêu chọc đã thẳng đứng, nhẹ nhàng véo một cái.

Đau đớn xen lẫn khoái cảm đột nhiên ập tới, cô lại một lần nữa duyên dáng kêu ra tiếng.

“Anh...”

“Anh đã nói, em rất nhạy cảm.”

Bị anh trêu chọc, Đồng Vũ Thiến xấu hổ đỏ mặt, không cam lòng vươn tay đưa vào ngực anh dưới lớp áo blouse cũng bóp nhẹ một cái.

Đỉnh ngực bị kích thích, Ân Hạo hít một hơi, toàn thân nổi da gà.

“Nhìn, anh cũng rất nhạy cảm.” Cô hồn nhiên không biết hành động của mình hoàn toàn khiêu khích anh, Đồng Vũ Thiến há hốc, lấy giọng dạy dỗ nói: “Bị bóp như vậy, ai không... Á!”

Cô còn chưa nói hết, Ân Hạo đã trực tiếp đè cô lên giường, cắn răng khàn khàn nói: “Cô gái, hành động của em chính là đùa với lửa.”

Phụ nữ lên giường cùng anh không ít, nhưng chưa có một cô gái nào vừa có vẻ mê hoặc lại ngây thơ như vậy, khiến cho từng tế bào trong cơ thể anh tràn đầy khát vọng muốn hoan ái với cô.

Anh từ trước tới giờ vẫn luôn kiêu ngạo về khả năng tự chủ của bản thân, nhưng lại thất bại hoàn toàn trước cô.

Bị anh đè ép, Đồng Vũ Thiến giùng giàng, phát ra âm thanh kêu khỏ sở: “A... Tôi... tôi sẽ bị anh đè bẹp...”

Anh cũng không phải mãnh nam toàn cơ bắp, thân hình cao to gì hết nhưng tại sao lại nặng đến kinh người? Đồng Vũ Thiến có cảm giác sắp bị anh đè bẹp chết.

“Em gái, em chưa từng nghe qua đàn ông và phụ nữ lúc ân ái thường phải đè ép lên đối phương sao.”

Không nén được khát vọng cháy bỏng, anh mặc không để ý cô giãy giụa, bằng tốc độ kinh người cỡi bỏ quần sóc của cô.

Nhìn quần sóc trong nháy mắt bị người ta cỡi vứt sang một bên, Đồng Vũ Thiến đỏ mặt kêu lên: “A! Tôi...”

Bàn tay to che miệng cô, Ân Hạo cúi đầu, cố ý lấy giọng nói dịu dàng ní non bên tai cô.

“Ngaoan, nếu em muốn, anh rất vui lòng nhờ em làm giúp anh.”

“Ai, ai muốn giúp anh!”

Anh cười nhẹ, tay rời khỏi bộ ngực cô, chậm rãi vẽ vòng tròn từ từ đi xuống, khẽ vuốt ve.

Ngón tay tràn đầy ý vị treêu đùa rơi trên da thịt cô, mang đến cảm giác tê liệt, thân thể của cô càng thêm cứng ngắc.

Bởi vì kinh ngạc, Đồng Vũ Thiển quên cả giấy giữa, cứ ngơ ngác mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Khi bàn tay anh vẽ vòng vòng trên rốn cô thì hơi thở của Đồng Vũ Thiển càng thêm dồn dập, toàn thân nổi da gà.

“Anh... anh... Có thể đừng làm như vậy được không?”

Ân Hạo cười hỏi: “Không thích?”

Cô còn chưa kịp phản ứng, lại thấy anh cúi người, đưa đầu lưỡi, càn rỡ liếm láp cái rốn mịn màng của cô, còn dùng sức bú liếm.

Không có cách nào nhịn được sự vuốt ve treêu đùa của anh, Đồng Vũ Thiển cong người, kêu lên mềm mại: “A! Van cầu anh... Đừng như vậy...”

Ân Hạo không để ý cô rên rỉ cầu khẩn, tiếp tục dùng miệng cảm nhận da thịt mềm mại của cô.

Đối với hành vi ác liệt của anh, cô chỉ biết đỏ mặt, thở gấp, nơi tư mật trào ra luồng khí nóng, lặng lẽ dính ướt quần lót của cô.

Biến hóa như vậy khiến cô xấu hổ đỏ bừng mặt, đang suy nghĩ nên phải làm gì để tránh anh thì Ân Hạo lại tà ác đưa ngón tay lần tới đùi cô tìm đến nơi địa phương mềm mại ẩm áp.

Hoàn toàn không ngờ anh sẽ đưa tay chạm vào nơi tư mật, Đồng Vũ Thiển nhanh tay chặn lại, kẹp hai chân, hoảng hốt kêu: “Không! Không được!”

Chỉ cần tay anh đi vào, anh nhất định sẽ phát hiện quần lót của cô ẩm ướt.

Còn nói, anh ta chỉ chỉ là cháu của bệnh nhân mà mẹ phải chăm sóc, cô và anh ta chỉ gặp mặt mấy lần, sao có thể tiến triển đến mức này?

Đây không phải là hành động mà một cô gái ngoan nên có!

Cô rõ ràng nên cự tuyệt, nên đẩy anh ra, nhưng thật kì lạ, cô giống như là bị ma làm, mặc anh làm ra những hành động thân mật mà chỉ có những người yêu nhau có thể làm.

“Không thể? Nhưng thân thể em so với em còn thành thực hơn.”

Phản ứng của cô quá tốt, tốt đến mức anh cảm giác cô không phải là xử nữ.

Bàn tay bị hai đùi trắng nõn của cô kẹp lại, Ân Hạo duỗi ngón tay ra có thể cảm giác được mật huyết ướt át của cô.

“Cái... cái gì?” Đồng Vũ Thiển không hiểu hỏi.

“Em ướt!”

Mặc dù bị chân cô kẹp lại, nhưng ngón tay dài chống đỡ nơi tư mật của cô vẫn hoạt động tự nhiên như cũ, nhẹ nhàng xoa, ngón tay lại chui vào trong động tĩnh tìm kiếm mật dịch.

“Em muốn xem không?”

Không biết Ân Hạo muốn cho mình xem cái gì, nhưng trực giác mách bảo cô đó không phải là chuyện gì tốt, Đồng Vũ Thiển liều chết ngo ngoáy muốn thoát.

“Nếu không muốn xem, thì em cũng phải bỏ tay anh ra? Hay... Em muốn thử những thứ khác?”

Anh nhú mày, gương mặt lộ vẻ xấu xa khiến cô hoảng hốt.

“Không, không cần.” Cô vội vàng mò chân, gấp đến độ toàn thân đỏ bừng.

Người đàn ông này đúng là con sói lớn háo sắc, chỉ lo là một chút sẽ bị anh nuốt vào bụng, cô phải đề ý, không để anh mê hoặc, không nên đồng ý anh bất cứ yêu cầu nào.

“Nếu không muốn chơi trò khác, vậy trực tiếp đến đây đi.”

Đồng Vũ Thiển bị lời nói của anh chấn trụ hoàn toàn.

Ý là... Cùng anh ta ân ái sao?

Mặc dù bây giờ quan hệ nam nữ không bảo thủ giống như trước, tình một đêm, hay nói chi quan hệ không yêu không phải không có, nhưng cô không có biện pháp tiếp nhận.

Cùng ân ái với cô, nhất định phải là lão công của mình, còn phải là người đàn ông mà cô yêu thương!

“Không, không thể như vậy! Không thể!”

Nghe cô kêu la, dục vọng thì đang bùng cháy, Ân Hạo xanh mặt hỏi: “Tại sao?”

“Anh không phải là bạn trai tôi, cũng không phải chồng tôi...”

Nghe vậy, anh nhúm mày, cắt đứt lời cô. “Thật sự anh là lão công của em à!”

Đồng Vũ Thiên sùng sốt. Cô đã gả cho anh khi nào?

Ân Hạo mỉm cười, lấy giọng nói vô cùng dịu dàng bao dung nói: “Lão bà, trí nhớ em thật kém, ở trong suy nghĩ của ông nội, chúng ta kết hôn đã là vợ chồng rồi.”

Anh mặc dù không có hứng thú chơi chò chơi diễn nhân vật, nhưng mà, nếu là diễn với cô bé ngốc này, thật sự rất thú vị.

Đồng Vũ Thiên bất khả tư nghị kêu lên. “Đó là ông nội anh suy nghĩ lung tung, sao có

thể coi là thật?”

“Vậy là em không muốn làm?”

“Không muốn! Không muốn!”

Giống như là muốn thuyết phục bản thân không bị anh đầu độc, cô mãnh liệt lắc đầu, thề

không cùng bác sĩ đẹp trai chơi tình một đêm.

“Nếu không muốn, sao em lại ướt nhiều như vậy?” Ân Hạo đưa ngón tay dính mật dịch

bôi lên má cổ, vô cùng tuyệt vọng nói: “Đây không phải là em cũng muốn anh chứng

minh sao?”

Cô mở lớn hai mắt sững sờ nhìn động tác của anh, cô không thể tin được, thứ ẩm ướt

Đính trên ngón tay anh chính là từ nơi mềm mại của cô.

“Tôi...”

“Anh biết em nghĩ gì, muốn lão công yêu thương em thật tốt.”

Anh hoàn toàn coi thường sự chống cự của cô, Ân Hạo cởi bỏ quần lót của cô, đưa vật

nóng đã sớm không chịu nổi chống đỡ vào cửa huyệt ẩm ướt, nhẹ nhàng ma sát.

Động tác bá đạo của anh khiến cô không có một chút cơ hội phản kháng.

Khi vật cực đại của anh chống đỡ nơi mật huyết, toàn thân cô nhạy cảm run rẩy.

Giật mình với phản ứng của cơ thể, Đồng Vũ Thiên rũ mắt xuống, nhìn thấy nơi tư mật

của hai người đang tiếp xúc, toàn thân nóng bừng, đầu óc trống rỗng.

Đây không phải là sự kết hợp lí tưởng mà cô mong ước, nhưng giờ phút này, phản ứng

của thân thể và lí trí hoàn toàn trái ngược.

Cô không biết phải làm sao, nhưng lúc dục vọng của anh chống đỡ, thân thể của cô

không tự chủ được ngênh hóp, giống như khát vọng nó tiến vào.

Ân Hạo hài lòng nhìn cô phản ứng nhiệt tình, không nhịn nổi nữa vội vàng thẳng lưng tiến vào.

Vật nóng cực đại của anh xâm nhập vào mật huyết chật khít, lập tức khiến cô đau đớn.

“A! Thật là đau!” Đồng Vũ Thiến bị đau hét thâm lên một tiếng.

Vừa nghe cô kêu thâm thiết, thân thể anh cứng đờ, ảo não cất giọng hỏi: “Chết tiệt! Em... em là lần đầu tiên?”

Giọng nói bức bối của anh khiến cô ỳ khuất tức giận phản bác: “Anh... anh là đồ khốn kiếp! Tôi làm gì để anh cảm thấy tôi không phải lần đầu tiên?”

Cô biết lần đầu tiên sẽ đau, nhưng không nghĩ sẽ đau đến mức độ này.

Mặc dù không thể nào biết số đo của anh ta so với những người đàn ông khác nhưng cô có thể xác định, anh và cô không hợp!

Đồng Vũ Thiến nghĩ muốn đá anh, chân lại bị bàn tay anh áp chế, căn bản không thể động đậy.”

“Em nhiệt tình như vậy, anh nghĩ là...”

Lần đầu tiên đoán sai, Ân Hạo hoàn toàn sững sờ.

“Tôi là người, cũng không phải là không có cảm giác, bị anh sờ như vậy đương nhiên có phản ứng!”

Ân Hạo cứng đờ, lại lần nữa bị lời cô nói không thốt nên lời.

Thật sự cô không phải là búp bê thổi khí, nếu không phải, tất nhiên phản ứng động tình là đương nhiên.

Bởi vì anh đã lâu không tìm phụ nữ sao?

Cảm giác đau khiến cô từ u mê tỉnh táo lại, cô dịch dịch cái mông lùi về phía sau lều bầu.

“Tôi... tôi không cần, chúng ta không hợp, miễn cưỡng tiến sâu hơn sẽ rất...”

Không hợp? Giữa đàn ông và phụ nữ lại có chuyện không hợp vì lớn và nhỏ.

Nếu không phải dục vọng đang căng đau không dứt, Ân Hạo nhất định sẽ bị lời nói của cô chọc cười, nhưng lúc này anh căn bản không có tâm tình nghe cô nói, trực tiếp cầm lấy hông cô, bá đạo không cho phép di chuyển.

“Không cho phép em động.”

“Tại sao?”

“Nếu đau, thì cố nhịn, nếu không tương lai em sẽ ám ảnh với chuyện này.”

Cô quá nhỏ, cộng thêm phản ứng nên nơi đó càng thêm chật hẹp, hút anh thật sự chặt, muốn anh rút ra lúc này, anh không làm được!

“Cũng không phải anh đau, anh mới có thể nói như vậy.”

Đời này, cô không muốn làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa! Đồng Vũ Thiến vừa nghĩ tới, eo nhỏ không ngừng giãy dụa, cố gắng kéo giãn khoảng cách.

Vì cô không ngừng giãy dụa, anh kiên trì đuổi theo, chỗ kết hợp giữa hai người lâm vào tình trạng đưa đẩy.

Ân Hạo chôn sâu trong nơi ấm áp của cô, mật huyết ấm nóng chặt chặt, cảm giác vật nóng càng thêm trường.

Không có chút khe hở để tiến vào, Đồng Vũ Thiến cảm giác con đau đang đánh úp lại.

“Anh nhẹ chút, người ta là lần đầu.. Thật là đau...” Cô đáng thương cầu xin.

Nơi tư mật chặt khít khiến cho anh cảm giác tốt đẹp trước nay chưa từng có, anh nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Anh cũng muốn nhẹ một chút, nhưng em thật chặt, nóng...”

Cảm thụ với anh hoàn toàn khác, Đồng Vũ Thiến chỉ thấy đau mỗi lần anh ra vào, dục vọng của anh lại càng thêm to lớn, nóng rực va chạm khiến cô đau muốn khóc.

“Oa... Thật là đau... Anh ra ngoài, đi ra ngoài!”

Nhìn vẻ mặt say mê cùng ánh mắt nóng rực của anh, cô không khỏi tức giận nghiêng răng.

Người đàn ông này thật quá đáng, tại sao lại có vẻ mặt hưởng thụ như vậy?

Đồng Vũ Thiên tức giận há miệng cắn vai anh, dùng sức, khiến anh cũng cảm nhận được đau đớn giống mình.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, Ân Hạo mặc dù đau lòng, nhưng không có cách nào dùng động tác, đành để cho cô cắn.

“Nhịn chút nữa, rất nhanh sẽ không đau.”

“Ừm... Anh nhanh chút, mau đi ra!” Cô dùng hết sức đẩy vai anh, nhưng không khiến anh xê dịch được nửa phần.

Không để ý tới sự chống cự của cô, Ân Hạo không những không ngừng lại, ngược lại động tác càng thêm mãnh liệt.

Một lúc sau, Đồng Vũ Thiên cảm thấy, đau đớn dần dần biến mất thay vào đó là khoái cảm tê dại tràn ra từ chỗ hai người kết hợp.

Từng trận khoái cảm đánh tới, khiến cho cô không nhận được phát ra tiếng rên rỉ.

Đồng Vũ Thiên không nhận được nghĩ, thì ra đây là cảm giác khi ân ái.

Lúc đầu đau đớn khiến cô nghĩ tuyệt đối không muốn thử lại lần thứ hai, không ngờ, cảm giác đau cũng không kéo dài, chỗ tư mật tràn ra cảm giác rung động, khoái cảm kinh người lấn chiếm toàn bộ suy nghĩ của cô.

Đây là cảm giác khó nói lên lời, xuyên thấu toàn bộ cơ thể, mà chỗ kết hợp không ngừng trào ra mật dịch, càng trở nên ướt át, theo động tác rút ra rút vào của anh, càng tạo ra những âm thanh khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Không biết suy nghĩ trong đầu cô, Ân Hạo nghe được tiếng rên rỉ biết cô cảm nhận được khoái cảm, thẳng lưng tiến vào tần suất càng nhanh càng mạnh.

Quên rằng bản thân vừa rồi còn kháng cự, hai tay Đồng Vũ Thiên đưa ra vây quanh cổ anh, bỏ qua sự dè dặt, ngênh hợp anh tiến sâu vào, khoái cảm tê dại này khiến cô không có cách nào hình dung được.

Cô nhiệt tình phản ứng khiến hô hấp của Ân Hạo càng thêm dồn dập, sau một hồi kịch liệt chạy nước rút, rất nhanh đã cùng cô leo tới đỉnh của dục vọng.

Đồng Vũ Thiên mặc anh đè ép, cảm giác toàn thân giống như bị hòa tan, ngay cả sức để nâng một ngón tay cũng không có. Mà gương mặt cô đang dựa sát vào lồng ngực cường tráng của anh theo mỗi lần hô hấp, quy luật, pháp phòng.

Cô không biết ân ái cũng phải phí tổn thể lực thế này.

Sau đó, trong khi cô vẫn còn đang thờ thì Ân Hạo đứng dậy, từ trong bàn làm việc lấy ra khăn ướt, thay cô lau chùi lại chất dịch ở giữa hai chân.

Khi khăn giấy chạm vào vết tinh dịch của anh cùng với vết máu đỏ thẫm đại biểu cho sự thuần khiết của cô thì anh khẽ sựng lại, một ý niệm nhanh chóng xẹt qua.

Động tác của anh khiến cô hoảng hốt, đồng thời cũng lấy lại tinh thần.

“Tôi... tôi tự mình lau được rồi.” Cô đoạt lấy khăn ướt trên tay anh, mặt cúi thấp không dám nhìn anh, ngáp ngừng mở miệng.

Sau khi kích tình qua đi, lí trí trở lại, cô xấu hổ thật sự muốn khóc.

Cô thật sự không ngờ, mình lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Giữa bọn họ có tia lửa mãnh liệt hấp dẫn nhau ư? Gấp đến mức không cần cởi quần áo đã quan hệ?

Càng khiến cô ảo não hơn là, cô thậm chí không ngờ anh còn chẳng thèm đeo bao cao su!

Mang thai, bệnh lây qua đường tình dục... Vừa nghĩ tới nguy cơ vì không làm các biện pháp an toàn, Đồng Vũ Thiên chỉ muốn đập đầu chết.

Thấy vẻ mặt cô ủ rũ Ân Hạo lo lắng hỏi: “Em vẫn ổn chứ? Thấy không thoải mái chỗ nào?”

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, bị anh mất khống chế giày vò, nên chắc cũng không được thoải mái.

Nghe anh dịu dàng hỏi, trong lòng của cô không hiểu sao cảm thấy chua xót.

Tùy tiện lau đi vết dính dính giữa hai chân, Đồng Vũ Thiên nhanh chóng mặc quần lót và quần sóc, nhanh chóng nhảy xuống giường.

“Tôi... tôi phải về.”

Thấy cô từ đầu tới cuối không thèm liếc nhìn mình một cái, đáng về vội vã chỉ muốn thoát khỏi anh, Ân Hạo trầm giọng nói: “Khuya rồi, để anh đưa em về.”

Anh còn một số bệnh án cần phải xem, nhưng giờ cũng quá muộn, đáng về của cô như vậy, anh không an tâm để cô về một mình.

“Không! Anh không cần đưa tôi về!”

Bây giờ, cô chỉ muốn đem toàn bộ kích tình vừa xảy ra thành một giấc mộng xuân, xóa đi trí nhớ về lửa nóng mà anh mang tới, cách anh thật xa.

Nhìn cô cúi đầu mãnh liệt đi về phía trước, Ân Hạo nhớ tới tình huống bi thảm khi cô đâm đầu vào cánh cửa, nhỏ giọng quát: “Không cho phép chạy!”

Cô gái này sao lại như vậy?

Cô hối hận vì đã quan hệ với anh sao? Vừa kết thúc đã muốn chạy đi, tính toán phải sạch quan hệ với anh, đáng về này khiến trong lòng anh cực kì khó chịu.

Nghe thấy anh quát, Đồng Vũ Thiên chẳng những không bước chậm lại, còn đi nhanh hơn, ý đồ muốn kéo dài khoảng cách với anh.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, Ân Hạo cũng tức giận đuổi theo sau.

Trước giờ cùng phụ nữ lên giường, anh không hi vọng có bất kì dính dáng gì, vậy mà cô gái ngốc trước mặt lại khiến anh phá vỡ quy tắc này.

Cô lại muốn chạy trốn? Tại sao?

Vì bảo vệ tôn nghiêm của đàn ông, anh cần phải biết rõ lí do của cô!

Đây tuyệt đối là con ác mộng!

Đồng Vũ Thiên cảm thấy quá mất mặt, không hiểu vì sao Ân Hạo còn đuổi theo sau cô không tha.

Bước đi có chút đau đớn, cô nghĩ, nhất định vừa rồi anh ta không khặc chế, lúc về cô phải kiểm tra lại cơ thể, rốt cuộc trong lúc đó cô đã bị anh giày vò đến mức nào.

Không kìm hãm được hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, Đồng Vũ Thiên đỏ bừng mặt, không nhận được ở trong lòng tự mắng thầm

Ôi trời ạ! Cô rốt cuộc đang suy nghĩ lung tung cái gì?

Đó là ngoài ý muốn, ác mộng! Coi như trong quá trình xảy ra cô cũng có cảm giác hiểu kì, nhưng nghĩ lại cũng thật sự hoảng sợ.

Bước chân dù không ngừng lại nhưng kì lạ cô vẫn không thoát khỏi được anh.

Càng làm cô không tin là, trong tình huống khẩn cấp như vậy, cô không bị té ngã, còn không bị đụng vào đâu cả.

Thường ngày dưới tình huống này, tỉ lệ cô bị té ngã là 100% nhưng lần này, cô thấy chạy trốn thuận lợi một cách thần kì.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thắng nổi anh.

Trong lúc cô chạy ra khỏi bệnh viện, nháy mắt, anh đuổi kịp cô, cũng trực tiếp kéo tay cô lôi tới bãi đỗ xe.

Bị anh đuổi kịp, cô ảo não cong môi.

Đây là trời sinh thiếu sót, nhất định do cô chân ngắn mới chạy không thắng anh!

“Biểu hiện của anh thật sự kém như thế sao?” Cứng rắn kéo cô đến bãi đậu xe, Ân Hạo hỏi.

Đồng Vũ Thiên nhú mày, nhìn anh không hiểu.

Cô đột nhiên cảm thấy cô và anh không hợp vì “to” và “nhỏ”, mà ngay cả vấn đề diễn đạt cũng không hợp nốt.

Tại sao cô luôn không hiểu ý trong lời nói của anh? Là cô quá đần, không đuổi kịp suy nghĩ của anh, hay là anh căn bản khó có thể nắm bắt?

Ân Hạo dựa vào nét mặt của cô đoán cô không hiểu ý của mình, anh nhẫn nại hỏi: “Nếu không phải do biểu hiện trên giường của anh quá kém, vậy tại sao em lại đi nhanh như vậy?”

Đối với một người luôn được phụ nữ ngưỡng mộ, tôn kính sùng bái như anh mà nói, sự coi thường của cô đối với anh là một sỉ nhục cực lớn.

Nghe anh nhắc lại chuyện xấu hổ đó, Đồng Vũ Thiên nhẹ giọng: “Anh... Có thể hay không không nhắc lại chuyện này?”

“Tại sao?”

Ân Hạo quay đầu nhìn cô một cái, phát hiện cô vẫn cúi thấp đầu không nhìn anh.

Tình trạng này khiến anh không hỏi tức giận.

Anh xoay người dừng chân, cô cách anh có một bước, không hề nghi ngờ bị đụng vào ngực anh.

“A...” không ngờ anh đột ngột ngừng lại, Đồng Vũ Thiên giật mình kêu lên.

Bởi vì lúc trước đụng vào cửa bị sưng, bây giờ lại đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, cô bị đau đến rơi nước mắt.

Nhìn dáng vẻ của cô, Ân Hạo thăm thò dài, cô gái này chưa đầy năm phút không té ngã thì bị đụng đầu, không hiểu cô làm sao mà bình an lớn lên?

Anh nhăn mày, không nhịn được hỏi: “Hôm nay em có thù oán gì với cái trán sao? Nhất định phải gầy vò nó đến như vậy?”

“Là tôi có thù oán với anh... A!”

Lời vừa dứt, Đồng Vũ Thiên vội che miệng lại, ý thức được mình đã vô tình nói lên cái gì.

“Xin hỏi anh có thù oán gì với em?” Chậm rãi cúi đầu anh nheo mắt lại yên lặng nhìn cô, trầm giọng hỏi.

Bị khí thế của anh đè ép khiến cô không nhịn được lùi lại về sau một bước dài, cười khan, “Ha ha, không có, không có, anh nghe lầm á!”

Phản ứng của cô lần nữa khiến anh nhíu mày. “Em làm sao lại sợ anh đến thế?”

“Không có.” Cô cúi thấp đầu né tránh ánh mắt của anh, cho anh đáp án giống nhau.

Cô không nói càng khiến anh tò mò, cuối cùng anh đưa tay ôm cô vào trong ngực, lấy giọng bình thản nói: “Không nói cũng được, dù sao chúng ta cũng còn nhiều thời gian.”

Lúc làm bác sĩ nội trú anh đã trải qua quá trình làm việc và nghỉ ngơi thất thường, sau khi lên làm bác sĩ chủ trị, anh có yêu cầu khá cao với bản thân, cho nên công việc cũng không nhẹ nhõm, thức đêm làm việc đối với anh là chuyện bình thường như cơm bữa, cho nên dù cô dây dưa suốt đêm cũng không sao.

Lại một lần nữa cảm nhận được một vẻ mặt ác liệt khác của anh, Đồng Vũ Thiên tức giận mặt đỏ lên.

Cô biết, nếu cô không nói, anh tuyệt đối có biện pháp cùng cô dây dưa cả đêm.

Cô đã quá mệt mỏi, hiện tại chỉ muốn về nhà tắm ngâm nước nóng, ăn một ly kem lớn, sau đó ngủ một giấc!

“Tôi cảm thấy... Mới biết anh một ngày đã bị anh lừa gạt lên giường, thật sự không tốt!” Cô lấy dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng, hi vọng sói háo sắc có thể tha cho cô một lần.

“Lừa gạt?” Ân Hạo suy nghĩ một chút về quá trình lúc hai người ân ái, anh vô cùng xác định anh không có hề lừa gạt cô lên giường. “Anh nghĩ chúng ta là lưỡng tình tương duyệt.”

Cô thương cho anh một ánh mắt xem thường.

“Nếu không phải là chê anh kỹ thuật không tốt, vậy sẽ chẳng có vấn đề gì hết.” Tới cạnh xe, anh mở cửa, giúp cô lên xe.

Thờ dài chấp nhận, Đồng Vũ Thiên ngoan ngoãn ngồi vào trong xe, trong lòng âm thầm van xin, hi vọng cô có thể sớm thoát khỏi sói trắng háo sắc, có hình tượng vẻ ngoài hoàn mỹ này!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Điều mong ước của Đồng Vũ Thiến đã trở thành sự thật.

Một đêm đó, sau khi đưa cô trở về, Ân Hạo không hề quán lấy muốn tới chỗ ở của cô, sau khi đưa cô tới nhà liền lái xe đi.

Bẵng qua nửa tháng, anh cũng không tìm đến cô.

Kết quả như vậy, khiến trong lòng cô ngũ vị tạp trần.

Cô nên cảm thấy may mắn vì Ân Hạo không quán lấy mình, nhưng mặt khác lại có một cảm giác mất mát không nói ra được.

Thật sự chỉ là tình một đêm?

Đối với anh mà nói, cô chẳng qua cũng chỉ là một trong những cô gái đã từng lên giường với anh thôi sao?

Nghĩ tới như vậy cô không khỏi ảo não, Đồng Vũ Thiến cảm thấy mình nhất định bị anh hạ cổ, cho nên tâm thần mới bất định thế này.

Nhất định là như vậy!

Cô thờ dài, hoàn toàn không chú ý tới một người đàn ông cao ráo đang đi về phía mình.

Nếu như bình thường trong tình huống này, hai người tuyệt đối sẽ không đụng vào nhau, nhưng đối với Đồng Vũ Thiến mà nói thì loại trường hợp này lại xảy ra thường xuyên.

“A!” Trong nháy mắt khi lướt qua nhau, Đồng Vũ Thiến nặng nề và vào cánh tay đối phương, nhanh chóng kêu đau.

Người đàn ông dừng chân, không giải thích được vì sao cô gái nhỏ nhắn này có thể đụng vào mình, vẻ mặt không vui nhìn cô chăm chú.

Anh thật sự là đang suy nghĩ, nhưng không đến nỗi là sẽ đụng vào cô.

Chính lúc anh đang nghĩ không thông, Đồng Vũ Thiến nhăn đầu che mũi, mắt lưng tròng tố cáo: “Cánh tay của anh...”

Anh nheo mắt lại quan sát cô gái trước mặt, nhớ lại cô chính là hàng xóm của mình, anh đã từng gặp cô vài lần.

Đón lấy ánh mắt lạnh lùng sắc bén của đối phương, Đồng Vũ Thiến đem lời kháng nghị nuốt vào.

“A... Thật xin lỗi...”

Người đàn ông này nhìn trông thật đáng sợ, khiến lời cô vừa nói vội vàng nuốt lại, nhanh chóng muốn thoát khỏi hiện trường.

Kéo cái giò nặng, cộng thêm đang khăn trương, thêm vào bốn bánh xe không phối hợp quẹo trái quẹo phải, khiến cô không có cách nào thuận lợi chạy trốn.

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, anh mở miệng hỏi: “Có cần giúp mang lên nhà không?”

Đồng Vũ Thiến dừng lại một chút, do dự một lúc lâu mới nhìn anh một cái, ngập ngừng hỏi: “Anh nói cái... cái gì?”

“Thiệu Vịnh Hồ, nhà D. Trước đó cô từng gõ cửa nhầm nhà.” Anh chậm rãi mở miệng, lời nói cực kì đơn giản.

Đồng Vũ Thiến ngây ngẩn nhìn anh, nháy mắt suy nghĩ lâm vào sương mù.

Anh ta là Thiệu Vịnh Hồ, hàng xóm nhà cô?

Cô đã làm ra cái chuyện ngu ngốc là gõ cửa nhầm nhà ư?

Không để ý tới vẻ mặt mờ mịt của cô, anh không nói gì, trực tiếp kéo giò của cô, sai bước tới thang máy.

Dù sao anh cũng về nhà, thôi thì giúp cô đem giò hoa này lên lầu.

Cô mở trừng mắt nhìn anh nhẹ nhàng không cần tốn nhiều sức kéo giò hoa của cô lên lầu, cô đứng im tại chỗ không biết tại sao mình lại không có chút xấu hổ với người đàn ông đáng sợ này.

Cô vừa đi vừa nghĩ, hoàn toàn không phát hiện ra cô đã vô tình để anh giúp mình.

“Anh ta là ai?” Giọng nói của Ân Hạo bỗng nhiên truyền đến.

Kể từ sau lần tiếp xúc thân mật đó, đã nửa tháng hai người không gặp, anh bận công việc, thỉnh thoảng cũng nhớ tới cô, muốn trông thấy gương mặt mờ hồ ngốc nghếch của cô.

Nhưng chỉ là nghĩ, bởi vì công việc bận rộn không thể dứt ra được.

Cuối cùng anh như sa vào một vòng tuần hoàn không rõ, không cách nào kiểm chế.

Cho đến khi ông nội la hét muốn gặp cháu dâu, anh mới quyết định tới tìm cô.

Không ngờ vừa mới gặp, anh đã thấy cô đứng cạnh một người đàn ông khác, nhất thời, trong lòng trào lên một cảm giác tức giận không rõ.

Chẳng lẽ sau khi cô trao cho anh lần đầu tiên, đã thoải mái lập tức tìm người đàn ông khác rồi ư?

Ý nghĩ này đột nhiên vọt tới, khiến Ân Hạo buồn bực, cảm xúc hoàn toàn xuống thấp, tâm trạng cũng không tốt.

Giật mình với phản ứng của bản thân, anh suy đoán, chắc là do làm việc mệt mỏi quá độ gây ra.

Nhưng là, mặc kệ cảm giác này có phải là do mệt mỏi đem đến hay không, nhưng anh, vô cùng vô cùng không thích!

Bị giọng nói của anh làm giật mình, cô ngẩng đầu, nhìn vào gương mặt anh tuấn của anh, hai mắt mở lớn.

“A! Anh làm sao lại...”

Cô nhìn lầm ư? Tại sao Ân Hạo lại đến tìm cô?

Nghĩ phản ứng của cô là chột dạ, Ân Hạo trầm giọng hỏi: “Nhìn thấy anh, em có cần phải lộ vẻ kinh ngạc như thế không?”

Tất nhiên là kinh ngạc a!

Cô vốn tưởng mình có thể thản nhiên đối mặt với tình một đêm, kết quả khi anh chưa đến tìm cô, đáy lòng cô xông lên cảm giác mất mát.

Không ngờ, loay hoay thế nào anh lại xuất hiện trước mặt cô?

“Tôi nghĩ là... Anh sẽ không đến...” Cô lầu bầu, gương mặt nhỏ nhắn xụ xuống.

Phản ứng của Đồng Vũ Thiên giống như là một ngọn đuốc, đốt sáng lên buồn bực tối tăm trong lòng của Ân Hạo.

“Tại sao lại nghĩ thế?”

“Giữa chúng ta, không phải chỉ là... đêm hôm đó sao?” Cô không hiểu, ngẩng đầu hỏi.

Xác định cô vẫn để ý tới mình, khóe miệng anh chứa đựng nụ cười, ý vị sâu xa nói: “Giữa chúng ta, xác định không phải chỉ một đêm hôm đó.”

Câu này khiến người ta có vô hạn ý tưởng, khiến tim cô đập rộn lên, đầu óc lằng lằng.

Anh nói bọn họ không chỉ có một đêm nghĩa là... Đồng Vũ Thiên còn chưa kịp hiểu rõ ràng ý anh thì giọng nói của Ân Hạo lại một lần nữa kéo về suy nghĩ của cô.

“Người đàn ông kia là ai?”

“Tôi... Hình như là hàng xóm” Cô lộp bộp trả lời.

“‘Hình như’ là hàng xóm?” Ân Hạo nhíu mày, đối với cách dùng từ của cô vô cùng có ý kiến.

“Mới vừa rồi tôi không cẩn thận đụng vào anh ta, anh ta nói chúng tôi là hàng xóm, nhưng tôi không có ấn tượng... Sau đó, anh ta giúp tôi kéo giỏ hoa lên nhà.”

Lời của cô càng khiến mày Ân Hạo nhíu lại sâu hơn.

“Nếu không có ấn tượng, em còn để anh ta xách đồ giúp lên nhà? Ngộ nhờ anh ta là kẻ xấu thì sao?”

Cô gái này rốt cuộc là quá ngây thơ, trong đầu thật sự không có chút cảnh giác, đối với người lạ không hề phòng bị? Cô thế mà lại đồng ý cho một người đàn ông xa lạ giúp mình làm những việc này! Ân Hạo có cảm giác mình sắp bị cô chọc cho tức chết.

“Người xấu...” Về mặt Đồng Vũ Thiên kinh hoàng, “Vậy làm sao đây? Anh ta và tôi ở cùng một tầng lầu.”

Cô ở 6A, anh ta 6D, cùng một tầng lầu, vậy thật sự nguy hiểm...

Ý nghĩ này vừa xẹt qua, Đồng Vũ Thiên đã thấy Ân Hạo tiến lên, không nói gì đi về phía Thiệu Vĩnh Hồ đòi lại giỏ hoa, sau đó kéo đôi tay nhỏ bé của cô đi về phía thang máy.

Kính ngạc nhìn hành động không sợ chết của Ân Hạo, Đồng Vũ Thiến vùng trộm nhìn về mặt vô cảm của Thiệu Vĩnh Hồ, ở sau lưng Ân Hạo thì thầm.

“Này... Sao anh lại không thèm nói một câu nào? Nhờ đâu anh ta tức giận thì sao?”

Mặc kệ cô nói nhỏ ở phía sau, Ân Hạo kéo cô vào thang máy, tức giận mở miệng hỏi: “Em ở lầu mấy?”

“Lầu tám.”

Anh ấn phím, sau đó ngay lập tức đề cô lên vách tường thang máy.

Cảm giác cơ thể ấm áp của anh tiến gần, Đồng Vũ Thiến lo lắng hỏi: “Anh... anh muốn làm gì?”

Gương mặt anh tuấn của anh đập vào mi mắt, hô hấp nóng bỏng phả lên gương mặt cô, khiến trái tim cô đập rộn lên, hai gò má nhanh chóng ửng hồng.

Chẳng lẽ bởi vì cùng anh đơn độc trong thang máy nhỏ hẹp, và do anh áp sát quá gần sao? Tại sao cô có cảm giác không cách nào hô hấp?

Ân Hạo nhìn dáng vẻ ngây ngô của cô, nhỏ giọng nói: “Em đúng là ngốc, rốt cuộc có biết em chính là người đặt mình vào tình huống nguy hiểm?”

“Tôi... tôi biết, anh... anh bây giờ muốn làm gì, làm gì với tôi?”

Đồng Vũ Thiến nhìn anh, hoàn toàn không phát hiện, cô xác định “Nguy hiểm” cùng với lời anh nói hoàn toàn bất động.

“Anh nói ‘nguy hiểm’ là người đàn ông kia!” Ân Hạo sửa chữa.

“Tôi cảm thấy người nguy hiểm với tôi chính là anh nha...”

Cô ngáp ngừng lập tức khiến Ân Hạo càng dán sát hơn.

“Anh... anh không cần sát gần như vậy...”

“Anh bị cận, không dựa sát thế này, không nhìn thấy em.”

Phát hiện mình có ảnh hưởng đối với cô, cảm giác không thoải mái này giờ lập tức tiêu tán, ý nghĩ muốn bắt nạt cô lại xông ra.

Là như vậy ư? Đồng Vũ Thiến ngăn người, ngay sau đó ngây người hỏi: “Dựa sát thế này mới thấy rõ, vậy anh phải thay mắt kính mới được.”

Ân Hạo sững sờ, không nhịn được cười ra tiếng.

“Tôi nói sai sao? Không phải mắt kính có vấn đề?” Nhìn anh cười không hề nín, Đồng Vũ Thiến không nhịn được hỏi, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

“Trời ạ, em sao lại có thể đáng yêu như thế!”

Mặc dù được anh khen đáng yêu, nhưng dáng vẻ anh cười khoa trương như vậy, cô không biết nên có phản ứng gì.

Sau khi cười, Ân Hạo thưởng thức gương mặt hồng hồng mê người của cô, cùng với vẻ hốt hoảng mờ mịt, trong lòng lại rục rịch.

Bị anh nhìn chăm chăm, Đồng Vũ Thiến cảm thấy như tim muốn đập bay ra khỏi lồng ngực, cảm giác khô miệng khiến cho cô không nhịn được đưa lưỡi liếm nhẹ đôi môi.

Cô chỉ làm theo bản năng nhưng đối với Ân Hạo thì đó là sự trêu chọc, không khác chế nỏi vội cúi thấp đầu chiếm lấy đôi môi cô.

“Ừm...”

Đôi môi mềm ấm nóng của anh dán chặt lên môi cô, hô hấp của Đồng Vũ Thiến lập tức bị toàn bộ hơi tức nam tính của anh chiếm giữ, ý thức theo môi lưỡi của anh di động.

Khi cô ý thức được, thì trong lòng không khỏi ảo não.

Thật ra không cần anh làm gì, chỉ cần anh dùng đôi mắt kia bình tĩnh nhìn cô cũng đủ để điện giật chết người, tất cả năng lực cùng suy nghĩ của cô lập tức sẽ giống như bị không chế, trong nháy mắt, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Ân Hạo vốn chỉ muốn hôn cô một cái, không ngờ, lúc môi lưỡi thân mật quấn quýt, dục vọng lại bị khơi lên.

Anh cảm giác mình vô cùng khát vọng cô.

Ngay trong thang máy, trừ hôn, bọn họ cái gì cũng không thể làm.

“Đáng chết!” Miễn cưỡng rời đôi môi cô, anh khẽ nguyên rủa ra tiếng.

Lúc này, thang máy “Đỉnh” một tiếng, cửa theo đó mở ra.

“Căn hộ của em ở đâu?” Ân Hạo hỏi một tiếng, một tay kéo giỏ hoa, một tay vòng quanh hông cô, vội vàng đi ra bên ngoài.

Vẫn chìm đắm trong nụ hôn của anh, cả người Đồng Vũ Thiến như nhũn ra, suy nghĩ mờ mịt, hoàn toàn không hiểu anh gấp cái gì.

“Chính là căn hộ trước mặt...”

“Đưa chìa khóa cho anh.”

Cô nghe lời lấy chìa khóa, anh sau khi nhận lấy nhanh chóng mở cửa chính, đem cô và giỏ hoa mang vào nhà.

Cửa vừa đóng, Ân Hạo vội vàng hôn lên chiếc cổ trắng nõn và vành tai mượt mà của cô.

Cảm giác vừa nóng vừa tê dại này khiến Đồng Vũ Thiến nhớ tới, một lần nọ khi cô bán hoa bị con Husky của một vị khách nhào lên liếm mãnh liệt.

Cảm giác bất đồng chính là, môi lưỡi của anh ấm nóng và giảo hoạt, hiểu được nên liếm chỗ nào, liếm ra sao, mới khiến cho cô toàn thân run rẩy.

Môi lưỡi của anh giống như mang theo dòng điện ấm áp, hôn, liếm, khẽ cắn, một luồng sóng vọt khắp toàn thân cô, cảm giác tê dại khiến cho cô không thể diễn tả nổi.

Cô muốn tránh, nhưng lại không thể tránh thoát, cuối cùng chỉ có thể phát ra âm thanh cầu xin “Úm... Anh đừng... Đừng liếm nữa... á...”

“Như vậy đã không chịu nổi? Kế tiếp làm sao đây?” Hơi nhích môi, Ân Hạo dính sát vào tai cô thì thầm.

Kế tiếp... Trong lòng rét lạnh, suy nghĩ tự nhiên hiện lại hình ảnh hai người đêm đó diễn “Phim hành động hạn chế người xem”.

Thoáng chốc, gương mặt cô ửng hồng.

“Anh... anh sẽ không phải...”

Bởi vì quá mức khiếp sợ, giọng nói của cô cũng trở nên lắp bắp.

Ân Hạo nhìn cô gái không biết cách che dấu suy nghĩ trước mắt, tâm trạng thật tốt, khẽ nhếch môi mỏng cười một tiếng.

Dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô khiến người khác muốn bắt nạt, khiến anh hận không thể một ngụm nuốt cô vào bụng.

“Anh muốn em, hiện tại liền muốn.” Ôm lấy thân thể mềm mại của cô đè lên cửa, ánh mắt anh nóng rực đói khát nhìn cô, giọng khàn khàn.

Đồng Vũ Thiến trừng lớn hai mắt, gương mặt lộ vẻ hoảng hốt.

Không để ý tới phản ứng của cô, Ân Hạo thẳng lưng, lấy vật cứng rắn nóng rực giữa hai chân chống đỡ vào nơi mềm mại của cô, trên dưới ma sát nhẹ, để cho cô cảm nhận được khát vọng của mình.

Cảm giác anh cố ý dùng vật cứng nóng chống đỡ ma sát, cô kinh ngạc hít hơi, thân thể không tự chủ khẽ run.

Mặc dù cách lớp quần áo, nhưng cô hoàn toàn cảm nhận được vật nóng to lớn của anh.

Đồng Vũ Thiến hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi mở lớn hai mắt. Người đàn ông này tốc độ làm nóng của “máy móc” có cần nhanh như vậy không, mới như vậy, đã nhanh chóng hưng phấn?

“Anh... anh tránh ra...” cô gắt nhẹ, nhưng không kiềm chế nổi cảm giác tê dại mà anh mang đến, giọng nói mềm nhũn, không chút khí thế.

“Ẩn ở hai lòng.” Ân Hạo cười khẽ một tiếng, thân thể nóng bỏng đè chặt cô trên cửa, không có ý tốt hỏi: “Thật không muốn?”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng đói khát của anh, cô hít hơi lấy dũng khí mở miệng: “Chúng ta không phải chỉ là tình một đêm sao?”

Anh cau mày, không vui lạnh lùng nói: “Anh không phải đã nói, giữa chúng ta không chỉ là tình một đêm sao?”

Ông nội thích cô, mà hai người mấy ngày nay không gặp, anh cũng thấy nhớ cô.

Anh từng nghĩ, không hiểu tại sao mình lại như vậy, mờ mịt hồi lâu, lúc nhìn thấy cô và người đàn ông khác ở chung một chỗ, trong nháy mắt đó, anh bất chợt hiểu ra.

Phiền muộn không phải là do làm việc mệt mỏi, mà chính là anh đã động lòng.

Giữa cô và anh, sẽ không chỉ có một đêm hôn đó.

Bên tai vang lên lời của anh, Đồng Vũ Thiến vẫn không hiểu.

“Nhưng mà có ai vừa thấy mặt đã... làm chuyện như vậy? Anh không phải coi tôi là nơi phát tiết dục vọng, vậy là gì?”

“Không phải là nơi phát tiết dục vọng chính là người yêu! Bé ngốc!” Nói ra ý nghĩ trong lòng, anh nhất thời có cảm giác thật thoải mái.

“Người yêu...” Cô cực kì kinh ngạc, chỉ có thể ngơ ngác lặp lại lời của anh.

“Đúng, bắt đầu từ bây giờ.”

Đã quen nhìn thấy dáng vẻ mờ mịt ngây ngốc của cô, Ân Hạo đưa ngón tay dài nhẹ nhàng cời nút áo sơ mi, để bộ ngực trắng nõn của cô lộ ra trước mắt.

Quên động tác của anh trước giờ rất là nhanh, Đồng Vũ Thiến bất giác đưa tay bảo vệ ngực, kêu lên.

“A! Sao anh có thể...”

“Đừng che.”

Ân Hạo kéo tay nhỏ bé đang ngăn trước ngực của cô ra, vạch nhẹ áo ngực viền tơ, khiến hai đóa hoa mềm mại hiện ra trước mắt.

“Thật đáng yêu...” Lòng ngón tay xoa bóp nụ hoa trước ngực cô, anh nhỏ giọng lầm bầm nói.

Bị anh trêu đùa kích thích, nụ hoa nhanh chóng cứng rắn, phồng hồng, đứng thẳng, Đồng Vũ Thiến hoàn toàn không nhận được rên rỉ ra tiếng.

“Nó thích anh sờ như vậy.”

Khi nụ hoa chuyển sang màu đỏ tươi, đáy mắt Ân Hạo xẹt qua một tia hưng phấn, đưa tay kéo nhẹ đùa giỡn.

Nụ hoa lần nữa bị kích thích càng trở nên nhạy cảm, có một chút đau, khiến cô không thoải mái uốn éo người.

“Anh đừng như vậy...”

“Đừng thế nào?” Anh biết rõ còn cô ý hỏi, trông mắt đen sâu thăm xuyên thấu qua tròng kính, tàn mắt ra tà khí lại bá đạo đặc hữu của đàn ông.

Thấy anh bình thường lịch sự anh tuấn, nhưng gặp phải vấn đề dục vọng lập tức biến thành sói háo sắc, trong lòng Đồng Vũ Thiến thầm hô không ổn.

Nếu như không phải anh có lương tâm không động vào cô, cô nhất định sẽ luân hãm dưới sự khiêu khích của anh.

Đồng Vũ Thiến vừa nghĩ tới, Ân Hạo đã chậm rãi cúi đầu, hé miệng, dùng sức ngáp nụ hoa trước bầu ngực trắng nõn đầy đà của cô.

Thân thể cứng đờ, cô không nhận được run giọng khê rên.

Cô phản ứng như vậy, khiến ánh mắt tràn đầy dục vọng của anh lóe lên ý cười.

“Anh biết là em thích.”

“Em không có...”

Cô muốn phản bác, nhưng đầu lưỡi ấm nóng của anh lại dùng sức bú, liếm, một tay kia lại xoa xoa phần đầy đà còn lại, hai luồng kích thích mang đến khoái cảm, tê ngứa, khiến cô cảm giác mình sắp bốc cháy, gần như không có cách nào nói chuyện.

“Ừm... Không cần nữa...”

Cô run rẩy khê rên, mềm giọng van xin, ôm đầu anh muốn đẩy ra.

Ân Hạo vẫn bất động như núi, coi cô như một món điểm tâm ngọt, tỉ mỉ đánh giá.

Đồng Vũ Thiến rên lên, ý thức theo động tác của anh mà phập phồng, cảm giác thoải mái này khiến cô bị mê hoặc, quên cả xấu hổ.

Cho đến khi thường thức tạm đủ, Ân Hạo mới ngẩng đầu lên hỏi: “Em cũng thích đúng không?”

Tròng mắt đen sáng nhìn cô, khiến Đồng Vũ Thiến xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Áo ngực của cô bị anh vén lên, trên bầu ngực trắng nõn có dấu đỏ do bàn tay anh sờ nắn, nụ hoa thẳng đứng bị anh hôn có chút ướt át mềm mại.

Tình cảnh như vậy thật sự rất đậm mỹ.

Nhìn cô cắn chặt môi, xấu hổ đỏ bừng mặt, đường cong khóe miệng của Ân Hạo càng tăng lên, đưa tay dò xuống váy, kéo quần lót của cô xuống.

Lí trí lập tức quay về, cô lập tức đỏ mặt kêu lên: “Anh... anh làm cái gì?”

“Ngoan, mở chân ra, cho anh vào.”

Ôm lấy cô, Ân Hạo vịn bụng hai chân trắng nõn của cô, lấy giọng nói trầm thấp dụ người phạm tội dụ dỗ cô vòng chân quần ngang hông mình.

Ý thức được chuyện xảy ra kể tiếp, Đồng Vũ Thiên xấu hổ không chịu phối hợp.

“Em... em không cần, chúng ta... nhỏ... không hợp...”

Lần đầu tiên bị đau như thế, khiến cô còn sợ hãi, cô không muốn ném lại cảm giác đau lần nữa.

Nhưng mà, nói thì nói thế, trong lòng cô hiểu rõ, khi anh kiên trì muốn, tuyệt đối chuyện sẽ phát triển tới mức cô không có cách nào kháng cự.

“Bé ngoan, lần trước cũng làm xong toàn bộ mọi bước rồi, còn nói cái gì nhỏ không hợp.”

Nói xong, Ân Hạo thẳng lưng, đem dục vọng căng đến đau nhức đưa vào hoa huyệt đầy mật dịch của cô.

Anh không nhịn được phát ra tiếng gầm nhẹ, bởi vì cô chặt như lần đầu, tầng tầng lớp lớp ẩm áp bao bọc lấy anh, khiến anh mất hồn.

“Vẫn bị đau...” Đồng Vũ Thiên ôm chặt cổ anh, bị động tác tiến vào đột ngột của anh làm đau.

Vừa rồi anh trêu chọc, cô có thể cảm giác nơi tư mật ẩm ướt, nhưng lúc lửa nóng dục vọng của anh tiến vào trong cô, nháy mắt, cô vẫn cảm thấy con đau ập tới.

Cảm giác tận sâu nơi mật huyết của cô đang co rút, nhanh chóng mút anh thật chặt, khoái cảm mỹ diệu này khiến cho anh không nhịn được rên lên một tiếng.

“Ừm! Buông lỏng, em kẹp anh chặt như vậy, anh sẽ không chịu nổi.” Anh cảm giác mình sắp bị ép buộc tới điên rồi.

Bên tai truyền đến tiếng thờ dóc của anh, Đồng Vũ Thiên ủy khuất lâu bầu: “Là anh quá lớn, làm cho người ta không thoải mái...”

“Ngoan, nhịn thêm chút nữa, đợi lát nữa sẽ không đau.” Ân Hạo không biết nên khóc hay nên cười trấn an nói, nhẫn nại chờ cô thích ứng, không dám nóng nảy ra vào.

Đây là lần đầu tiên có người phụ nữ bởi vì dục vọng của anh quá lớn mà... ghét bỏ.

“Em không muốn! Nhất định là anh kĩ thuật không tốt nên mới làm đau em! Mau buông em ra!”

Không cảm nhận được dụng tâm của anh, cô tức giận đánh vào lưng anh, hoàn toàn không phát hiện ra chính hành động của mình mang lại cho anh bao nhiêu khổ sở.

Cũng không biết cô vô tâm hay cố ý, kích động của cô khiến chỗ hai người càng kết hợp sâu hơn, tựa như đang trêu đùa ma sát khiến một dòng điện khoái cảm truyền tới khắp toàn thân.

“Ừm... Đáng chết! Em đúng là tiểu yêu nữ... Không được cử động nữa!”

“Em không muốn làm, em... em... Còn có việc bận.”

Hoa đã mua về nếu không nhanh xử lí sẽ bị héo, dù có trang trí đẹp đến mấy, cô cũng không có mặt mũi bán cho khách hàng.

Cô cố ý giả vờ, Ân Hạo cũng không đè nén nổi nữa hơi lùi về phía sau, rồi dùng sức thẳng tiến.

Cảm giác đi sâu tận đáy, cùng với ma sát mãnh liệt khiến cho người ta sáng khoái, Đồng Vũ Thiên không tự giác được dừng lại động tác đánh anh, ôm chặt lấy cổ anh, làm cơ thể hai người càng dán sát.

“Mèo nhỏ, thoải mái không?”

Phản ứng của cô càng kích lệ anh, dục vọng giống như mãnh thú mất khống chế, lần lượt đụng vào nơi ẩm áp mềm mại của cô.

“Không...” Đem mặt vùi vào cổ của anh, Đồng Vũ Thiên hoàn toàn mê mẩn mặc cho anh cần cứ lấy, không có cách nào nói ra cảm giác thực lúc này.

Đó là cảm giác sáng khoái, khiến cô cảm giác như ở thiên đường lại có lúc giống như ở địa ngục, không có cách nào hình dung.

“Không thoải mái?”

Không được đáp lại, Ân Hạo phát hiện cô vẫn chưa đủ ẩm ướt, làm cho anh không thuận lợi tiến vào được, anh lập tức bắt động, ngón tay thon dài dò vào giữa đùi cô, vuốt ve cánh hoa mềm mại.

Động tác của anh, làm cho khoái cảm đột ngột tăng lên, Đồng Vũ Thiên ôm chặt cổ anh, cắn môi đè nén.

“Không cần... chỗ đó...”

“Không cần? Vậy đổi chỗ này.”

Ngón tay thon dài lại đè lên hoa hạc ép nhẹ, xoa nắn, bờ ngực rắn chắc của anh nhẹ nhàng đè ép lên bầu ngực sữa của cô, quan sát biến hóa trên gương mặt cô.

Giống như có một dòng điện theo động tác của anh truyền đến, cô không chịu nổi, ngón chân vì khoái cảm mà hưng phấn cong lên, ngay cả giọng nói cũng hóa thành từng tiếng rên khàn khàn.

“Như vậy có khá hơn không?”

Ân Hạo cảm giác được, mật huyết của cô lại tràn ra mật dịch, theo chỗ kết hợp của hai người rỉ xuống chảy dọc theo bắp đùi.

“Anh... đừng đụng chỗ đó...”

Anh bắt động để cô từ từ thích ứng với dục vọng to lớn của mình, mật dịch lại không ngừng thấm ra khiến cô càng thêm xấu hổ vùi mặt sâu hơn vào cổ anh, không dám nhìn anh.

“Anh biết, đã đủ rồi.” Ân Hạo khàn giọng nói, bắt đầu di động.

Khoái cảm nóng rực bỗng chốc lan tỏa khắp cơ thể, mỗi động tác rút ra rút vào của anh làm cô có cảm giác bị hòa tan.

“Anh... Chậm, chậm một chút...” Đồng Vũ Thiên hốt hoảng nói, cảm giác mình không chịu nổi.

Ân Hạo bị dục vọng chi phối, giờ phút này căn bản không có cách nào hạ tốc độ.

“Nhẹ một chút, sẽ bị người khác nghe được, á!” Bị anh kịch liệt đụng chạm, cô mềm nhũn ngã vào người anh, không có cách nào phản kháng, chỉ có thể ôm chặt đầu anh.

Cửa dù rất dày, nhưng anh ra sức vận động, thân thể cô không ngừng đụng vào cửa, cô thật sự sợ hàng xóm sẽ để ý.

Nhìn đáng vẻ xấu hổ của cô, Ân Hạo nhăn mày, thì thầm bên tai: “Là anh không đủ sức? Tại sao em lại còn phân tâm nghĩ tới những chuyện này?”

Lời tuy nói vậy, nhưng anh vẫn ôm cô cách xa cửa chính.

Khi lưng mềm không còn dán vào cánh cửa, Đồng Vũ Thiên cũng theo bản năng ôm anh chặt hơn, hai chân vòng quanh hông anh cũng dùng thêm sức.

Động tác của cô khiến nơi kết hợp của hai người không còn khe hở.

“Tiểu yêu tinh, muốn anh chôn sâu vào em như thế, thoải mái sao?” Bàn tay nắm lấy mông mềm, Ân Hạo cúi đầu chạm vào chóp mũi cô, khàn giọng hỏi.

Giọng nói khàn khàn của anh ẩn chứa chút trêu đùa, khiến cô càng thêm xấu hổ.

Nháy mắt đó, cô cũng không có cách nào trả lời câu hỏi của anh.

“Anh... anh trước tiên thả em xuống.”

Không ngờ nhìn anh thư sinh lại có sức lực lớn như vậy, ôm cô chiến đấu trong một thời gian dài.

Cô rất sợ, nếu thể lực anh cạn kiệt, không ôm nổi cô, sẽ làm cô té ngã, cô càng sợ ánh mắt tràn đầy dục vọng của anh khi nhìn cô, để cho cô không khống chế được theo anh trầm luân.

“Không thích tư thế này?”

Ân Hạo thẳng lưng, cố tình đẩy xuống.

Nóng bỏng của anh tiến vào chỗ sâu nhất, Đồng Vũ Thiên không nhịn được kêu lên

“Anh thật xấu...”

Anh cười nhẹ, ôm cô đi vào phòng ngủ, tiếp tục hoan ái.

Tiếng kêu khoái cảm của cô, kèm theo tiếng thờ dốc của anh, hòa vào nhau lan tỏa trong không gian...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngây Thơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đồng Vũ Thiên không biết trải qua mấy lần cao triều, tiếng kêu cùng khản đi, cuối cùng mệt mỏi, ôm Ân Hạo cùng nhau ngủ thật say.

Lúc cô tỉnh lại, ánh nắng chiều xuyên thấu qua lớp cửa chớp chiếu vào phòng, rơi trên thân thể hai người.

Sững sờ nhìn Ân Hạo đang ngủ trên giường, cô chậm nửa nhịp mới lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu.

Cô vậy mà lại trần truồng, thân mật nằm sát lên người anh.

Nhìn tư thế thân mật quấn quít của mình và anh, cô xấu hổ không nhìn được mặt đỏ bừng.

Cô thật sự không ngờ, cô và anh sẽ tiến triển tới mức này.

Bọn họ vừa rồi rốt cuộc làm mấy lần? Anh rốt cuộc lôi kéo cô đổi bao nhiêu tư thế?

Chỉ mới nghĩ tới những chuyện đó thôi, cô đã cảm thấy cả người muốn bốc cháy.

Đồng Vũ Thiên, không cho phép mình nghĩ nữa! Cô âm thầm ngăn lại những đoạn ngắn khiến người khác đỏ mặt kia ngừng tiếp diễn trong đầu, hốt hoảng muốn đứng dậy.

Cô đã cùng Ân Hạo cạ sát cả một buổi chiều, không thể tiếp tục nữa.

Đồng Vũ Thiên suy nghĩ sẽ phải làm chuyện gì trước tiên, cũng từ từ bò dậy, trong nháy mắt lại phát hiện, dục vọng của anh còn chôn sâu trong cơ thể.

Cô vừa đứng lên, dục vọng của anh đã tuột ra, mật huyết cùng chất dịch kích tình chảy xuống, rơi trên cơ bụng rắn chắc của anh.

“A! Hồng bét.” Nhìn hình ảnh đó, cô thở nhẹ ra tiếng, vừa giận vừa xấu hổ.

Cô chính là mơ mơ hồ hồ, sau khi gặp anh, triệu chứng này hình như càng có khuynh hướng nghiêm trọng hơn.

Đem lần đầu tiên mơ mơ màng màng cho anh coi như xong, lần này lại bị anh hôn một cái rồi lên giường, thậm chí còn hoan ái nhiều lần.

Đáng chết hơn, cô hoàn toàn quên an toàn, bảo anh đeo bao cao su.

Vì thế cô vô cùng ảo não, rút tờ giấy vệ sinh, nhẹ nhàng lau đi dấu vết kích tình trên cơ bụng anh.

Thật vất vả mới lau sạch cho anh, Đồng Vũ Thiên lại bị đường cong cơ bụng của anh hấp dẫn.

Nhìn anh có vẻ gầy, nhưng sau khi còi hết đồ thì thật sự rất đáng xem, bắp thịt cường tráng, sờ giống như tơ lụa bóng loáng, làm người ta rất thoải mái.

Than thở vuốt ve thân thể đầy sức quyến rũ của anh, Đồng Vũ Thiên tò mò nghĩ, anh bận như vậy, sao còn có thời gian tập luyện khiến cơ thể trở nên rắn chắc như vậy?

Đỏ mặt nhớ tới lúc anh trực tiếp dùng tay nâng người cô lên hoan ái, cô không nhìn được thật sự muốn khen tặng anh.

Nhưng là, gặp gỡ một người đàn ông có thể lực như vậy, không biết là tốt hay xấu?

Đồng Vũ Thiên âm thầm nghĩ, lại quên mất tay của mình vẫn đang lưu luyến trên người của anh, lâu tới mức làm dục vọng của anh nổi dậy.

Vừa phát hiện dục vọng của anh có dấu hiệu thức tỉnh, cô kinh ngạc hai mắt mở lớn.

“Không! Không thể nào!” Cô than nhẹ một tiếng, tay chân luống cuống muốn đè xuống vật nóng đang chậm rãi đứng lên, ngược lại càng kích thích nó.

Dáng vẻ oai hùng hoàn toàn lộ ra, khiến cho cô nghĩ tới cảm giác lúc bị vật nóng khổng lồ này xâm nhập, trong nháy mắt, cô không giải thích được toàn thân bần rần.

“A! Trời ạ! Không thể còn muốn chứ!” Đồng Vũ Thiên run lên, nhắc nhở mình, lập tức vội vã xuống giường, cách xa anh.

Nhưng lại bởi vì quá mức nóng lòng, trên người quần chần mỏng, chân bị vướng vào khiến cô ngã xuống đất.

“A! Ô...” Bởi vì tưng dục quá độ, hai chân cô hoàn toàn vô lực, thắt lưng đau tới mức không đứng thẳng nổi, kết quả là không có cách nào bò dậy.

Bỗng nghe tiếng ầm ầm thật lớn, Ân Hạo giật mình tỉnh dậy.

Động đất ư?

Đưa tay kiểm mắt kính đeo lên, nhìn thấy thân thể trần truồng của cô ngã xuống đất, anh ngăn người khản trương hỏi: “Anh làm em ngã xuống sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, Đồng Vũ Thiên nhin đau, lưng túng mạnh liệt lắc đầu.

“Vậy... sao em ngã xuống giường?”

Cô đỏ bừng mặt, không muốn nói ra chuyện ngu xuẩn mà bản thân đã làm, cũng sợ anh một lần nữa kéo lên giường tiếp tục hoan ái, nhanh chóng lấy khăn tắm ở học tủ cạnh giường nói: “Em... Em đi tắm!”

Lúc chớp mũi của cô sắp thân ái cùng mặt đất nháy mắt, trên eo nhỏ xuất hiện thêm hai cánh tay, một cái chớp mắt nữa, cô đã được anh ôm vào ngực.

Ôm được cô suýt chút nữa ngã nhào, Ân Hạo thở dài: “Trời ạ!!! Một ngày em rớt cuộc có thể bị ngã mấy lần?”

“Còn không phải anh làm hại.” Cô không nhịn được lườm bâu.

Nghe vậy, anh nhíu mày, trêu chọc: “Là làm nhiều lần khiến hai chân em mềm nhũn, ý em nói là vậy sao?”

Đáp án tất nhiên là khẳng định, nhưng Đồng Vũ Thiên chỉ có thể khẽ nhếch môi, không nói ra được một câu.

Sự thật được nói ra từ trong miệng anh khiến trong lòng cô rên rỉ, cảm giác mình đúng là một cô gái phóng đảng.

Thấy cô đỏ mặt ngây ngốc đáng yêu, Ân Hạo không kìm được: “Trời ạ! Đáng vẻ ngây ngốc của em sao lại đáng yêu đến thế?”

Cô còn chưa kịp phản ứng, đôi môi non mềm đã bị anh chiếm lấy, bừa bãi thưởng thức.

Môi lưỡi dây dưa kịch liệt quần quýt, hơi thở của cô hoàn toàn rối loạn, còn chưa kịp hô hấp, Ân Hạo đã kề sát bên tai cô, lấy giọng nói trầm thấp hỏi: “Vừa rồi em có bị đau chỗ nào không? Có cần bác sĩ là anh giúp em kiểm tra? Nếu bị ngã lệch xương, muốn làm thẳng lại sẽ rất phiền toái đó.”

Nghe vậy cô hốt hoảng nói: “Không có, không có, em rất khỏe, mỗi cái xương trên người em đều ngoan ngoãn nằm tại chỗ, không cần kiểm tra.”

Tốt nhất là cô thật sự yếu ớt tới nỗi ngã đã bị lệch xương, nói rõ ra là anh muốn lợi dụng kiến thức chuyên nghiệp cố ý hù dọa cô.

Ân Hạo bị phản ứng của cô chọc cho cười to.

Cô thật sự hồn nhiên đáng yêu, ở một chỗ với cô, thần kinh vốn căng thẳng vì công việc nháy mắt được buông lỏng rất nhiều.

Nhìn anh cười khoa trương, Đồng Vũ Thiên vừa xấu hổ vừa tức, định xoay người đi về phía phòng tắm.

Ai ngờ cô vừa nhắc chân, anh đã ôm cô từ phía sau, dịu dàng đề nghị.

“Cùng nhau tắm đi!”

“Em không muốn!”

Kháng nghị không hiệu quả, cô vẫn bị anh mang vào trong phòng tắm.

Nhưng cũng may là anh không thừa cơ giằng vò cô.

“Buổi tối anh còn trở về bệnh viện.”

Nhìn thấy anh thoải mái tự nhiên lau người trước mặt cô, rồi mặc quần áo, cô có cảm giác như mọi chuyện giống như là giấc mộng.

Bởi vì một chuyện “Vô ý tụt quần”, người đàn ông ưu tú này bỗng chốc xông vào cuộc sống của cô, trở thành bạn trai cô, chuyện này... Là thật sao?

Phát hiện cô ngồi ngây trên giường không biết nghĩ gì, Ân Hạo liếc cô một cái: “Em không mặc quần áo nhanh là lạnh đó.”

“Hả?” Lấy lại tinh thần nhìn anh một cái, cô nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, gương mặt đỏ bừng.

Nhìn cô hoảng hốt, Ân Hạo đứng ở phía sau ôm lấy hông cô, ghé mặt vào tai cô, giọng nói mang theo mệnh lệnh: “Mặc dù anh thật sự đã ‘ăn’ em rồi, nhưng em cũng không cần thiết phải lộ ra vẻ mặt sợ hãi như vậy, em phải sớm thích ứng với anh, hiểu không?”

“Ừm.” Bị anh khống chế trong ngực, cô nào dám nói “Không”, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đồng ý.

“Rất biết nghe lời.” Anh nhìn cô hỏi: “Trừ giò hoa đó, em còn cần anh giúp bê cái gì không?”

Dục vọng đã được cô cho ăn no, tinh thần sáng khoái, lúc này anh mới bình thần quan sát chỗ ở của cô.

Chỗ của cô trần đầy hương hoa cỏ, thanh lịch, những bông hoa khô đặt trên bàn, những vật nhỏ bày trên đầu giường cũng rất đáng yêu.

Giống như con người cô, hết sức tự nhiên, khó trách ở cùng cô, anh luôn có cảm giác thoải mái.

“Không có.”

“Em mua nhiều hoa như vậy làm gì?”

“Đây là công việc của em.”

“Công việc? Em làm gì?”

Không nghĩ anh sẽ hỏi những vấn đề này, Đồng Vũ Thiên thành thật trả lời: “Em bó hoa trang trí thật đẹp, sau đó ngày nghỉ sẽ đem ra chợ bán.”

“Cho nên... Công việc của em là bán hoa?”

“Ừ, mặc dù kiếm không được nhiều lắm, nhưng rất vui, chẳng những có thể nhìn thấy mọi người vui vẻ mua hoa, lại còn có thể quan sát mọi gương mặt phản ứng của khách hàng...”

Nói tới công việc, Đồng Vũ Thiên thao thao bất tuyệt, đợi đến khi phát hiện anh đang dụ dằng nhìn thì cô mới lúng túng ngừng lại.

Giống như không thấy vẻ mặt mất tự nhiên của cô, Ân Hạo như có điều suy nghĩ thì thầm nói: “Bà nội anh cũng thích hoa cỏ.”

Lần đầu nghe anh nhắc tới bà nội, cô không nhịn được hỏi: “Bà nội của anh?”

“Ừ, bà qua đời nhiều năm rồi.”

Suy nghĩ cẩn thận, anh phát hiện, có thể do bà nội cũng thích hoa cỏ, cho nên cảm giác của cô đem lại khiến anh nhớ tới bà nội.

Nghĩ thông suốt, anh cuối cùng cũng hiểu, tại sao ông nội lại thích cô.

Ân Hạo nói tiếp: “Thật ra thì, hôm nay anh tới là muốn nhờ em một chuyện.”

“Có chuyện gì?”

“Ông nội muốn gặp em... em lúc nào rảnh có thể đi thăm ông một chút không?”

Nhớ tới ông vẫn coi cô như cháu dâu, Đồng Vũ Thiên có chút xấu hổ.

Không biết đến tột cùng là duyên phận gì, cô thật sự lại ở cùng một chỗ với anh, lúc này anh còn đang ôm cô!

“Sao em không nghe mẹ nói?” Cô không hiểu hỏi.

“Em không thấy ông nội chính là muốn ghép đôi chúng ta sao?” Ân Hạo thờ dãi, cười nhẹ ra tiếng. “Chỉ cần nhìn thấy anh, đã liên tục nói muốn gặp em.”

Nói đến ông nội bảo bối của mình, anh vừa bực vừa buồn cười.

Thật may là ông nội chọn trúng cô gái hợp khẩu vị của anh, nếu không anh thật sự không biết làm thế nào để trấn an ông.

“Gọi điện thoại cho em là được, đột nhiên chạy tới...”

“Bởi vì anh nhớ em” Ân Hạo nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Nghe được giọng nói mê người của anh, Đồng Vũ Thiên chấp choáng say, khoe miệng không nhịn được khẽ nâng lên cười ngọt ngào.

Chỉ là một câu nói, cô không chút nghĩ ngợi, đúng như anh mong muốn ngã vào lòng anh.

Trên ban công rất náo nhiệt.

Những bồn dây leo treo trên ban công, mấy con chim phát ra tiếng kêu rù rì rù rì.

Góc ban công bày những cây hoa màu sắc cùng với những chồng báo và giấy bọc.

Đồng Vũ Thiên ngân nga bài hát, ở trong không gian thoải mái của mình, làm chuyện mà cô thích.

Khác biệt chính là, hôm nay cô lại bó hoa, một bó hoa thật đẹp, nhưng không phải ra chợ bán, mà là tới gặp ông nội luôn la hét muốn gặp mình.

Khi cô đem hoa bó thành một bó hoa thật đẹp, không quên nhìn trái nhìn phải kiểm tra lại, xác định tất cả đều hoàn mỹ, mới đi ra ngoài cửa.

Đồng Vũ Thiên tới bệnh viện, Ân Nhất Chính vừa thấy cô, mặt mày mừng rỡ hớn hờ, cũng không quên nhắc nhở.

“Con phải cùng A Hạo ân ân ái ái, không được cãi nhau đó.”

Trí nhớ ở trong đầu cứ nhỏ giọt biến mất, chỉ còn có duy nhất là chuyện liên quan tới cháu nội, ông nhớ mãi không quên.

Không ngờ vừa gặp ông đã nhắc tới Ân Hạo, Đồng Vũ Thiên không che giấu được ngọt ngào ở trong lòng, xấu hổ đỏ bừng mặt.

Liếc mắt nhìn phản ứng của con gái, mẹ Đồng nhìn cô tò mò.

Chỉ biết, ông nhầm lẫn gọi con gái là cháu dâu, đề phòng ông lại nổi cáu xảy ra chuyện, mẹ Đồng cũng không tiện nói, chỉ nhìn con gái, đưa ánh mắt hỏi.

Nhìn ánh mắt của mẹ, Đồng Vũ Thiên âm thầm kêu khổ trong lòng.

Cô có dự cảm, mẹ nhất định phát hiện ra cô có điểm khác, nói không chừng lát nữa sẽ nghiêm hình bức cung.

“Cháu dâu, cháu có nghe ông nói không?”

Đồng Vũ Thiên lấy lại tinh thần, nhìn Ân Nhất Chính cười gượng, “Vâng, cháu và A Hạo sẽ sống tốt.”

“Phải yêu thương nhau.” Ân Nhất Chính cường điệu nói, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn cô, chờ cô đáp lại.

Dưới cái nhìn soi mói của ông, cô chỉ còn cách đỏ mặt lấp lại. “Dạ, sẽ yêu thương nhau.”

Nghe được câu trả lời của cô, Ân Nhất Chính hài lòng gật đầu cười.

Thấy hai người vừa cười vừa nói, mẹ Đồng thuận thế nói: “Thời tiết không tệ, con cùng ông đi dạo đi, mẹ đổi lại ga giường.”

“Vâng.” Đồng Vũ Thiên đáp lại một tiếng, sau đó mỉm cười nhìn ông: “Ông nội, bó hoa cúc bách nhật này tặng ông.”

Nhìn thấy bó hoa màu sắc trong tay cô, Ân Nhất Chính sững sờ, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Nhìn vẻ mặt ông, Đồng Vũ Thiên thấp thỏm hỏi: “Ông nội không thích sao?”

“Bông hoa tròn tròn, trông thật xấu xí...” Ông tự lẩm bẫm, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Không nghe rõ lời của ông, Đồng Vũ Thiên không hiểu hỏi: “Sao ạ?”

“À? Cái gì?” Ân Nhất Chính ngây ngốc liếc nhìn cô một cái, giống như vẻ mặt vừa rồi chưa từng xuất hiện, giống như là do cô cảm nhận sai.

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi!” Đồng Vũ Thiên cố ý lấy giọng buông lỏng nói.

“Được.” Cầm bó hoa, Ân Nhất Chính dẫn đầu đi ra ngoài phòng bệnh.

“Ông không cầm hoa sao?”

“Ông muốn cầm.”

Thấy ông kiên trì, Đồng Vũ Thiên không có cách nào hơn là để ông tùy ý.

Khi cô và ông đơn độc ở chung mới phát hiện, tình trạng mất trí của ông còn nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng.

Lúc đó cô thật sự khâm phục mẹ, chăm sóc người già bị mất trí nhớ, trừ có tâm, còn phải 100% kiên nhẫn.

Nhưng là đoạn đường từ phòng bệnh tới vườn hoa, ông đã mấy lần rời ra khỏi tầm mắt của cô.

“Ông nội chúng ta nắm tay nhau!” Đề phòng ông đi lạc, Đồng Vũ Thiên khoác tay ông, không để ông có cơ hội chạy đến nơi mà cô không nhìn thấy.

“Tại sao?”

“Bệnh viện lớn như vậy, cháu sợ bị lạc, ông dắt cháu... cháu sẽ an tâm hơn.”

“Ừ, cũng đúng!” Ân Nhất Chính thận trọng gật đầu. “Bây giờ người xấu rất nhiều, nếu cháu bị người khác lừa đi mất, Ân Hạo sẽ rất tức giận.”

Nói xong, ông nắm chặt tay cô không buông.

Đồng Vũ Thiên bị dáng vẻ khấn trương của ông chọc cho cười ha ha.

Một màn này, lại rơi vào trong mắt của Ân Hạo đang chuẩn bị tranh thủ thời gian đi thăm ông nội.

Khi anh nhìn thấy một già một trẻ khoác tay nhau vừa cười vừa nói, trong lòng tràn ngập ấm áp.

Anh cũng đã có bạn gái, nhưng bởi vì ông nội bị mất trí nhớ, anh luôn dành thời gian cho ông nội, cho nên đối phương đã tìm một người khác có thể đem lại hạnh phúc cho mình, rồi bỏ anh.

Cô rời đi khiến anh bị tổn thương rất lớn, cũng trở thành ám ảnh trong lòng anh.

Anh vốn nghĩ, lúc ông nội còn sống, anh sẽ không tìm bạn gái nữa, chỉ là thỏa mãn thân thể, bởi vì, sau khi bỏ ra tình cảm rất có thể sẽ dẫm lên vết xe đổ, anh không hi vọng lại đau một lần.

Nhưng hôm nay, người con gái luôn mơ hồ ngày trước kia, lại khiến cho đáy lòng anh khát vọng, giống như là ở trong mộng.

Đồng Vũ Thiên đang cùng ông nội nói chuyện, cảm giác phía trước có người đứng yên, sau khi thấy rõ ràng, cô hít sâu một hơi, không tự nhiên ánh mắt rời đi.

Là Ân Hạo!

Thật ra hai người đã thân mật như vậy, tại sao lúc nhìn thấy anh, cô vẫn không nhận được đồ mắt, tim đập?

Hoàn toàn bất đồng với phản ứng hoảng loạn của cô, Ân Nhất Chính vừa thấy cháu nội đã hưng phấn đi nhanh về phía Ân Hạo.

“A Hạo, a Hạo, cháu xem, cháu dâu tặng ông hoa!”

Định thần nhìn lại, Ân Hạo ngẩn người.

Cô thể lại tặng ông Cúc Bách Nhật...

“Bó hoa rất xinh đẹp.” Ân Nhất Chính như có điều suy ngẫm thì thầm.

Thấy thế, Ân Hạo không nhận được lo lắng gọi, “Ông nội...”

Anh vừa mở miệng, Ân Nhất Chính lại thu lại cảm giác, lấy giọng hưng phấn nói: “Cháu dâu rất giỏi, bông hoa tròn tròn xấu xí vào tay cháu dâu lại trở nên đẹp như vậy.”

Đã quen với sự thay đổi cảm xúc thất thường của ông, Ân Hạo phụ họa, “Đúng vậy.”

Anh cũng không nghĩ, Đồng Vũ Thiên mơ mơ màng màng, lại khéo léo như vậy, giấy bọc tầm thường lại có thể bó ra được bó hoa trông vừa lãng mạn vừa đáng yêu, anh nghĩ, cô lựa chọn công việc như vậy thật không sai.

Nhìn Ân Hạo chăm chú thưởng thức tác phẩm của mình, Đồng Vũ Thiên cảm giác tim đập thật mạnh, giống như lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Phát hiện ra phản ứng của mình, cô vô cùng ảo não.

Cô không phải là chưa từng thích một ai, nhưng kì lạ, không có một ai giống như anh, mang cho cô cảm giác như vậy.

Ở trước mặt anh, cô rất khó có thể tự nhiên, vụng về ngớ ngẩn có lẽ như com bữa.

Vì không để cho mình lo lắng quá độ mà gây ra những hành động ngớ ngẩn, cô dùng sức hít sâu, hi vọng có thể kiềm chế nhịp tim đang vô cùng hoảng loạn.

Cô còn chưa kịp bình ổn, Ân Hạo đã liếc mắt nhìn.

Đón lấy ánh mắt của anh, Đồng Vũ Thiên lúc đầu là sửng sốt, một giây sau cảm thấy mình giống như bị mắc xương cá trong họng.

“Em không sao chứ?”

Thấy cô há miệng to, mắt tròn tròn, Ân Hạo nheo mày, về mặt nghi hoặc đi về phía cô.

“Không sao, không sao... khụ khụ khụ...” Lời còn chưa kịp nói hết, gương mặt của cô đã đỏ bừng, ho khan đến nỗi đứng không thẳng.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của cô, Ân Hạo vỗ nhẹ lưng Đồng Vũ Thiển, có chút tức giận hỏi: “Thật khiến người khác đau lòng! Sao mỗi lần nhìn thấy anh em đều có phản ứng như thế này? Anh thật sự khiến em sợ như vậy sao?”

Ở trước mặt anh, cô luôn luôn có hành động khiến anh cảm thấy lo lắng.

“Em cũng vậy không muốn như thế có được không?” Thật vất vả mới có thể bình ổn lại, Đồng Vũ Thiển lầu bầu.

“Khá hơn chút nào không? Có muốn anh lấy nước cho em không?” Giọng nói của anh kèm theo ý cười nồng đậm.

“Không sao, em. em không làm sao!”

Cô thật sự không biết bản thân mình sao lại xui xẻo như vậy, mỗi lần người đàn ông này tới gần cô đều làm ra những hành động kì quái.

Nếu tình hình này không cải thiện, sau này phải làm sao đây?

“Thật sự không làm sao? Ân Hạo có chút lo lắng hỏi.

“Ừ.” Đồng Vũ Thiển không được tự nhiên gật đầu một cái, sau đó bước nhanh về phía Ân Nhất Chính.

Ân Hạo thấy cô chạy đi, không nhịn được nhăn mày lại, hoài nghi cô gái này liệu có phải không thích mình.

Bình thường con gái không phải là ước ngày ngày dính sát với bạn trai? Sao cô lúc nào thấy anh đều lộ ra dáng vẻ muốn tránh xa?

Tại sao?

Đoán không được suy nghĩ của cô, ngoài trừ lúc làm việc, còn bình thường đều suy nghĩ.

Ân Nhất Chính cũng không phát hiện ra cảm xúc của cháu trai, chỉ hưng phấn kêu: “A Hạo, đi, chúng ta cùng đi dạo.”

Nhìn ông vẻ mặt hưng phấn, suy nghĩ của anh kéo về, bất đắc dĩ nói: “Ông nội, cháu chỉ ra ngoài hóng mát một chút, lát nữa còn phải kiểm tra phòng bệnh.”

Hôm nay không có lịch khám, cũng không có ca phẫu thuật nào, buổi sáng và buổi chiều anh sẽ đi kiểm tra phòng bệnh, sau đó trở về phòng làm việc viết tiếp kế hoạch nghiên cứu.

Nghe vậy, Ân Nhất Chính giống như đứa trẻ, không vui mím miệng.”

“Ông nội, lát rảnh con sẽ đi tìm ông... ông ngoan nhé.”

Ân Nhất Chính không cảm kích hừ một tiếng, Đồng Vũ Thiển vội gia nhập hàng ngũ khuyên nhủ.

Ân Hạo đứng một bên, nhìn Đồng Vũ Thiển mỉm cười trấn an ông nội, nụ cười của cô lúc này cực kì động lòng người, khiến cho anh không khỏi ăn dấm chua với ông nội.

Trước mặt anh, ngoại trừ xấu hổ và khản trương, cô chưa từng lộ ra vẻ mặt như vậy?

Đợi cô an ủi được ông nội, Ân Hạo lợi dụng cơ hội dùng giọng ra lệnh nói: “Thiến Thiển, lát về mua đồ ăn tối phòng làm việc cho anh, chúng ta cùng nhau ăn tối.”

Bởi vì bệnh viện rất coi trọng anh, vì vậy anh có phòng làm việc riêng, không cần chen chúc với nhiều người khác.

Phòng làm việc riêng đem lại cho anh rất nhiều lợi ích, anh có thể ở trong đó xử lí rất nhiều công việc.

Cô có chút kinh ngạc, không ngờ Ân Hạo lại hẹn cô ăn tối.

Nhưng mà, nếu hai người cùng nhau ăn tối, anh tại sao phải nhử mày như vậy, giọng nói lại cứng ngắc?

Cô còn chưa biết anh tức cái gì, Ân Nhất Chính vốn đang cúi đầu lên giọng cắt đứt không khí quý dị giữa hai người.

“Bye bye A Hạo, phải ngoan đó!”

Nhìn nụ cười của ông, gương mặt của anh dịu đi vài phần, “Bye bye ông nội, ông nội cũng phải ngoan ngoan nghe lời đó.”

Ân Nhất Chính dùng sức gạt đầu, “Cháu dâu cũng sẽ ngoan ngoãn, con phải hôn cháu dâu một cái.”

Nghe vậy, Đồng Vũ Thiến cảm thấy xấu hổ kêu lên, “Ông nội...”

Cô nũng nịu còn chưa nói hết câu, Ân Hạo đã hết sức nghe lời cho cô một nụ hôn nóng bỏng.

Nụ hôn nóng bỏng này hoàn toàn cướp đi toàn bộ lí trí cùng suy nghĩ của cô, để cho cô quên mất bọn họ làm như vậy sẽ khiến người khác tò mò.

Khi anh buông cô ra, gương mặt nhỏ nhắn của cô hoàn toàn đỏ ửng, đôi mắt to mờ mịt mở lớn, đáng vẻ khiến người khác vô cùng yêu thương.

Nhìn mặt cô đỏ ửng, ghen tức thoáng chốc tiêu tan hết, đáy lòng vô cùng hả hê.

Điều này chứng minh anh có sức ảnh hưởng lớn với cô, là chúa tể trong lòng cô, làm chủ cảm xúc của cô.

“Đừng nhìn anh như thế.”

“Cái... cái gì?” Đồng Vũ Thiến bị anh hôn không phân rõ Đông, Tây, Nam, Bắc, hốt hoảng nói.

“Nếu em nhìn anh như vậy, anh sẽ không nhận được mang em tới chỗ tối, yêu thương em một lần.” Ân Hạo kề sát bên tai cô, nói ra khát vọng trong lòng.

Cô không thể tưởng tượng nổi, hai mắt mở lớn.

“Anh chờ em”

Ba chữ kia vừa nói xong, nháy mắt cô càng đỏ, toàn thân nóng bừng.

Không cần nhiều lời, cô vô cùng khẳng định, anh nói ba chữ kia, tuyệt đối không chỉ là ý tứ đơn giản như trên mặt chữ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Mặt trời lặn, bầu trời xanh bị nhuộm bởi ánh chiều tà.

Trên đường đi, Đồng Vũ Thiến ngược nhìn bầu trời, vô lực thầm thì, “Trời, thăm vắn thế mà mất tận hai tiếng.”

Vốn nghĩ sẽ rời đi sau khi đi dạo với ông, ai ngờ bị mẹ bắt được, thăm vắn một phen sau đó mới bằng lòng thả người.

Lúc này đã qua thời gian ăn tối, nhớ tới lời hẹn với Ân Hạo, cô vội vã đi mua đồ ăn, chuẩn bị tới phòng làm việc của anh mới phát hiện ra cô không biết phòng làm việc của anh ở đâu.

Lần trước tới phòng khám tìm anh, lần này lại tới đó tìm người?

Bởi vì cô chưa lưu số của anh, lại ngại không dám hỏi mẹ, nên không còn cách nào khác đành hỏi y tá, sau đó, cô lại một lần nữa lâm vào cảnh... lạc đường.

Khi Đồng Vũ Thiến vừa mệt vừa nản ngồi ngẩn người trên cầu thang thì điện thoại bỗng vang lên.

“A lô?” Cô nhấc máy, không còn hơi sức mở miệng.

“Thiến Thiến, em đang ở đâu?”

Anh lúc sáu giờ đã nhận được điện thoại của dì Đồng, nói cô tới phòng làm việc của mình.

Nhưng đã qua một tiếng không thấy người, anh nghĩ, chắc cô lại bị lạc đường ở đâu đó.

Vừa nghe giọng của anh, Đồng Vũ Thiến sâu kín oán trách, “Ân Hạo, viện điều dưỡng của các anh thật sự giống mê cung!”

“Tòa mê cung này chắc chỉ có thể vây được em thôi phải không?” Ân Hạo cười nhẹ.

Đồng Vũ Thiến lúng túng suy nghĩ muốn kháng nghị, nhưng cô trời sanh đã là dân mù đường a! Điều này cô tuyệt đối không phủ nhận.

“Nói sơ qua quang cảnh chỗ em, đừng đi đâu, anh qua tìm em.”

“Vâng.” Cô vội miêu tả, chờ anh tới dẫn cô trở về.

Không ngờ, cô vừa nói mấy câu, xoay người đã thấy anh xuất hiện ở phía sau.

Tầm mắt của hai người giao nhau, cô lập tức lúng túng đỏ mặt.

Có lẽ, người đàn ông anh tuần trước mặt này là thất bại trong số mệnh của cô!

“Cô bé, em nói, anh có nên đặt thiết bị truy tìm trên người em không?” Ân Hạo trêu chọc nói, bị trình độ mù đường của cô đánh bại hoàn toàn.

“Chỗ này, chỗ này, mỗi nơi đều giống nhau...” Đồng Vũ Thiên cố tìm lí do, nhưng lại chẳng giúp được gì.

“Cô bé ngốc.” Ân Hạo kéo tay nhỏ bé của cô, tức giận nói.

Bàn tay được anh nắm chắc, khiến lòng cô ngọt ngào, nhưng ba từ “Cô bé ngốc” lại khiến vẻ mặt cô ỉu xiu.

“Này! Anh rất quá đáng!”

Ân Hạo lơ đãng cong môi, nói: “Anh đề nghị em đến gặp bác sĩ để điều trị.”

“Cho dù muốn trị liệu cũng không phải tìm anh chứ?” Đồng Vũ Thiên không chịu lâu bầu.

Anh không trả lời, dẫn cô tới phòng làm việc của mình.

Sau khi đóng cửa lại, anh lập tức ôm lấy cô, cúi đầu chống đỡ chán cô, nói nhỏ: “Chúng ta trao đổi ‘chất dịch’ với nhau, nói không chừng cảm giác về phương hướng của em sẽ tốt hơn một chút.”

“Anh... anh nhất định phải dùng cách nói đầy sắc tình này sao?” Tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, cô đỏ mặt nói.

“Không thích sao?”

Đồng Vũ Thiên ảo não nói thầm, “Trao đổi nhiều lần như vậy, cảm giác về phương hướng của em vẫn là hồng bét, nhìn thấy anh, vẫn xảy ra tình trạng như vậy.” Dứt lời, cô không nhịn được liếc nhìn anh, “Đây chỉ là lí do để anh muốn cùng em làm ‘cái đó, cái đó’ phải không?”

Ân Hạo bình tĩnh, “Sẽ không phải là nhìn thấy anh nên em khản trương, sợ làm ra những điều ngốc nghếch, nên mới trốn tránh chứ?”

Cô lúng túng trừng mắt nhìn anh, “Anh... anh đừng hời hợt!”

Xác định được suy nghĩ trong lòng cô, Ân Hạo thở dài nhẹ nhõm. “Anh còn nghĩ rằng em chỉ thích ông nội, không thèm để ý anh.”

Không thể tin được Ân Hạo cũng sẽ lo được lo mất, nhất thời, trong lòng Đồng Vũ Thiên tràn đầy sung sướng không nói ra lời.

“Chỉ có ở trước mặt anh mới vậy!”

“Thật?”

“Không thích anh thì sẽ không để mặc anh thích làm gì thì làm như vậy, ngốc.” Cuối cùng cũng chờ đến cơ hội mắng anh, Đồng Vũ Thiên vui mừng cười trộm.

Ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười của cô, Ân Hạo ôm chặt lấy cô, ngồi xuống ghế sa lon.

Đồng Vũ Thiên dựa vào người anh, xấu hổ đỏ mặt hỏi: “Anh có đói không, có muốn ăn cơm trước không?”

Cô mơ hồ đoán được anh muốn làm gì, nhưng điều quan trọng trước tiên là phải no bụng đã chứ?

“Rất đói.”

“Vậy nhanh tới ăn đi!” Hiếm khi anh ăn cơm đúng giờ, cô lại lạc đường nên bị trì hoãn khá lâu.

Cô đứng dậy cầm hộp cơm, nhưng cánh tay của anh vẫn giữ chặt trên eo cô không buông.

“Ân Hạo, anh không buông em sao lấy đồ?”

“Anh muốn ăn điểm tâm ngọt trước.”

“Điểm tâm ngọt?” Đồng Vũ Thiên không hiểu tròng mắt. “Em không có mua điểm tâm ngọt.”

“Không cần mua.”

Anh trêu chọc vén váy cô cao lên, kéo hai chân cô để cô dạng chân ngồi trên đùi anh, mặt đối mặt.

Hai chân bị mở lớn, nơi ẩm áp giữa hai chân tiếp xúc với lửa nóng của anh, Đồng Vũ Thiên mới bừng tỉnh.

Thì ra, điểm tâm ngọt trong miệng anh, chính là cô!

“Ồ chỗ này... Thật sự không sao?” Cô lo lắng hỏi.

Mặc dù là phòng làm việc của anh, nhưng không thể an toàn như ở nhà, nếu có người đột ngột gõ cửa thì sao.

“Nơi này so với phòng khám còn an toàn hơn.” Ân Hạo lấy giọng nói mê người thì thầm bên tai cô, đôi môi nóng bỏng di chuyển quanh vành tai cô.

“Đừng, đừng nói tới lần đó...” Đồng Vũ Thiên đỏ mặt nũng nịu, đưa tay che miệng anh, không muốn nói tới chuyện xấu hổ đó.

Lần đó, cô bị anh mê hoặc xoay vòng vòng, không giải thích được bị thất thân.

“Tại sao? Không có một đêm đó, chúng ta cũng không bắt đầu.”

Không biết có phải do cô tiếp xúc với hoa cỏ hay không, tay của cô có mùi thơm của cỏ xanh, khiến người khác có cảm giác thoải mái, không nhìn được anh đưa lên ngửi nhẹ, cọ sát lòng bàn tay cô.

“Ừm, thật là nhột...”

Anh cắn bản không liếm hay hôn cô, nhưng chỉ cần hô hấp của anh nhẹ nhàng qua bàn tay cô, cảm giác tê ngứa đã ngập tràn trong tim, để cho cô không khống chế được mặt nóng bừng.

“Thật nhạy cảm, anh còn chưa chạm vào em.”

“Anh... anh tránh ra á!”

Anh thật sự có nhiều chiêu khiến cô không thể chống đỡ, tin tưởng không bao lâu nữa, cô sẽ thần phục trong ngực của anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Anh đi, ai tới yêu em?”

Ân Hạo nhỏ giọng nói nhỏ, bàn tay không an phận ve vuốt trên cơ thể cô, hình như đang do dự không biết nên xuống tay ở chỗ nào.

Tầm mắt theo di chuyển của bàn tay anh, Đồng Vũ Thiên lập tức nín thở, không có ý định dư thừa phản bác lời của anh.

Cô đáng lẽ nên quen với sự đụng chạm của anh, nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần anh tới gần, cô vẫn có thể cảm giác dòng điện len lỏi giữa hai người, để cho cô không thể không khẩn trương.

Nhìn đáng vẻ cô lo lắng nín thở, Ân Hạo chủ động cởi áo của cô vừa nói: “Anh giúp em cởi quần áo.”

Đồng Vũ Thiên vội chặn tay anh lại, “Đợi chút, không cho phép cởi.”

Ân Hạo không hiểu nhìn cô, “Có chuyện gì?”

Mặc dù dục vọng chưa đến nổi kêu gào đòi giải phóng, nhưng nếu cô dám can đảm nói ngừng, anh sẽ rất tức giận!

“Tại sao em luôn là người bị cởi trước?”

Mặc dù cuối cùng cả hai đều không mảnh vải che thân, nhưng bị anh cởi sạch khiến cô có cảm giác mình như món đồ chơi, bị động để anh muốn làm gì thì làm, như vậy, tại sao người động thủ, luôn là đàn ông?

Cô nói vấn đề ngoài dự liệu khiến Ân Hạo ngẩn người, một lúc sau, anh nở nụ cười xấu xa. “Nếu em muốn cởi giúp anh.., anh cũng không có ý kiến.”

Vừa nghĩ tới chuyện cô cởi quần áo giúp mình, dục vọng giữa hai chân anh bắt đầu kích động.

Anh cười tà ác, rộng rãi kéo bàn tay nhỏ bé của cô, chạm vào cúc áo sơ mi, sau đó lại sờ sờ vào dục vọng đang hưng phấn giữa đùi mình.

Chính mắt nhìn thấy dục vọng của anh chống cao, Đồng Vũ Thiên tròn tròn hai mắt, tay như chạm lửa nóng vội rút lại.

“Nhanh một chút, lần này đổi lại cho em cởi cho anh...”

Nhìn đáng vẻ hưng phấn của anh, Đồng Vũ Thiên có cảm giác mình đúng là ngu ngốc tự đào hố chôn mình.

“Em không động thủ, anh sẽ lột đồ em trước đó!”

Sợ quyền chủ đạo lại lần nữa rơi vào tay anh, Đồng Vũ Thiên vội vàng giúp anh cởi áo blouse, sau đó cởi cúc áo sơ mi.”

“Đừng hoảng hốt, nhờ làm đứt cúc áo, anh lại phải đi may lại.”

Nhớ tới lần đó bị cô tụt quần, Ân Hạo không nhịn được, cười ra tiếng.

“Anh thật xấu!”

“Dù sao đây cũng là kinh nghiệm anh chưa từng trải qua, rất khó quên.”

Ân Hạo cười trầm thấp, ánh mắt sáng rực nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, không nhịn được muốn dè cô yêu thương thật tốt.

Cảm giác anh nhìn chăm chú, khiến cô càng khấn trương, động tác mở nút áo cũng chậm dần.

Nhìn cô chậm rãi cởi từng cúc áo một, ngón tay khẽ run thì thoảng chạm nhẹ vào ngực mình, dục vọng của anh không hiểu sao bỗng dâng trào.

Cho dù bàn tay nhỏ bé của cô chỉ là khẽ chạm vào ngực mình, nhưng cũng khiến anh run rẩy mãnh liệt.

Nếu không phải hiểu cô rất rõ, anh nhất định sẽ nghĩ cô đang trêu đùa mình.

“Em rất lạnh sao?” Phát giác anh run rẩy, Đồng Vũ Thiên chau mày không hiểu hỏi, bàn tay nhỏ bé thon mềm chạm vào trán anh, sờ sờ da thịt anh, lo lắng thân thể anh không thoải mái.

“Anh rất nóng!” Anh khàn khàn cố nói, cả người sắp nóng đến bốc cháy rồi.

Mặc dù cô không còn là một cô gái nhỏ không có chút kinh nghiệm, nhưng tới hôm nay anh mới biết, ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn là cô gái ngây thơ, ngây thơ tới cực điểm.

Không biết cô có phải cố ý hay không, lúc này hông cũng khẽ di chuyển ma sát vào cực nóng của anh.

Xúc cảm co dãn tuyệt vời khiến lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, gương mặt sung huyết đỏ bừng.

Nâng mi, Đồng Vũ Thiên lúng túng nhìn anh, “Nóng? Máy điều hòa vẫn bật không khí rất thoải mái... ừm...”

Cô còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn đã bị anh chặn lại.

Giống như đã quen với nụ hôn của anh, cô bật ra tiếng rên khe khẽ, cánh tay trắng nõn vòng qua gáy anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn.

Vừa hôn, bàn tay của Ân Hạo lặng lẽ dò vào giữa hai chân cô, cách quần lót, ngón tay khẽ ma sát lấy lông, tìm kiếm nơi địa phương mẫn cảm.

Cảm giác vui thích khoái cảm theo ngón tay của anh mang tới, lan tỏa khắp cơ thể, hô hấp của Đồng Vũ Thiên cũng trở nên dồn dập.

Cô không nhịn được rên rỉ, nhưng miệng lại bị hôn, chỉ có thể phát ra âm thanh ừm ừm...

Ánh mắt ánh sáng rực, nhìn đáng vẻ động tình của cô, Ân Hạo vạch quần lót của cô, được voi đòi tiên tách ra một huyết non mềm, vừa vân vê vừa ma sát, cho đến khi ngón tay bị một luồng ấm áp, ẩm ướt bao vây mới dừng lại.

“Thiên Thiên, như vậy rất thoải mái đúng không?”

Anh trầm giọng hỏi, đưa ngón tay nhẹ nhàng len vào một huyết, mà ngón cái vẫn nhẹ nhàng xoa nắn nơi mẫn cảm.

“Anh... ghét!”

Khoái cảm mãnh liệt khiến thân thể cô co rút, run rẩy, mật dịch nóng bỏng cũng xông ra, dính ướt lòng bàn tay anh.

Cảm giác phía dưới không ngừng trào mật dịch, Đồng Vũ Thiên xấu hổ đỏ bừng mặt, hơi thở rối loạn, giữ anh lại.

“Người ta không cần...”

“Vậy muốn đổi nó đi vào sao?”

Miệng rời khỏi môi cô, Ân Hạo nắm tay cô, chạm vào dục vọng đang dâng trào, một tay kia tiến công, muốn làm cô ra nhiều mật dịch hơn.

Thân thể mềm mại bởi vì khoái cảm mà không ngừng rung động, khát vọng anh dùng lửa nóng xâm nhập thật sâu, đoạt đi ý niệm kháng cự của cô.

Cô run tay, thuận theo khát vọng, nhẹ nhàng cởi bỏ quần của anh, kéo khóa kéo, lấy ra vật nóng trắng kiện....

Dục vọng đang căng đau bị bàn tay mềm mại của cô nắm lấy, một khoái cảm tê dại trào lên, kích động, khiến vật nóng cũng rỉ ra chút dịch.

Nhìn dục vọng căng trướng của anh, Đồng Vũ Thiên hoảng hốt buông tay, sợ hãi rút người lại.

Ân Hạo híp mắt lại, nhìn cô chăm chăm nói: “Đã làm nhiều lần, đừng nói với anh, em nghĩ chúng ta ‘to,nhỏ không hợp.’”

“Em đương nhiên biết chúng ta rất hợp, nhưng mỗi lần thấy nó trở nên lớn như vậy, nóng như vậy, cứng rắn như vậy, em cảm thấy sợ!” Đồng Vũ Thiên lúng túng đỏ bừng mặt nói.

Nghe vậy, Ân Hạo suýt chút nữa bật cười. “Cũng là vì em, nó mới lớn như vậy, nóng như vậy, cứng rắn như vậy.”

Nghe anh nói vậy, Đồng Vũ Thiên cảm thấy như mình đang uống xuân dược, lại giống như có chút thuốc bổ, có tác dụng thúc tỉnh.

“Huống hồ, em trai của anh nếu không ‘biến thân’ không chừng em sẽ thay lòng đi còn ghét bỏ anh đi tìm người đàn ông khác đem lại cho em hạnh phúc,

Anh vừa nói vừa rút ngon tay ra khỏi mặt huyết của cô, hướng dẫn cô cầm lấy dục vọng của mình, muốn cô dùng bàn tay non mềm khuấy động lên xuống.

“Tại sao em cảm thấy chủ đề nói chuyện này thật kì quái...”

Cô vừa mới lâu bầu ra tiếng, liền phát hiện nụ cười trên môi anh đã thu lại, trên gương mặt anh tuấn biểu hiện sự đè nén.

Thấy anh thờ gáp, Đồng Vũ Thiên kinh ngạc hỏi: “Anh sao vậy, anh có thoải mái không?”

Nói xong, hai tay của cô bắt đầu liên tục khuấy động, thậm chí tò mò chạm nhẹ vào túi mềm phía dưới.

Ân Hạo hít một hơi thật sâu, thân thể cường tráng buộc chặt, cảm giác dục vọng trướng nóng giống như sắp nổ tung.

Trợn tròn mắt nhìn dục vọng ngày càng lớn của anh, cô nuốt nước miếng một cái, trong lòng vẫn hoài nghi, mình làm sao có thể dung nạp vật to lớn của anh.

“Ách, nó quá lớn...”

“Em có thể làm được, ngoan, lại gần anh một chút.” Anh dụ dỗ, vừa cởi quần lót của cô, vừa chờ cô tự mình đưa tới cửa.

Đồng Vũ Thiên sững sốt, cắn môi do dự.

“Đáng chết! Anh sẽ bị em hành hạ chết!”

Thấy cô vẫn do dự, Ân Hạo khê nguyên rửa, một tay kéo cô lại, một mặt đem lửa nóng to lớn chống vào mặt huyết ẩm ướt của cô.

Giờ phút này, hơi thở của cô gấp rút, chờ đợi anh lấp đầy, mong đợi cùng anh kết hợp chặt chẽ hơn.

“Thiên Thiên, nhìn kĩ”

Không ngờ anh lại nói ra yêu cầu như vậy, Đồng Vũ Thiên mở mắt, hình ảnh ngượng ngùng này khiến gương mặt cô thêm đỏ.

“Em... Em không cần.”

“Không muốn biết em làm thế nào mà dung nạp anh sao?” Ân Hạo hỏi, chậm rãi đem lửa nóng to lớn cứng rắn chen vào mặt huyết chặt trát.

Nhìn mặt huyết bị anh làm cho căng ra, ngâm vật nóng to lớn của anh, tim của cô đập nhanh hơn, máu sôi trào, bị hình ảnh trước mắt làm cho chấn động.

“Nhìn, giữa chúng ta không hề có khe hở, giống như trời sinh ở chung một chỗ.” Cố gắng nhẫn nại, anh chậm rãi đem dục vọng tiến sâu vào trong cơ thể cô.

Lúc vật nóng đi tận sâu vào trong, sự kết hợp tuyệt vời này khiến cả hai người đồng thời thở dốc ra tiếng.

“Ừm... Thật sâu...”

Cô cắn môi than nhẹ, còn chưa kịp cảm thụ, anh đã chậm rãi rút lui ra sau đó cầm mạnh vào.

Khi vật nóng to con rút ra rút vào vách tường mặt huyết, Đồng Vũ Thiên khó kìm nổi yêu kiều kêu ra tiếng, hai cánh tay vòng lên cổ anh.

Nghe tiếng ngâm của cô, hơi thở của anh càng thêm nặng nề, dục hỏa càng bùng cháy, dường như muốn khám sâu hơn vào trong cơ thể cô.

Một luồng sóng lay động hồn người mãnh liệt đánh tới, Đồng Vũ Thiên thở dốc, toàn thân căng thẳng, ngón chân vì hưng phấn mà cuộn lên.

Chưa bao giờ trải nghiệm khoái cảm mãnh liệt đến vậy, cô cảm thấy xương cốt toàn thân giống như bị anh đung nát, xụi lơ gục vào cổ anh thở dốc, rên rỉ.

“Thoái mái sao?”

Đầu óc đã sớm mê muội, căn bản là không còn dùng được, cô gần như hòa tan trong ngực anh, không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ ngọt ngào đắm mị, mộng đẹp khê đung đưa phối hợp với động tác ra vào của anh.

Bị cô ôm chặt, khoái cảm không ngừng đánh tới, Ân Hạo tóm chặt eo nhỏ của cô, một lần so với một lần lại mãnh liệt hơn tiến sâu vào trong mật huyết.

“Hạo...”

Từng cơn sóng cao triều liên tiếp ập tới, Đồng Vũ Thiên ôm lấy đầu anh, hoàn toàn chìm đắm trong sự vui sướng mà anh mang tới, reo hò tên anh, cho đến khi hai người tiến đến đỉnh của dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Kích tình trôi qua, không khí tràn ngập hơi thở nồng nặc hoan ái.

Mồ hôi thấm ướt cơ thể, Ân Hạo nằm bên cạnh “Món điểm tâm ngọt”, cực kì thỏa mãn.

“Đói bụng rồi sao?” Anh mở miệng hỏi.

Vẫn còn chưa kịp hồi phục, Đồng Vũ Thiên mềm nhũn tựa vào ngực anh, dư âm của cuộc hoan ái vẫn còn sôi trào trong lồng ngực.

“Đều tại anh, đồ ăn cũng nguội hết cả rồi.” Toàn thân vô lực, cô thì thầm.

“Hộp cơm đã nguội từ lúc em lạc đường rồi.” Dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc mai đang rối loạn của cô, anh lấy giọng cưng chiều trêu chọc.

Nếu không phải do ở đây khá nhạy cảm, lại sợ cô thể lực không tốt, anh còn làm ra mấy tư thế khác, tạo ra những cảm giác khoái cảm khác nhau.

Đồng Vũ Thiên chu môi, uất ức kháng nghị, “Em mệt, so với việc kéo giỏ hoa về nhà còn mệt hơn.”

Khó trách người ta nói làm tình xong giống như chết một lần, bây giờ cô đúng là có loại cảm giác này.

Để cho cô không thể tin chính là thể lực kinh người của anh.

Bình thường bác sĩ không phải là bận rộn không có thời gian ăn cơm, không có thời gian nghỉ ngơi sao? Vậy mà tinh thần của anh luôn tốt, đáng vẻ như lúc nào cũng có thể “Vác súng ra trận”.

“Chúng ta còn rất nhiều tư thế chưa thử.” Ngón tay dài lưu luyến không dứt vuốt ve hai má mềm mại của cô.

Đồng Vũ Thiên còn chưa nghe ra anh nói những lời này là muốn trêu chọc cô, bị dọa sợ ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, “VẬY, mà còn chưa đủ nhiều sao?”

Anh luôn có biện pháp khiến cô mệt mỏi tới mức đầu ngón tay cũng không nhấc lên được, cô không có cách nào tưởng tượng được anh còn muốn cô thử nhiều tư thế khác.

Mới nghĩ thôi, cô đã cảm thấy da đầu tê dại.

Nhìn đáng vẻ lo lắng khoa trương của cô, Ân Hạo nhàu mày, khẽ nhếch miệng cười nói: “Không biết, có thể làm bao lâu thì làm bấy lâu a!”

Nghe anh nói thoải mái như vậy, hai mắt Đồng Vũ Thiên trừng lớn, trong đầu hiện lên bốn chữ “Túng dục quá độ.”

Về mặt ngạc của cô lại hoàn toàn chọc cười Ân Hạo.

Cô thật sự đơn giản, suy nghĩ cái gì đều hiện ra trên mặt, làm người ta muốn không hiểu cũng khó.

“Anh rốt cuộc đang cười cái gì?”

Cô sẽ không có làm ra hành động buồn cười nào, hoặc nói chuyện cười, nhưng anh lại cười khoa trương đến vậy, khiến cho cô cảm thấy lúng túng.

“Anh cười cô gái của anh sao lại đáng yêu, đơn thuần như thế.” Ân Hạo ngắt mũi cô, cười một tiếng.

Không biết anh đang khen hay chê, Đồng Vũ Thiên tức giận chu môi lẩm bẩm: “Anh rất thích bắt nạt người ta?”

Anh đưa tay ôm lấy cô, đề thấp giọng nói thì thầm bên tai cô xấu xa hỏi: “Chẳng lẽ em không thích để anh ‘bắt nạt’?”

Không cần nhiều lời cũng biết “bắt nạt” trong lời nói của anh và cô có ý khác nhau.

Cô đỏ mặt cường điệu nói, “Em không phải...”

Lấy giọng điệu cung chiêu ngắt đứt lời cô, anh nhìn chăm chăm vào cô rồi hỏi: “Vừa nãy ‘bắt nạt’ em, không phải em cũng rất thích?”

Hai má nhanh chóng ửng hồng, cô quên mình đang bàn luận về định nghĩa “bắt nạt” với anh, cứ thế bị mất khống chế để anh dặt mũi.

“Yên tâm, phòng làm việc của anh cách âm rất tốt, người khác sẽ không nghe được.” Anh trấn an nói.

Cảm giác hơi thở của anh phảng phất bên tai, đôi môi như có như không phớt qua vành tai, lỗ tai khiến cô cảm thấy tê ngứa.

Lời nói của anh căn bản không có chút tác dụng trấn an nào, ngược lại tràn ngập ý trêu đùa, làm nhiễu loạn hô hấp và nhịp tim của cô, ngay cả không khí cũng tràn đầy hơi thở mập mờ.

“Anh trước tiên mặc quần áo tử tế! Em... em đi lấy hộp com!”

Sợ đám lửa nhỏ nhanh chóng cháy lan khắp đồng cỏ, Đồng Vũ Thiên vội rời khỏi ngực anh, đi lấy hộp com.

Bởi vì cô rời đi, Ân Hạo nhìn cô một lúc lâu, mới mở miệng gọi.

“Thiên Thiên.”

Cô đáp nhẹ một tiếng, nhưng không quay đầu lại.

Người đàn ông này rất nhiều hoa chiêu, thế lực kinh người, cô sợ sợ ý một chút sẽ lại bị anh kéo vào trong ngực, thực hiện các tư thế vận động mới.

“Thiên Thiên?”

Cô khẽ liếc anh một cái, gắt giọng: “Anh rốt cuộc muốn làm gì á!”

Ân Hạo nhếch miệng mỉm cười, lắc lắc một món đồ, hỏi: “Em không muốn lấy quần lót của mình sao?”

Nhìn món đồ quen thuộc trên tay anh, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Vũ Thiên khẽ nhếch, cả người cứng đờ đứng tại chỗ.

Mới vừa rồi cô kiên trì không chịu cởi đồ, lại thêm mặc váy liền, cho nên chỉ cần cởi quần lót, trực tiếp có thể “Làm chuyện xấu”

Cho nên, lúc cùng anh, quần áo của cô hoàn toàn chinh tề, làm xong “Chuyện xấu” lại bị anh trêu đùa khiến suy nghĩ bị hỗn loạn, nên mới quên chuyện mình còn chưa mặc quần lót!

“Muốn anh giúp em mặc vào không?” Nhìn vẻ mặt lúng túng của cô Ân Hạo thích thú hỏi.

Đồng Vũ Thiên đỏ mặt lườm anh, “Em có thể tự mặc!”

Không ngoài dự đoán sẽ bị cô cự tuyệt, Ân Hạo nhún vai một cái, cười hỏi: “Vậy em có giúp anh mặc không?”

Cô nhếch miệng cười không ngừng, cầm áo blouse trắng, áo sơ mi và quần âu, nhìn anh không tìm ra được một chút đáng vẻ quyền uy của bác sĩ chuyên nghiệp.

Bết bát hơn chính là, cô có dự cảm, sau này chỉ cần nhìn thấy áo sơ mi, trong đầu sẽ hiện lên hình ảnh cô ngồi trên người anh đem toàn bộ đồ của anh cởi ra.

Âm thầm gào khóc trong lòng, giờ phút này Đồng Vũ Thiên mới hiểu rõ được, trong tình yêu không thể để mặc anh tự định đoạt.

Sự đơn thuần của cô một đi không trở lại a!

Bị Ân Hạo trêu đùa, hai người mãi mới ngồi vào chỗ, chuẩn bị ăn bữa tối.

“Túi xách của em thường để những đồ này sao?”

Lúc anh mặc đồ thấy cô đang sắp xếp hộp cơm.

Cô dọn lại mấy quyển sách y khoa, sau đó lấy đĩa và khăn vải trải ra, đặt hộp cơm lên.

Sau khi cô sắp xếp, anh cảm thấy hai người lúc này không giống như là ăn cơm hộp, càng có cảm giác ấm áp của gia đình.

Anh đoán, nếu không phải thời gian có hạn, cô nhất định sẽ làm cho hai người bữa tối thật thịnh soạn.

“Ừm, đĩa bảo vệ môi trường, còn vải đệm lên sẽ không dính đồ ăn ra xung quanh.” Cô vừa nói vừa đưa đĩa cho anh.

Nếu không phải là vừa rồi đã thân mật, Đồng Vũ Thiên tuyệt đối sẽ tin tưởng, người đàn ông vừa nãy trên giường với cô và người đàn ông lịch sự nhã nhặn trước mắt này là cùng một người.

“Người vợ gương mẫu...” Ân Hạo có điều suy nghĩ nhỏ giọng nói, trong đầu không tự chủ được nghĩ về hình ảnh của anh và cô khi sống cùng nhau.

“Anh nói cái gì?”

“Không có gì, ăn đi.” Dứt lời, anh cầm đĩa lên ăn.

Thấy anh ăn ngon lành, Đồng Vũ Thiên không khỏi lo lắng nhìn anh.

Anh làm công việc này rất mệt mỏi, có lúc còn phải thức đêm xem bệnh án, nghiên cứu, ăn như vậy liệu đủ dinh dưỡng?

Thấy cô chậm chạp không động đĩa, Ân Hạo nhìn cô hỏi: “Sao em không ăn?”

“Đồ ăn nguội như vậy có sao không? Có muốn em đi mua chút canh nóng cho anh?”

“Không sao, anh quen rồi.” Ân Hạo ăn cơm, tỏ vẻ không quan tâm nói.

Làm bác sĩ, thật ra không tốt đẹp như mọi người tưởng tượng.

Từ lúc làm bác sĩ thực tập, phân nửa thời gian của anh là ở trong bệnh viện, trải qua những ngày ngủ không đủ giấc, cũng chưa từng có cảm giác ăn ngon.

Nếu không phải có tâm huyết với nghề, căn bản không thể chống đỡ nổi.

“Vậy trước giờ anh toàn ăn cơm ở ngoài? Như vậy không đủ dinh dưỡng.”

Ý nghĩ này vừa hiện ra, một nghi vấn cũng trào ra.

Anh ở trong bệnh viện một thời gian dài như vậy, nếu chỉ ăn cơm tiện lợi thì liệu có đủ chất dinh dưỡng? Cơ thể chịu được sao?

Được cô quan tâm, trong lòng Ân Hạo khẽ rung động.

Khi anh còn nhỏ, cha mẹ ngoài ý muốn mà qua đời, ông bà nội và chị là người nuôi anh lớn, cho hai chị em anh tình yêu thương, cũng chỉ có ông bà.

Nhưng chị gái bây giờ lấy chồng ở nước ngoài, bà nội qua đời, ông lại phát bệnh, đã từ lâu anh chưa cảm nhận được có người quan tâm mình.

Cảm giác ấm áp vừa xa lạ lại quen thuộc khiến cổ họng anh co rút.

“Đây chính là quyền lợi của bác sĩ.” Đối với việc không thể cân bằng giữa cuộc sống và công việc, anh lấy giọng giễu cợt cười trừ.

Lúc cô đang suy nghĩ, Ân Hạo lại lên tiếng.

“Hay là... Em phụ trách dinh dưỡng cho anh đi!”

Hai má cô ửng hồng, bởi vì lời nói của anh và suy nghĩ của cô giống nhau. Nhưng mà hai chữ “Phụ trách” này nghe sao cũng thấy mập mờ!

Suy nghĩ của cô không thuần khiết không phải là lỗi của cô, chỉ đổ thừa cho Ân Hạo mấy hôm nay, rất tận tâm dạy dỗ, hại suy nghĩ của cô luôn hướng theo chiều hướng kia.

Âm thầm nén tâm trạng kích động, cô hỏi: “Anh muốn em mang đồ ăn tới cho anh sao?”

“Nếu em tới chơi với ông nội, tiện giúp anh mang đồ ăn, tới thời gian nghỉ anh sẽ tới tìm em được không?” Ân Hạo dịu dàng nhìn cô, đề nghị.

Đồng Vũ Thiên chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế. Nghĩ tới việc có thể nấu cơm vì người đàn ông mình yêu, con tim cô tràn đầy thỏa mãn không nói nên lời.

“Anh không kén chọn, chỉ cần đồ ăn nóng hổi có thể lấp đầy bụng là tốt rồi.”

Trước khi gặp cô, anh không nghĩ tới có cô gái nào vì mình mà xuống bếp, càng không biết bây giờ còn có những cô gái xuống bếp vì người đàn ông của mình.

Cô đáp ứng sẽ nấu ăn cho anh, anh thật sự rất ngạc nhiên.

“Ừm, em biết rồi.”

Đồng Vũ Thiên kiên định đáp lời, âm thầm hạ quyết tâm, cô muốn mang sách dạy nấu ăn về nghiên cứu, và học mẹ làm món canh bồ đưỡng.

“Bây giờ cảm ơn em có quá sớm hay không?” Cô mỉm cười nói.

“Không chỉ muốn cảm ơn em nguyện ý nấu ăn cho anh, còn cảm ơn em nguyện ý chăm sóc ông nội anh.”

Không ngờ anh nhắc tới ông nội, Đồng Vũ Thiên tròn mắt nhìn thẳng vào anh.

“Bạn gái trước kia biết ông nội anh bị bệnh, trốn tránh không kịp.” Không giống cô, lại còn khoác tay ông nội, đi dạo với ông.

“Không ai nguyện ý bị bệnh, huống chi ông nội đối xử với em rất tốt, em rất quý ông.”

Có thể do ông hiểu nhầm cô là vợ của Ân Hạo, nên ông đối xử với cô rất tốt.

Lúc cô và Ân Hạo chính thức trở thành người yêu, cô có thể cảm giác được tình cảm của Ân Hạo với ông nội, ngay cả cô cũng không tự chủ đối xử với ông như ông nội của mình.

“Cho nên anh muốn cảm ơn em.”

Ở chung một chỗ với Ân Hạo, thời điểm kích tình tương đối nhiều, hình như rất ít có thời khắc nghiêm chỉnh như lúc này.

Khi anh dùng ánh mắt thâm thúy cảm kích nhìn cô thì cô không khác chế được ửng hồng hai má, suy nghĩ cũng bị anh khuấy nhiễu.

“Anh cũng rất quý ông nội, không phải sao? Nếu là người bình thường, sớm đem ông nội đưa vào viện an dưỡng, mặc kệ ông ở đó một mình.”

“Hết cách rồi, chị anh ở nước ngoài, họ hàng đều biết sau khi ông bị triệu chứng mất trí, đều không nguyện ý chăm sóc, anh không có cách nào khác đành phải để ông nội ở nơi mình có thể nhìn thấy.”

Anh nói xong tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhưng cũng không khó nghe ra anh rất yêu thương ông mình.

Nhìn Ân Hạo như vậy, trong lòng cô có chút xúc động.

Người đàn ông này lúc nào cũng khi dễ cô, nhưng lại vô cùng trọng tình cảm, khiến cho trái tim cô không tự chủ được mềm mại, luân hãm trong tình yêu của anh, không cách nào kiềm chế.

Thấy cô dùng ánh mắt si ngốc nhìn mình, Ân Hạo không nhịn được, nâng khóe môi. “Thiên Thiên, em còn nhìn anh như vậy, anh sẽ...”

Đoán được anh sắp nói những lời gì, Đồng Vũ Thiên hốt hoảng mở miệng nói: “Ân Hạo, ông nội không thích Cúc bách nhật sao?”

Lúc cô tặng hoa cho ông vô tình phát hiện ánh mắt ông thoáng có chút mất mát.

Lúc đó cô nghĩ mình ảo giác, nhưng vẫn không nhịn được hỏi anh.

“Sao em lại hỏi vậy?”

“Lần trước em tặng ông hoa, thấy ông không vui lắm.” Cô dừng lại một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt không xác định. “Nhưng mà, em cảm giác mình không sai.”

Khẽ nhếch môi, Ân Hạo đột nhiên hỏi: “Em biết sao ông nội lại gọi là viên tử hoa không?”

Đồng Vũ Thiên lắc đầu.

“Lúc trước, ông nội theo đuổi bà nội, lúc đó tặng bà nội Cúc bách nhật, lúc đó làm bà nội hiểu lầm ông trêu cợt. Anh nghĩ, ông nội nhìn thấy Cúc bách nhật, không tự chủ nhớ tới bà nội.”

Nghe vậy, Đồng Vũ Thiên ảo não nhăn mày, không biết mình lại khiến ông thương tâm.

“Sớm biết em đã không tặng ông Cúc bách nhật.”

“Không, suy nghĩ và tình cảm của ông dần dần biến mất, có thể gọi lại một số kỉ niệm ít ỏi về bà nội, đối với ông là hạnh phúc.”

Nghe vậy, Đồng Vũ Thiển cảm thấy khổ sở vì những gì ông phải trải qua.

Nghe nói bệnh mất trí ác hóa thì ông sẽ đi vào trạng thái mờ mịt, người nhà, bạn bè đều quên hết, không có cách níu kéo bệnh nhân đi về phía hư vô, không gian mờ mịt.

“Dần dần mất đi một phần trí nhớ thật là đáng sợ... Cũng khiến người khác đau lòng”

Phát hiện gương mặt đang nhúu lại giọng nói cũng nghẹn ngào, Ân Hạo cảm thấy rung động vì sự thiện lương của cô.

Người con gái thiện lương đáng yêu như vậy, anh làm sao không yêu?

Thấy cô nhúu mày, trái tim của anh cũng nín lên, vì muốn dò đi tâm tình của cô, anh đột nhiên cầm tay cô hỏi: “Tại sao em tặng ông nội hoa, lại không tặng anh?”

Cảm xúc của cô từ từ bị kéo về, cô ngơ ngác nhìn, “Tại sao muốn em tặng hoa cho anh?”

“Em tặng ông hoa, cũng nên tặng anh mới công bằng.”

Thấy anh so đo với ông, Đồng Vũ Thiển tức giận hỏi: “Bình thường không phải là đàn ông phải tặng hoa cho phụ nữ hay sao?”

“Nếu như em muốn, anh cũng có thể mua hoa của em, sau đó tặng lại cho em”

“Ừm... Nhưng làm như thế không phải thật kì sao?”

“Cách làm của anh có thể không tốt, nhưng có thể giúp em, lại làm em vui, một công đôi việc, tốt vô cùng.”

Đồng Vũ Thiển dờ khóc dờ cười nhìn anh, không biết nên nói gì.

“Thôi, hôm nào tới nhà em, em xem có cái gì thích hợp sẽ tặng anh.”

Cô phát hiện, phòng Ân Hạo trừ máy vi tính và đồ dùng làm việc, thì đơn điệu đến mức đáng thương.

Cô có thể tặng anh một chậu hoa khiến cho căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Nghĩ tới đây, đầu óc của cô nhanh chóng hưng phấn.

Nên để hoa gì? Hoa hồng sen, hay hoa hướng dương?

Cô vẫn chưa chọn được tổ hợp thích hợp, con ngươi của Ân Hạo nhất thời sáng bừng lên.

“Em có nghĩ nên tặng mình cho anh không?”

Đồng Vũ Thiển đỏ mặt trừng anh, im lặng không nói gì.

Ai sẽ tin tưởng, tên đại sắc lang này chính là bác sĩ quyền uy nổi tiếng nhất bệnh viện Thánh An đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cùng Ân Hạo lăn lộn cả đêm, khi Đồng Vũ Thiển về đến nhà cũng đã mười hai giờ.

Nhìn đồng hồ, cô chỉ biết thờ dài.

Lần sau, tuyệt đối cô sẽ không chấp nhận đến phòng làm việc của anh để rồi hai người ăn tối với nhau nữa.

Cái “món ăn ngọt” mà anh bảo với cô ăn ngon kinh người đó chính là bị anh giăng co nhiều lần, đi bộ thì mệt chết, thậm chí tâm còn phiền não, nói không ra được lời bần rùn.

Rốt cuộc là ai nói đòi hỏi hoan ái vô độ, phụ nữ bởi vì muốn thu hút đàn ông mà tươi cười rục rờ, còn đàn ông thì khi nhìn thấy nụ cười vui vẻ của phụ nữ lại phát sinh chuyện kia, tính khí trôi đi hết, trở thành một con người lơ đãng?

Cô cảm thấy cô và Ân Hạo đang trong trạng thái ngược lại, cô bị người ta

tra thành một con cá khô.

Sau khi xong, Ân Hạo kiên trì đưa cô về nhà, nhưng công việc chồng chất tại bàn làm việc mà anh vẫn chưa giải quyết xong, cô thật sự không đành lòng để cho anh dùng thêm thời gian đặc biệt đưa cô về nhà nữa.

Thật vất vả mới về đến nhà, Đồng Vũ Thiên đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa thì lại phát hiện không thấy chìa khóa đâu.

Không thể nào! Cô đã vứt chìa khóa nhà đi sao?

Tâm rét lạnh cô cố gắng lấy lại tinh thần tìm khắp nơi một phen, sau đó vô lực dựa vào cổng lớn, trượt người xuống đất.

"Đó! Đồng Vũ Thiên, cô đúng là một con ngốc mà!"

Giờ phút này đã là canh ba nửa đêm, cô phải gọi người nào đó giúp đỡ bây giờ? Thợ sửa khóa cũng đã nghỉ ngơi từ lâu.

Khi Đồng Vũ Thiên không biết nên như thế nào cho đúng, thì chợt cô nhìn thấy một bóng dáng cao lớn của người hàng xóm đang cầm pizza và bia, chậm rãi đi ra khỏi thang máy.

Nhìn Triệu Vĩnh Bình không lo lắng mà bước qua mặt cô, cô do dự không biết có nên mở miệng gọi anh một tiếng không thì anh đột nhiên quay đầu nhìn cô.

Tầm mắt hai người giao nhau. Đồng Vũ Thiên lúng túng chào hỏi anh:

"Hi."

Lần trước anh tốt bụng giúp cô xách một rổ vật liệ đi lên lầu, nhưng Ân Hạo không giải thích gì dùng ánh mắt giết người đi ra, cướp lấy cái giỏ trong tay anh, mang cô rời đi, hại cô không còn biện pháp gì cảm ơn người ta, chỉ có thể ngượng ngùng rời đi.

Trầm mặc một lát, Triệu Vĩnh Bình nhảy bèn hỏi: "Quên mang theo chìa khóa sao?"

"Gần như vứt bỏ."

Bây giờ cô nghĩ lại biết chắc chắn mình đã bỏ quên chìa khóa ở nơi nào, chỉ có thể là phòng làm việc của Ân Hạo.

Cô có thể gọi điện nhờ Ân Hạo đưa đến đây giúp cô, nhưng thứ nhất là không muốn phiền anh đi một chuyến đến đây, chăm sóc như thế cũng rất mệt mỏi.

"Lúc này rất xấu hổ."

"Đúng vậy!" Cô bất đắc dĩ trả lời một tiếng, có chút giận chính mình.

Rõ ràng cô muốn chính mình tỏ ra vui vẻ hơn một chút, nhưng mơ hồ vẫn có cái gì đó cứ dính theo cô không buông, để cho cô luôn cảm thấy phiền nhiễu vì mấy chuyện ngu xuẩn.

"Muốn tới nhà tôi không?"

"Đi, đi đến nhà anh?"

"Nếu như cô không muốn đến chỗ kia, có thể ở đây, sau khi trời sáng thì gọi điện thoại nhờ thợ để mở khóa."

Đồng Vũ Thiên do dự, bên tai quanh quẩn lời cảnh cáo của Ân Hạo.

Ngộ nhờ là người xấu thì làm sao đây?

Cô hoàn toàn không hiểu gì về người hàng xóm này, hai người cũng không thể gọi là bạn bè, thì làm sao có thể tùy tiện vào nhà của anh mà quấy rầy, có phải hơi quá đáng hay không?

Thấy cô cau mày, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì, Triệu Vĩnh Bình mở miệng nói: "Chỉ có một mình tôi ở nhà sẽ không quấy rầy người khác đâu."

Một mình anh ở nhà! Cái này có phải là nguy hiểm nhiều hơn phải không?

Lần đầu tiên cô gặp Ân Hạo nhìn bề ngoài của anh hoàn toàn không giống với một con sói, cuối cùng anh cũng biến thành sói, có thể người này cũng là một con sói khác? So với Ân Hạo thì Triệu Vĩnh Bình càng giống sói hơn, tuyệt đối nguy hiểm hơn!

Ý tưởng này chợt lóe qua, cô vội vàng lắc đầu.

Nhưng bọn họ là hàng xóm nha! Anh không phải là người lạnh lẽo vô tình, trên thực tế cũng có người ác, người tốt?

"Ách, nhưng..."

Trong đầu toát ra một đồng câu hỏi mà cô chỉ biết tự hỏi rồi tự đáp, đầu cô đau buốt với lại đã nửa đêm cũng không nghĩ ra lý do để từ chối.

Dù sao đề nghị của anh cũng thật hấp dẫn, có thể giải quyết cho cô vấn đề trước mắt.

Cho là cô không phải là người không biết xấu hổ, Thiệu Vĩnh Bình thân nhiên nói: "Không cần khách khí, đi thôi."

"Gi?" Cô đồng ý vào nhà anh chưa?

Đồng Vũ Thiên nhìn bóng lưng đang đi về phía trước, vội vội vàng vàng đuổi theo: "Ách, cái đó....Thiệu tiên sinh tôi còn chưa có....A!"

Thiệu Vĩnh Bình quay người lại phía sau chợt nhìn cô một cái rồi dừng bước chân lại, kinh ngạc trừng lớn mắt.

Cũng không biết cô đi bộ như thế nào, tự nhiên quẹo trái rồi chân quẹo phải, hùng hù hỏ hỏ ngã nhào vào anh.

Nhìn vào hướng ngã của cô, nếu anh độc ác không ôm lấy cô, trực tiếp lui về sau một bước có thể cô sẽ trực tiếp đụng vào hành lang thủy tinh này, nếu vận số càng không may mắn, cô có thể làm vỡ cửa sổ thủy tinh, giống như quảng cáo thường hay nói: "Tôi không thể quay trở lại được" sau đó biến thành một thiên sứ, làm tiêu điểm cho người đi đường.

Nhanh chóng cân nhắc tất cả, Thiệu Vĩnh Bình quyết định mỗi ngày làm một việc thiện đưa tay ôm lấy cô.

Tiến đến, đụng vào một lồng ngực xa lạ, Đồng Vũ Thiên không có thời gian kêu đau, ngược lại đỏ mặt, vội vã nghĩ cách kéo giãn khoảng cách của hai người.

"Đứng, đứng, không dậy nổi, không phải tôi cố ý...."

Nhìn bộ dạng hoảng sợ không biết phải làm sao của cô, khóe môi lạnh lùng của Thiệu Vĩnh Bình vẽ ra một nụ cười.

"Anh...."

Anh còn chưa mở miệng nói thì cô đã phát hiện thấy trong nháy mắt không khí liền trở nên nặng nề, vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông há to miệng đứng sau lưng Đồng Vũ Thiên, lấy ánh mắt giết người nhìn bọn họ.

"Người kia là bạn trai cô sao?"

Đôi tay đang nằm trên ngực của Thiệu Vĩnh Bình, Đồng Vũ Thiên thật vất vả mới kéo dài được khoảng cách của hai người, chợt nghe lời nói cùng tiếng cười của anh trong mơ hồ.

"Cái gì?"

"Bạn trai cô trùng mắt nhìn tôi."

"Bạn trai?"

Đồng Vũ Thiên lấy lại tinh thần, nhìn theo ánh mắt của Thiệu Vĩnh Bình, đáy mắt lập tức thấy vẻ mặt xanh mét của Ân Hạo.

"Ân. . . . ."

Cô còn chưa kịp mở miệng, liền thấy Ân Hạo xông lên, đẩy cô ra, dùng một tay nhấc cổ áo của Thiệu Vĩnh Bình, cắn răng tức giận nói: "Đáng chết! Cậu biết. . . . ."

Những lời nói vừa đến khóe miệng, bị lời giáo huấn kia làm cho Thiệu Vĩnh Bình cảnh giác mà nắm chặt quả đấm trong tay, nặng nề thưởng cho anh một cú đánh

Một cú đánh mạnh mẽ đánh vào trên mặt Ân Hạo, gọng kính lập tức bay ra ngoài.

Tức giận và đau đớn nơi má khiến cho chút lý trí còn sống trong đầu Ân Hạo biến mất hoàn toàn.

Anh nắm chặt quả đấm, hai mắt bởi vì ghen tỵ mà lộ ra vẻ tàn nhẫn, kích động vui mừng liền muốn đánh người.

Ngay lúc Thiệu Vĩnh Bình muốn vì mình mà nói lời xin lỗi, không

ngờ người đàn ông có vẻ ngoài lịch sự kia thế nhưng không chút khách khí nào mà lập tức ra tay đánh lại, nhất thời, bạo lực trong đôi mắt hai người được dẫn lên.

Không khí cực kỳ khàn trương.

Hai người đàn ông đang rất hăng hái chiến đấu, anh một quyền tôi lại một quyền, trình diễn những màn lộn lộn trước mặt Đồng Vũ Thiến, chẳng thua gì những màn đánh đấu trên tivi

Hiện tại thật sự đang xảy ra chuyện gì?

Đồng Vũ Thiến đưa ánh mắt không thể tin nhìn hai người đàn ông không hiểu vì sao lại đánh nhau này, Đồng Vũ Thiến kinh hãi la hét: "Dừng tay! Dừng tay!"

Một người bị ghen tỵ làm đầu óc choáng váng, một bị trong tình trạng bạo lực đang được khơi dậy trong cơ thể, căn bản không có người nào nghe thấy lời cô.

Thấy không ai thèm nghe đến lời cô, lại thấy khoe mắt của Ân Hạo, khoe miệng anh đang chảy máu. Đồng Vũ Thiến vội vàng kéo Ân Hạo ra, đau lòng nói: "Đừng đánh nhau!"

Nếu như không tận mắt thấy, cô tuyệt sẽ không tin tưởng, người đàn ông lịch sự nho nhã như Ân Hạo thế nhưng cũng có một mặt khác rất bạo lực.

Cảm giác được bàn tay mỏng manh của cô đang cầm lấy tay mình, tâm tình Ân Hạo từ từ lạnh đến cực điểm.

Sau khi Đồng Vũ Thiến rời khỏi phòng làm việc của anh, anh lập tức cắm đầu vào công việc, về sau anh hơi lơ đãng thì phát hiện ra chùm chìa khóa của cô đang được đặt trên bàn, không chút nghĩ ngợi liền quyết định vì cô gái ngu ngốc này mà chạy đến đây.

Vốn là muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, không ngờ vừa đến chỗ của cô thì đã nhìn thấy hình ảnh cô tựa vào ngực một người đàn ông khác.

Tro mắt nhìn cô gái mà mình yêu mến đang vui đùa vào lồng ngực của một người đàn ông khác, Ân Hạo chỉ biết đứng sững sờ tại chỗ, không dám tin tưởng những gì đã xảy ra trước mắt.

Mà bây giờ, thế nhưng cô lại kéo anh ra, trước mặt anh mà đau lòng vì một người đàn ông khác?

Trong nháy mắt, ghen tỵ khiến cho lửa đốt cháy cả lý trí của Ân Hạo, tất cả suy nghĩ của anh đều bị cháy sạch, không còn dư chút nào cả.

Tại sao?

Trước đây, không bao lâu, không phải bọn họ còn rất ngọt ngào trong thế giới hai người sao? Mới có vài phút, thế nhưng sao vị mật ngọt kia lại chuyển thành cay đắng như thế này?

"Ân Hạo, anh có nghe được những gì em nói hay không?" Phát hiện tay anh không ngừng chuyển động, lại không có bất kỳ phản ứng nào, Đồng Vũ Thiến vội vàng hỏi.

Trong tai truyền đến giọng nói đau lòng của cô, Ân Hạo từ từ mở mắt ra, không hề chớp mắt mà cứ nhìn chăm chăm cô, hỏi: "Em....Đau lòng sao?"

Đồng Vũ Thiến chú ý đến những vết thương trên gương mặt của anh, còn cả vết thương ở mắt phải, vết thương trên đầu, đau lòng ập đến khiến cho cô phải khóc lớn lên.

"Dĩ nhiên đau lòng!"

Thiệt Vĩnh Bình quả là một người hàng xóm hư, tự nhiên lại đánh người đàn ông mà cô yêu ra bộ dạng như thế này! Nhìn khuôn mặt đẹp trai, dịu dàng của anh chảy máu, làm sao cô không đau lòng cho được?

Đau lòng...Bên tai vang lên câu trả lời của Đồng Vũ Thiến, suy nghĩ của Ân Hạo bị vùi lấp lần nữa, cảm giác bị phản bội tràn ngập trong lòng, hoàn toàn không biết cô lo lắng cho ai.

Cô đau lòng vì người kia chứ không phải vì anh....

Nghĩ tới đây, anh cảm thấy cổ họng nóng nực vì ghen tuông và nó đã truyền khắp lục phủ ngũ tạng, đồ kị sắp nổi điên.

Cuối cùng cũng phát hiện vẻ khác thường của anh, Đồng Vũ Thiến lo lắng hỏi: "Ân Hạo, anh đã xảy ra chuyện gì? Có khỏe không?"

Giống như không nghe thấy câu hỏi của cô, Ân Hạo đem theo bi thương trong lòng, sau khi đưa chìa khóa cho cô, chết lặng cất bước đi về phía thang máy, hồ hững ần xuống phím mở cửa, chuẩn bị đi xuống.

Đồng Vũ Thiến đi theo, trong nháy mắt cửa thang máy mở ra, cô không hiểu nên kéo anh lại hỏi: "Ân Hạo, anh đi đâu?"

Ân Hạo ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lấy giọng nói ưu buồn nặng nề mà nói: "Cái gì cũng đừng nói."

Không biết vì sao, tình cảnh trước mắt, giống như anh phát hiện bạn gái trước của mình ở cùng một người đàn ông khác vậy. Những hình ảnh ấy cứ kéo về, trùng trùng điệp điệp trong đầu anh.

Lúc ấy, bạn gái trước của anh chẳng có bất kỳ chột dạ hay áy náy nào, chỉ quở trách anh, đem toàn bộ lỗi đẩy đến người anh.

Đồng Vũ Thiên đuổi theo, có đúng hay không cũng không nói cho anh biết, cô yêu thương người đàn ông khác cũng là lỗi của anh nữa sao?

"Cái ý gì?" Cô u mê nhìn bộ dáng khô sở của anh, không hiểu ra sao.

Không có mắt kiếng, tầm mắt của Ân Hạo trở nên mờ mịt, không thấy rõ nét mặt của cô, hơn nữa quá đằm tình địch thật mạnh, lúc này mắt anh đang nổ đom đóm, đầu choáng váng, chân nặng trĩu.

Cái mà lúc này anh ý thức được chỉ là nỗi buồn đang tồn tại trong lòng.

Lần này còn thâm hơn lần trước rất nhiều, ít nhất, lần trước cái người cướp bạn gái của anh cũng không ra tay đánh anh.

Ân Hạo đẩy tay của cô ra, đi vào trong thang máy, đè xuống phím đóng cửa, khiến cho cửa thang máy chậm rãi khép lại ngăn cách tầm mắt hai người.

Cảm giác đau đớn mãnh liệt tàn ra khắp người anh, không muốn để cho cô thấy hình ảnh anh thờ ơ vì đau đớn. Còn Đồng Vũ Thiên hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ có thể đứng ngây ngốc nhìn cửa thang máy đang khép lại trước mặt mình.

"Anh ta hiểu lắm "

Đột nhiên, giọng nói của Thiệu Vĩnh Bình kéo suy nghĩ của cô trở về.

"Hiểu lắm cái gì?" Đồng Vũ Thiên quay đầu nhìn Thiệu Vĩnh Bình, có chút rối rắm hỏi.

"Bạn trai cô gặp tôi và cô ôm nhau, cho nên hiểu lắm thôi."

Trên đời này, mọi chuyện là kỳ quái như thế, người đàn ông kia không xuất hiện vào lúc nào mà cố tình chọn khi cô mơ hồ ngã trên người anh, lúc bọn họ đang lúng túng thì đến.

Tại sao lại sinh ra hiểu lầm đấy.

Để cho anh không nói ra. Chỉ vì cô tay chân vụng về mà ngã lên người hàng xóm, tự nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì cả.

"Tôi đâu có ôm anh. . . . ."

Lời còn chưa nói hết cô

liền nhớ đến thời điểm Ân Hạo đến đây, chỗ đứng của anh cùng với góc độ nhìn, xem ra có thể nói là anh đã hiểu lầm cô và Thiệu Vĩnh Bình đang ôm nhau rồi.

Chỉ là, sao Ân Hạo lại không hề nói cái gì cả mà cứ đánh nhau với người ta như vậy?

Anh không nói một câu chất vấn tình trạng hiện tại là sao?

Trong nháy mắt, cảm giác mất mát mãnh liệt cùng rất nhiều nghi ngờ bao phủ cô.

Tại sao? Tại sao?

Nhìn bộ dáng ngây ngô của cô như bưng bình, ngay sau đó rũ bả vai xuống, thờ dài một tiếng buồn bã, Thiệu Vĩnh Bình không nhận được mà nhắc nhở cô. "Tôi đã gọi một cuộc điện thoại xuống dưới lầu bảo nhân viên ngăn anh ấy lại, có lẽ giúp được cô tranh thủ thời gian đuổi theo."

"Đó, cảm ơn."

Không ngờ Thiệu Vĩnh Bình lại suy nghĩ nhanh nhẹn như thế từ đáy lòng Đồng Vũ Thiên vô cùng cảm kích nên quăng lại cho anh một nụ cười, xoay người chạy vào một thang máy khác.

"Đồng tiểu thư!" Thiệu Vĩnh Bình đột nhiên mở miệng gọi cô lại.

Đồng Vũ Thiên quay đầu nhìn anh một cái.

"Nếu như đuổi kịp bạn trai cô thì hãy giúp tôi nói với anh ta một tiếng xin lỗi, mới vừa rồi thấy anh ta xông lại, tay của tôi hành động nhanh hơn đầu óc, nên mới ra tay đánh anh ấy như thế."

"Liên quan đến vấn đề này lần sau tôi sẽ trả lại anh một cái!"

Không có thời gian so đo đến việc Thiệu Vĩnh Bình có ra tay đánh người trước, lòng của Đồng Vũ Thiên tràn đầy hy vọng có thể đuổi kịp Ân Hạo, sau đó giải thích rõ mọi chuyện với anh.

Lần nữa chân phải bước nhanh khiến cô không kịp thích ứng.

Cô thở dài, trực giác tối nay thật là mây đen che đỉnh núi, mọi chuyện không thuận lợi!

Ánh mặt trời xuyên qua ngọn cây, rơi vào không gian sáng sủa và lịch sự.

Ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, khiến hàng lông mi anh tuấn của Ân Hạo nhú lại.

Sao trời lại mau sáng như thế?

Sau đó một môi nhíu chân mày lại, cả người liền nằm dựa vào ghế da.

Mệt quá....

Kể từ đêm kia, sau khi biết chuyện Đồng Vũ Thiên vui vẻ với người mới, cả người anh như ngu như dại, không cách nào suy tư, hiệu suất làm việc cũng kém đến cực điểm.

Có một lần trở về đúng dịp đã lâu không gặp cô, thiếu chút nữa anh đã dùng ánh mắt để giết cô, muốn hỏi một chút xem đến tốt cùng anh có chỗ nào chưa làm tốt?

Khi anh đang muốn hỏi như thế thì đáy lòng anh lại phát ra những lời nói kia, cho anh đáp án --

"Dạ, anh rất tốt, mọi mặt đều rất hoàn hảo, rất chuyên nghiệp, làm hết phận sự của một bác sĩ, nhưng không phải là người đàn ông hợp để cùng nhau đồng cam cộng khổ...."

Mặc dù đã chia tay bạn gái trước một thời gian rất lâu rồi, nhưng thỉnh thoảng lời nói của cô gái kia vẫn ghé vào lỗ tai anh, khiến cho trái tim anh đau đớn và nhớ rõ hình ảnh của mình.

Anh nghĩ, Đồng Vũ Thiên cũng sẽ cho anh một đáp án giống như vậy?

Biết rõ sẽ là đáp án kia, anh cần gì phải trêu chọc, chỉ lần nữa khiến cho mình đau lòng.

Cuối cùng, Ân Hạo chỉ có thể tự coi thường đáy lòng đang gào thét, coi thường sự tồn tại của Đồng Vũ Thiên, vội vã rời khỏi cô.

Cho đến khi khoảng cách của hai người kéo dài hơn, anh mới thả chậm bước chân, khiến cho cảm giác đau đớn trong trái tim được thoát ra nhấn chìm anh.

Anh cho là mình sẽ rất nhanh thoát khỏi sự đau đớn do Đồng Vũ Thiên mang lại, có thể ép buộc mình chuyên tâm vui đầu vào công việc, khiến bận rộn và bệnh nhân sẽ xóa đi cảm giác của anh, vậy mà cuộc sống ngày ngày trôi qua, tâm tình của anh cũng không có chuyển biến tốt, ngược lại càng lúc càng kém.

Trị giá sống không còn, đọc sách không xong, cũng giống như vĩnh viễn không đánh xong sơ yếu lý lịch của bệnh nhân...Không ngừng tích lũy một nhọc và áp lực, khiến cho anh không cách nào tập trung tinh thần, hơi mất đi kiên nhẫn, tính khí trở nên kém, quan hệ với mọi người ở mức cực kém.

Đối với một bác sĩ mà nói thì đây là điều tối kỵ cũng là điều nguy hiểm nhất, chỉ cần chuẩn đoán sai, phán xét kết quả không đúng, thì chính là liên quan đến một mạng người.

Ân Hạo biết, anh không thể tiếp tục như thế nữa!

Thân là một bác sĩ, gặp trắc trở trong tình cảm, anh không thể như loại người bừa bãi, cứ để tâm tình mục nát, không thể mượn rượu giải sầu, khiến cồn rượu làm cho đau đớn trở thành tê dại.

Anh chẳng thể làm cái gì cả, chỉ có thể đem cảm xúc khổ sở dần xuống đáy lòng, vẫn làm việc theo cách chuyên nghiệp khiến bệnh nhân có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng, đem bệnh tình mà giao cho anh chữa trị.

Đây là sứ mạng của người làm bác sĩ....Nhưng, anh có thể tạm thời tháo đi cái sứ mệnh thần thánh mình đang mang xuống hay không? Anh muốn trở thành một người bình thường?

Khi ý niệm này bay lên, Ân Hạo đã ra quyết định, thế là không chú ngời cảm điện thoại lên, gọi vào số điện thoại di động của viện trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngây Thơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đồng Vũ Thiên hoàn toàn không biết, rốt cuộc giữa cô và Ân Hạo đã xảy ra chuyện gì.

Một đêm kia, Ân Hạo đi rất nhanh, nhân viên quản lý chưa kịp ngăn cản anh lại, sau đó anh vẫn cố ý tránh mặt cô, cứ xem như không nhìn thấy cô.

Có một lần, bọn họ vô tình gặp gỡ ở lầu điều dưỡng, anh thậm chí còn không thèm dừng bước nhìn cô, chỉ làm bộ như không nhìn thấy cô, vội vã đi qua khỏi chỗ cô đứng.

Bọn họ tựa như người xa lạ lướt qua nhau, anh không hề vì cô mà dừng bước lại.

Theo tháng ngày, một ngày lại một ngày trôi, trong lòng Đồng Vũ Thiên càng lúc càng cảm thấy uất ức.

Coi như anh đã hiểu lầm cô đi, nghĩ cô vui vẻ với người mới, anh cũng không nên im lặng như thế, tiêu cực tiếp nhận cái kết quả này.

Chẳng lẽ cô không đáng giá để cho anh phải tranh thủ sao?

Đã như vậy, thì đoạn thời gian ngọt ngào của bọn họ được xem là cái gì?

Hay là, giữa anh và cô chỉ có thể xem là vui chơi mà thôi? Anh đã tìm được một người tốt hơn, nhiệt tình hơn, và xinh đẹp hơn cho nên mới không cần cô nữa?

Nghĩ đến việc anh sẽ ôm cô gái khác trong ngực, trái tim Đồng Vũ Thiên như bị người nào đó len vào một thùng dấm, chua xót làm cô cảm thấy như đau đớn lan tràn ra khỏi lồng ngực.

Lắc đầu cự tuyệt, còn muốn nói gì là căm thù đến tận lồng ngực, một giây kế tiếp, suy nghĩ của cô lại không tự chủ được mà chuyển lên người của Ân Hạo.

Không biết vết thương trên mặt anh có khá hơn chút nào hay không?

Anh có ăn cơm đúng giờ hay không?

Ngày tháng qua không gặp được anh, trong lòng cô tràn đầy phiền não và lo lắng cho Ân Hạo.

Cô rất nhớ anh. . . . .

"Cháu dâu, có phải hôm nay cháu bị thương rồi không." Nhìn Đồng Vũ Thiên ngồi mất hồn bên cạnh, Ân Nghiêm chán nản mở miệng.

Mỗi lần xuất hiện, cháu dâu của ông đều mang đến cho ông một ít hoa kia mà.

Có lúc sẽ dùng tờ báo Anh văn để gói một ít hoa tím lại, có lúc sẽ trồng cái loại hoa vào chậu nhỏ mang đến đây.

Mỗi khi cháu dâu đem hoa đến cho ông; trong đầu ông không tự chủ mà lại xuất hiện ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng; gương mặt đó rất mơ hồ, thế nhưng lại là một người rất dễ quen thuộc, lại làm cho ông có một loại cảm giác hạnh phúc. . . . .

Không biết bởi vì trong đầu ông cụ chỉ còn lưu lại chút trí nhớ ít ỏi hay không mà phiền muộn, Đồng Vũ Thiên tràn đầy áy náy mở miệng cười nói: "Ông nội. . . . . Thật xin lỗi. . . . ."

Mặc dù Ân Hạo muốn trốn cô, nhưng cô vẫn muốn đến đây thăm ông cụ một chút.

Cho dù chuyện của cô và Ân Hạo có kết thúc đi nữa, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn có thể đến đây thăm ông, trong lòng cô luôn cảm thấy mình có được chút an ủi.

Cô không biết tâm tình của Ân Hạo có chịu ảnh hưởng bởi cô hay không, nhưng ít ra biết anh rất tốt, vẫn làm đúng cương vị khi ở bệnh viện, vậy thì đủ rồi.

"Nhất định là cháu quá nhớ tên tiểu tử thú A Hạo nên mới quên phải không?"

Bị ông cụ đoán được tâm tình, Đồng Vũ Thiên thật vất vả mới bình phục cảm xúc lại bắt đầu kích động.

Cô thật sự rất muốn gặp Ân Hạo, nhưng Ân Hạo lại không muốn gặp cô.

Nghĩ đến điểm này, chớp mũi Đồng Vũ Thiên đau xót, nước mắt đảo quanh hốc mắt thiếu chút nữa mất khống chế mà để nước mắt chảy xuống rồi.

Nhìn thấy cô liều chết mà chịu đựng không khóc ra, Ân Nghiêm vỗ vỗ lưng của cô an ủi. "Ngoan, ngoan, A Hạo nói tháng sau sẽ về. . . . . Ah. . . . . Không đứng, là cuối tuần sau, ừ. . . . . Lại giống như hôm nay. . . . ."

Không nhớ được thời gian nào đưa cháu mình trở về nước, Ân Nghiêm ảo não tự mình lẩm bẩm.

Biết được ông cụ đang tự lẩm bẩm, Đồng Vũ Thiên kinh ngạc hỏi: "A Hạo, anh ấy không có ở đây sao?"

"Nó đi nước ngoài tham gia một cuộc hội thảo nào đó, umh. . . . . Rốt cuộc mấy ngày đây?" Ân Nghiêm cau mày, rất cố gắng hồi tưởng lại lời nói của cháu mình.

Nghe vậy, đáy lòng Đồng Vũ Thiên có không nói ra được sự cô đơn.

Thì ra là thời gian này không thấy Ân Hạo là bởi vì anh phải đi công tác.

Anh không nói cho cô biết chuyện này. . . . . Tự giấu, run run khóe môi, cô thầm nghĩ Ân Hạo đã quyết định kết thúc đoạn tình cảm này thì anh đi đâu căn bản không cần thiết phải xin phép cô.

Trong lúc bất chợt, sự thật này để cho lòng cô không ngừng khổ sở

"Ông nội, cháu và A Hạo đã không thể ở cùng một chỗ. . . . ." Lời này giống như là nói với ông cụ, cũng giống như là cô không kìm chế được mà tự nói với mình

Ân Nghiêm cau mày nhìn cô, hồi lâu sau mới trầm giọng mở miệng: "A Hạo cũng nói như thế."

"Nói cái gì?" Đồng Vũ Thiên sững sờ hỏi, suy nghĩ trong đầu có chút rối loạn.

"A Hạo nói, cháu không cần nó."

"Không phải là cháu không cần anh ấy!" Cô đưa ánh mắt vô tội nhìn ông, giọng nói nghẹn ngào oán trách. "Rõ ràng là anh ấy không quan tâm cháu!"

Rốt cuộc người đàn ông kia đang suy nghĩ cái gì vậy?

Rõ ràng là anh không để ý đến cô, tràn đầy chán ghét cô, hận không thể vĩnh viễn không thấy cô, sao lại biến thành hoàn toàn là lỗi của cô thế này?

"Cháu dâu! A Hạo rất yêu cháu."

"Cháu cũng yêu anh ấy. . . . . Nhưng thật sự anh ấy không thêm để ý đến cháu. . . . ."

Nhớ tới những loại ngọt ngào của ngày xưa, trái tim Đồng Vũ Thiên không khỏi nhéo một cái thật đau.

Hồn nhiên không biết sự đau đớn trong lòng đã hiện ra ở đáy mắt, Ân Nghiêm cười ha ha mà nói: "Đầu giường giận dữ, cuối giường hòa."

"Đầu giường giận, cuối giường hòa. . . . ."

Ý là. . . . . muốn cô chủ động "Công kích" Ân Hạo sao?

Tâm tình Đồng Vũ Thiên rất lộn xộn, thật sự không hiểu ý tứ của ông cụ.

"Cháu dâu, cố gắng lên!"

Cố gắng lên? Nhưng khi nào thì Ân Hạo trở về cô đâu có biết.

"Ông nội. . . . . A Hạo thật sự yêu cháu sao?"

Trải qua chuyện này, cô không thể xác định được Ân Hạo có yêu cô thật sự hay không nữa.

"Cháu và A Hạo đã kết hôn lâu như thế rồi, còn hỏi cái vấn đề này làm gì nữa."

Đồng Vũ Thiên cười khổ, không biết nên nói một câu nào đó chọc ông cụ cười hay không nữa, bởi vì chứng mất trí sinh ra ảo tưởng.

"Nếu ông nội đã quên khi nào A Hạo trở về thì cháu có thể đi hỏi y tá để xác định lại thời gian, như thế cháu hãy chuẩn bị, khi A Hạo trở về sẽ cho anh ấy một niềm vui bất ngờ." Ân Nghiêm đột nhiên tiến tới bên tai cô, thì thầm

Lời của ông khiến Đồng Vũ Thiên dờ khóc dờ cười, rồi lại không khỏi đau lòng.

Liên quan đến hy vọng Ân Hạo và cô sẽ sớm kết hôn, thì trí nhớ của ông cụ lại trở nên cố chấp, nếu như giữa cô và Ân Hạo không còn khả năng cứu vãn nữa, thì dù cho trong đầu ông cụ kiên trì không bị bệnh cũng sẽ phá hủy trí nhớ, thế thì còn tồn tại được sao?

"Đừng ngây ngô nữa, nhanh đi đi!"

"Con không biết nhà anh ấy ở chỗ nào, cũng không có chìa khóa nhà anh ấy, cho dù có nghĩ cứu vãn cũng không biết phải làm sao."

Đồng Vũ Thiên lâu bầu mới nói ra, Ân Nghiêm đi qua đi lại vài vòng trong phòng bệnh, tìm ra một chùm chìa khóa lớn, giao nó cho cô.

"Muốn thu được, đừng cẩu kính nữa, lấy chìa khóa này, bảo quản giúp ông nội."

Haizzzz! Có thể nói ông cụ đã biến thành nhà biên kịch tài tình rồi.

Không nói nhìn chỉ im lặng nắm chặt

chùm chìa khóa trong lòng bàn tay, Đồng Vũ Thiên do dự.

Cô thật sự nên tự tiện mở cửa nhà anh sao?

Nếu như Ân Hạo nhìn thấy cô như thế sẽ có phản ứng như thế nào, nó không nằm trong tưởng tượng của cô thì sao? Nếu mọi chuyện không như Ân Nghiêm nghĩ thì cô nên làm sao đây?

Cô cực kỳ ảo não, giọng nói của mẹ Đồng bỗng dưng truyền đến.

"Có hiểu lầm thì hãy giải thích rõ, nếu cứ tiếp tục mang theo, nếu lúc đó có người phụ nữ nào đó nhanh chân chen vào, xem như con mất tất cả rồi!"

"Mẹ, mẹ trở về từ khi nào vậy?"

Kể từ khi Đồng Vũ Thiên qua lại với Ân Hạo, thường tới bệnh viện thăm Ân Nghiêm vì vậy mẹ Đồng lợi dụng đoạn thời gian đợi cô có tiến triển mới mà ra nước ngoài xử lý chút công việc.

Lúc này, Đồng Vũ Thiên cho là trong phòng bệnh chỉ có cô và ông, cho nên khi mẹ yêu đi bộ không phát ra tiếng động, cứ như xuất quỷ nhập thần, làm cô vô cùng hoảng sợ.

"Đã đi tám trăm vòng sau lưng con rồi." Đối với việc con gái hay rơi vào trạng thái cồi thần tiên, bà tập mãi cũng thành thói quen. Mẹ Đồng đưa ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép mà nói ra, lại bắt đầu giảng dạy, "Haizzz! Làm sao mà mẹ lại sinh ra một đứa con gái đàn độn như thế chứ? Bình thường mơ mơ màng màng cũng thôi, đã đến lúc quan trọng còn dè dặt cái gì nữa?"

Trước đó vài ngày, trùng hợp là lúc bà nghe đoạn nói chuyện của Ân Hạo và ông nội, vẫn muốn tìm con gái của mình nói chuyện một chút, vào lúc này bà định bỏ não con gái ra thì lại có người thay bà nói ra lời trong lòng.

Không nói gì, cứ nhìn mẹ mình, Đồng Vũ Thiên không có ý phản bác.

Nếu như mẹ biết con gái mà mẹ cho là dè dặt khi lên giường với Ân Hạo có bao nhiêu nhiệt tình, nhất định sẽ bị sợ đến ngất đi.

Mặc dù...giữa cô và Ân Hạo rất có khả năng trở thành quá khứ...

"Con thật sự không biết suy nghĩ của anh ấy." Đồng Vũ Thiên như có điều suy nghĩ nên thì thầm, trên mặt lo lắng và sợ hãi không yên.

Cô vốn không phải là một cô gái cẩn thận, cũng chưa từng thích qua một người đàn ông nào, nên đâu có để ý đến chuyện theo dõi tâm tư của người đàn ông mình yêu, đối với cô đó là một việc vô cùng khó khăn.

"Không biết thì phải đi tìm đáp án, tiếng buồn bã than thở rồi trốn ở chỗ này giả đáng thương cho ai xem!" Mẹ Đồng không chút lưu tình nói.

Chuyện tình cảm, bà tuyệt đối sẽ không cho phép con cái mình chọn cách trốn tránh.

Bà hi vọng con gái mình sẽ có một kết thúc tốt đẹp, cũng như bà rất muốn biết đoạn tình cảm kia có thể cứu kịp hay không. Nếu dung túng cho cô xử lý bằng suy nghĩ mơ hồ, tương lai cô sẽ chẳng còn có thể yêu thêm ai nữa?

"Mẹ, sao mẹ lại nói vậy..."

Nói cho cùng cô mới là người bị hại, sao mẹ lại không đau lòng cho cô, không an ủi cô coi như xong, ngược lại cứ nói ra những lời nói vô tình khiến tim cô đau nhói?

"Nếu như con không xử lý tốt đoạn tình cảm này, tương lai còn có biện pháp gì mà nói yêu thương với một người đàn ông khác?" Mẹ Đồng tức giận nói ra, trong lòng âm thầm đau buồn.

"Con không muốn nói chuyện yêu đương với người đàn ông khác."

Người của cô đều ẩn chứa hơi thở của Ân Hạo, cô rất khẳng định coi như cô và Ân Hạo đã thật sự kết thúc, đời này cô cũng sẽ không yêu thêm người đàn ông nào khác nữa.

"Nếu như vậy con phải xử lý thật tốt chuyện này, có biết chưa hả!"

Đồng Vũ Thiên cắn môi, cuối cùng thu hồi cõi lòng đau thương như đưa đám, nhưng vẫn không biết đến tột cùng mình cần phải xử lý chuyện này như thế nào nữa.

Đồng Vũ Thiên rời khỏi viện dưỡng lão, gặp một y tá để xác định thời gian Ân Hạo sẽ quay về.

Sau khi xác định hôm nay Ân Hạo sẽ trở về nước, và sẽ ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, mới trở về bệnh viện trả phép, tiếp tục công tác.

Lấy được những tin tức này, trái tim của Đồng Vũ Thiên nhảy thình thịch.

Có nên chủ động xuất kích hay không, có nên thử cứu vãn đoạn tình cảm này không?

Cuối cùng, cô nghe theo tiếng lòng của mình, quyết định sẽ xuống tay một lần.

Cô không muốn đoạn tình cảm này kết thúc một cách không rõ ràng.

Sau khi xác định được suy nghĩ, cô chạy đến siêu thị chọn mua chút thực phẩm bồi bổ thể lực, sau đó đón xe tắc-xi đến thẳng nhà Ân Hạo.

Lần này rất có thể là lần gặp mặt cuối cùng của cô và Ân Hạo, cô muốn hoàn thành định ước của bọn họ -- cô cũng sẽ chịu trách nhiệm về dinh dưỡng cho anh.

Có lẽ anh không cảm nhận được, cũng có thể sẽ quên đi. Nhưng cô vẫn muốn làm như vậy cho anh.

Phát hiện tâm tình của mình, Đồng Vũ Thiên cười khổ hát cảm xúc ra, lấy chìa khóa mở chính nhà anh.

Đây là lần đầu tiên Đồng Vũ Thiên tới nhà Ân Hạo, lại phát hiện chỗ này không giống như nhà bị người ta vứt bỏ lâu ngày.

Nếu như không phải tất cả phòng ốc ở nơi đây đều có người, thì có lẽ nơi này sẽ cho cảm giác rất thê lương.

Phong cách thuộc về những ngôi biệt thự kiểu Nhật, bởi vì chủ nhân của nó không có thời gian sửa sang lại, cho nên trong nhà có không ít cỏ dại, nhưng cây cỏ xanh bò khắp nơi.

"Thật đáng tiếc!"

Thấy bức tranh vẽ cực kỳ hoàn thiện, đường mòn vào nhà phủ đầy đá cuội, bởi vì chủ nhân của nơi này coi thường mà bỏ hoang, trong lòng Đồng Vũ Thiên không ngừng thờ dài.

Ngôi nhà lớn như thế lại trông rất nhiều hoa cỏ, ở những góc tường có bày trí những bàn làm việc, cô có thể sửa sang lại hoa nơi đây cho đẹp mắt hơn. . . .

Ý thức được mình cứ nhìn chăm chăm vào sân nhà, kim lòng không được mà lại nghĩ về tương lai tốt đẹp, nhưng sau đó cô lại cố gắng dùng tất cả mọi suy nghĩ lại.

Đồng Vũ Thiên, mày không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

Nếu kết quả không bằng suy nghĩ tốt đẹp trong tưởng tượng của cô, trong lòng cô sẽ càng khó chịu.

Cô không ngừng báo với lòng mình, vội vàng đem túi thực phẩm lớn trong tay cầm đi vào phòng bếp.

Không ngờ cô chỉ vừa mới đi vào phòng bếp, lại bị cánh cửa sổ lớn có thể nhìn thấy thẳng ra phía sau nhà hấp dẫn.

Hình ảnh ngoài cửa sổ kích thích sự nhiệt tình cùng tình yêu thiên nhiên của Đồng Vũ Thiên, khi cô lấy lại tinh thần thì người đã ở sân sau, hưng phấn tự lắm bầm

"A, là thảo dược và các loại rau cải!"

Không bao lâu, trước kệ bếp đối diện bệ cửa sổ, đã được bày trí rất nhiều chậu cây nhỏ.

Bình thủy tinh là cô đi tìm ra, bình cao bình thấp được cô tự tay cắt tỉa, bày biện vừa đơn giản lại vừa đáng yêu.

Lấy được thỏa mãn, Đồng Vũ Thiên mới bình tâm lại, bắt đầu vì Ân Hạo mà nấu cơm trong lòng cũng vô cùng chờ đợi, hi vọng cô có thể cùng ăn bữa cơm này với anh...

Sau khi xuống máy bay, Ân Hạo trực tiếp lái xe về nhà.

Sau khi đồng ý với bệnh viện sẽ bay đến Newyork tham gia hội nghiên cứu sinh vật cơ học, anh có hướng về phía viện trưởng để xin nghỉ một tuần.

Anh hy vọng trong khoảng thời gian này có thể ổn định lại tâm tình của mình, một lần nữa trở lại đúng cương vị công tác, tiếp tục hoàn thành sứ mạng thiêng liêng của người bác sĩ.

Chỉ là, chẳng lẽ anh già thật rồi sao?

Lấy việc phải tham gia hội nghị nhiều ngày liền cộng với việc ngồi máy bay nhiều tiếng, anh cảm thấy không nơi nào được sự mệt mỏi.

Anh như thể muốn lập tức chạy vào nhà, cái gì cũng không nhìn đến, không nghĩ, trong đầu óc lại hiện lên chút khát vọng đã ngủ mê.

Để cho suy nghĩ trong đầu điều khiển, Ân Hạo không tự chủ được tốc độ lái xe mà cứ thế tăng tốc.

Khi xe lại trở về ngôi nhà vừa lạ lại vừa quen thuộc, anh cơ hồ mệt mỏi đến kiệt sức, đến hành lý cũng không thèm cầm theo, trực tiếp đẩy cửa bước vào nhà.

Cửa mới mở ra, xông vào mũi là mùi đồ ăn thơm phức khiến anh ngẩn người.

Là mùi vị của canh hầm, có phải là do nhà bên truyền qua không?

Ân Hạo vận mây rậm nghi ngờ đi vào, nhưng hình ảnh trước mắt để cho anh bất ngờ.

Nhà để xe đặt cạnh giữa nhà bếp và phòng khách, vừa vào cửa, tầm mắt của anh liền bị bãi chiến trường cùng những đồ ăn trên bàn hấp dẫn lực chú ý.

Cái đó là chén men sứ với chiếc ly rộng vành vô cùng quen mắt, hình như là anh đặt đồng hồ này trong nhà kho, chuẩn bị vứt đi.

Chiếc ly rộng miệng được đặt dưới một chiếc khăn phủ trên cắm vài bông hoa nhỏ, trong chén cắm những đóa hoa nhài, những bông hoa trắng tỏa mùi thơm nhàn nhạt, lộ ra thoải mái không diễn tả được.

Không lý do, trong đầu của Ân Hạo lại hiện ra bóng dáng của Đồng Vũ Thiến.

Chỉ có cô mới hay làm những chuyện như thế này mà thôi.

Cái ý niệm này mới thoáng qua, thì bóng dáng của một người liền xuất hiện trước mặt anh.

"Em.....sao em lại ở chỗ này?"

Không biết có phải do quá nhớ nhưng nên mắt anh xuất hiện ảo giác hay không, nhưng chính xác, một Đồng Vũ Thiến chân thật đang đứng trước mặt anh.

Nhiều ngày không thấy, cô gầy đi nhiều, gương mặt trái xoan mềm mại và vui vẻ, xem ra vẫn đáng yêu.

Tại sao lại đem mình biến thành bộ dạng này?

Ân Hạo muốn hỏi lại không biết phải mở miệng như thế nào, chỉ có thể sững sờ nhìn cô.

Không ngờ tới Ân Hạo sẽ về nhà sớm như thế, vừa nhìn thấy anh thì nụ cười đang treo trên khóe môi Đồng Vũ Thiến lại đột nhiên biến mất, chiếc bánh nướng đang cầm trong tay suýt chút nữa đã rơi xuống.

"Em...em....." Cô khản trương lắp bắp, cảm giác trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hình như hô hấp đang muốn dừng lại.

Gương mặt anh tuần cứ nhìn chăm chăm cô, anh không đợi nàng nói xong tiếng đó lại hỏi: "Sao em có chìa khóa nơi này? Tới nơi này làm cái gì?"

Đôi mắt với những viên pháo tựa như lời hỏi thăm của anh, Đồng Vũ Thiến vừa hoảng hốt vừa khản trương, đôi mắt lại si ngốc cứ nhìn anh, không rời đi được.

Mới vài ngày không thấy, hình như anh đã gầy rất nhiều, giữa hai lông mày chứa đựng thật nhiều mệt mỏi, cảm toát ra sự cô đơn, để cho anh nhiều hơn sự ưu buồn.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm mình không nói gì, trong vô hình trái tim của Ân Hạo đã nóng lên.

Rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Không được sự đồng ý của anh mà xông vào nhà anh, còn nấu cơm cho anh nữa, có phải là hơi kỳ lạ hay không?

Anh đã quá mệt mỏi rồi, không có hơi sức suy đoán suy nghĩ của cô nữa.

"Tôi rất mệt mỏi, mời rời đi ngay lập tức."

Thấy bộ dáng lạnh lùng và nghiêm nghị xa lạ của anh, trong lòng Đồng Vũ Thiến thoát ra sự kích động.

Ân Hạo trước mắt, không phải là người trong trí nhớ của cô, cái người hay trêu chọc cô, người đàn ông mà cô rất yêu quý nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, cố nén chút nước mắt sắp tràn mình, lấy giọng nói khàn khàn mà kiên định hỏi: "Em sẽ đi, nhưng trước khi đi có thể cho em nói một câu không?"

Rõ ràng nhìn thấy hốc mắt cô đảo quanh nước mắt, Ân Hạo phải dùng hết sức lực trên thân mới khắc chế được việc mình không xông lên ôm lấy cô.

"Giữa chúng ta đã không còn gì để nói nữa rồi."

Lời cự tuyệt của anh khiến cõi lòng của Đồng Vũ Thiên nhéo thành một đoàn, trong nháy mắt nước mắt tràn mi ra, khiến cho tầm mắt trở nên mơ hồ.

Rốt cuộc cô làm sai cái gì?

Tại sao đến cơ hội giải thích cũng không cho cô?

Nghĩ tới, đáy lòng cô càng thêm uất ức và tức giận càng cháy càng mạnh.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên, cô khổ sở vận động đôi môi, cắn hận nói: "Ân Hạo, anh là tên khốn kiếp!"

Anh đưa về mặt mờ mịt, nhủu đôi lông mày lại, không xác định được cô đang nói cái gì.

"Em nói anh là tên khốn kiếp nhất mà anh từng gặp! Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!" Cô xông lên trước, nắm chặt quả đấm không ngừng đánh anh, đập anh, để giải tỏa tiết hận trong lòng.

Khi quả đấm mềm nhũn và hơi hột của cô rơi vào người anh, lại chọc cho lòng anh muộn phiền.

"Đủ rồi!" Ân Hạo dễ dàng giữ chặt hai cổ tay cô, hí nửa tròng mắt đen, lạnh giọng hỏi: "Rốt cuộc em đang nghĩ gì. . . . ."

Anh còn chưa nói hết câu, Đồng Vũ Thiên đã nhón chân lên, ôm lấy mặt anh, cái miệng nhỏ nhắn dán sát vào môi của anh.

"Em yêu anh!"

Bởi vì chiều cao chênh lệch, cô lại cố hôn anh, đem tất cả sức nặng thân thể giao cho anh, đôi nhũ hoa mềm mại rơi vào bộ ngực anh.

Cảm giác đôi môi mềm mại của cô hòa cùng thân thể anh, thân thể Ân Hạo trở nên cứng ngắt ngay tại chỗ, thật lâu không cách nào hồi phục lại.

Cô nói cái gì?

Trong khi anh đang mở miệng muốn hỏi thăm, trong miệng lại nếm được vị mặn mặn

Đó là cô đang khóc. . . . .

"Ồ. . . . . Anh thật sự rất quá đáng, không biết rõ tình trạng liên định kết cục, định kết cục thế còn chưa đủ, tại sao không cho người ta cơ hội giải thích? Chúng ta, chúng ta kết thúc tại đây thì rất oan uổng?"

Đồng Vũ Thiên vừa nóng vừa giận, đầu đề ý đến sắc mặt của anh đã thối đi rất nhiều, thái độ có rất kém, quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải nói cho rõ ràng.

Nếu như anh thật giống như ông nội và mẹ từng nói, dĩên⇒đàn⇒kê⇒quý⇒đôn. nhất định chuyện này có nguyên nhân!

Trong tai truyền đến giọng nói dính theo nước nỏ và ghen ngào của cô, Ân Hạo nghe cũng không hiểu gì, lại loáng thoáng cảm thấy cô đang muốn nói chuyện gì đó rất quan trọng

"Nói như em vậy, anh không hiểu gì cả."

Cứ dán môi của mình vào môi anh, còn vừa khóc vừa nói, nên anh nghe rất lạ là phải!

Một lòng nghĩ thổ lộ trong lòng uất ức, Đồng Vũ Thiên tiếp tục khóc. "ồ ồ ồ. . . . . Dù sao anh cũng không muốn nghe, có nghe hay không hiểu thì cũng giống nhau thôi. . . . ."

Ân Hạo bị cô chọc giận, nặng nề kéo dài khoảng cách của hai người, nghiêm túc nói: "Nói rõ ràng! Nếu không đừng nói nữa."

Đón lấy khuôn mặt nghiêm nghị và chăm chú của anh, Đồng Vũ Thiên vốn bất chấp tất cả, trong nháy mắt khí thể tan đi hơn phân nửa.

"Em.. em nói xong."

Nghe vậy, Ân Hạo lại có ý nghĩ muốn bóp chết cô.

"Đáng chết! Nói lại lần nữa."

Lần đầu nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm như thế của anh, cô rũ mắt xuống tránh đưa mắt nhìn anh, mới ngập ngừng mở miệng: "Em nói, anh thật sự rất quá đáng, không có biết rõ tình trạng liên định kết cục, định kết cục cũng thôi đi, tại sao không cho người ta cơ hội giải thích? Nếu chúng ta kết thúc tại đây thì rất oan uổng?"

"Kết thúc cái gì?" Ngực anh căng thẳng, vẻ mặt tối tăm hỏi.

Cuối cùng cũng có cơ hội giải thích, cô đem tất cả chi tiết ngày hôm đó kể lại một lần cho anh nghe

"Cho nên . . . . em không có yêu người khác?" Ân Hạo thấp thòm hỏi.

"Tại sao em phải yêu người khác!" Đồng Vũ Thiên hít lỗ mũi, chu mỏ, lấy giọng nói chua xót và uất ức lên án anh. "Em muốn giải thích, nhưng anh, anh . . . . trốn em, cố không gặp em. . . . ."

Nói xong, cổ họng cô lại căng lên, hốc mắt nóng lên, nước mắt lại không khống chế được mà lăn dài trên mặt.

Ân Hạo canh chừng nước mắt của cô, nghe cô lên án, lúc này mới giật mình, bởi vì bạn gái trước làm tổn thương anh nên anh cứ nhất quyết muốn bảo vệ mình, không để cho tổn thương vấy đến lần nữa, không để cho mình bị thương nữa, lại không nghĩ rằng hành động này là một hành động ngu xuẩn khiến cả hai người đều đau lòng.

"Em yêu anh, từ đầu đến cuối chỉ có anh.. anh có hiểu không!"

Ngực giống như nặng nề, vào lúc này, Ân Hạo nghĩ sẽ bóp chết chính mình

Rốt cuộc anh đã làm cái chuyện ngu xuẩn gì rồi?

"Đáng chết!" Anh ảo não khẽ nguyên rủa ra tiếng, đưa hai cánh tay ra kiên định mà ôm lấy cô. "Thật xin lỗi. . . . ."

Nghe được anh tràn đầy áy náy nói xin lỗi, Đồng Vũ Thiên sững sờ ở trong ngực của anh, không dám tin hỏi: "Anh nói. . . . ."

"Là lỗi của anh, anh nghĩ em giống như người bạn gái trước của anh, đuổi theo anh chỉ là vì quở trách anh không đúng, thật xin lỗi. . . . ."

Bị anh ôm lấy, Đồng Vũ Thiên cảm nhận được thân thể của anh truyền đến hơi thở run rẩy, cô cố nhịn sự chua xót ở mũi, khàn giọng hỏi: "Cho nên. . . . . không phải là anh không quan tâm đến em?"

"Đưa ngực, anh cho là em ném bỏ anh đi."

Cuối cùng cũng xác định được suy nghĩ của anh, trong lòng Đồng Vũ Thiên vừa tức vừa cảm thấy buồn cười. "Ân Hạo, bây giờ em mới biết, thì ra anh là người rất ngu ngốc!"

Nghĩ đến trong khoảng thời gian tách ra mà chảy cả nước mắt, tất cả đều bởi vì đoạn tình cảm trước kia của anh mà tạo thành lo lắng, sâu trong cảm giác Đồng Vũ Thiên lại thấy có chút may mắn.

Hoàn hảo là cô chủ động nhắm mắt đưa mình tới cửa, nếu như cô không làm như vậy, vậy có phải kết cục của bọn họ sẽ rất đau đớn vì cả hai đều không thể giải thích được vì sao mình chia tay? Nếu không cách nào để cho tình yêu nở hoa kết trái, thì cũng không nên để lại nuối tiếc trong lòng nhau phải không?

"Đúng, anh rất ngu ngốc! Từ nay về sau mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, anh sẽ không bao giờ buông em ra!"

Ân Hạo không chút do dự thừa nhận, lại cúi đầu hôn cô, môi lưỡi nóng bỏng cùng nhau quấn quít dây dưa, biểu thị công khai quyết tâm của anh.

Cảm giác hơi thở nóng bỏng của anh chui vào chóp mũi của anh, Đồng Vũ Thiên nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Trong nụ hôn lần này có thương tiếc và tình ý dạt dào.

"Anh yêu em, Thiên Thiên. . . . ." Sau khi hôn đủ đôi môi non mềm của cô, anh dính vào bên tai cô, nhỏ giọng ní non.

"Em cũng yêu anh." Khóe mắt lặng lẽ rơi xuống một giọt nước mắt, cô nói trong nghẹn ngào: "Chỉ là, râu ria của anh đâm vào người em thật đau."

Ân Hạo cười nhẹ ra tiếng, ôm chặt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nóng quá!

Ngoại trừ những ánh sáng chói mắt rơi vào trên mắt, Đồng Vũ Thiển cảm giác mình như bị vùi vào lò gạch hay là ruộng khoai lang nào đó, toàn thân đầy mồ hôi.

Quá kỳ quái rồi.

Mặc dù cô sợ nóng, nhưng cơ thể rất ít khi chảy nhiều mồ hôi như vậy, cứ làm cho toàn cơ thể cô nóng lên thế này, tình trạng này rất quý dị.

Mở mắt ra, cuối cùng Đồng Vũ Thiển cũng hiểu, tại sao cô lại rơi vào tình trạng quái dị như thế rồi.

Sau khi hai người cời bỏ hiểu lầm, Ân Hạo cứ mãi la hét sẽ ngủ một giấc thật ngon, cô liền không giải thích được mà bị anh bắt cóc vào trong ngực, lên lầu ngủ cùng anh.

Giống như là vì bổ sung cho những cô đơn trước kia, hai người đến ngủ cũng không thể tách ra, cơ thể dính lấy nhau, an tâm ngủ.

Vì vậy,

thứ để cho cô cảm thấy rất nóng này chính là nhiệt độ của anh, mồ hôi trên người cô nhưng thật ra là mồ hôi của anh.

Nóng như thế sao lại không chịu buông cô ra đây? Đồng Vũ Thiển ngưng mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Ân Hạo gần trong gang tấc, tức giận nghĩ.

Cô muốn rời khỏi anh, đi xuống giường mở quạt điện, lại bị cánh tay kiên cường cùng đôi chân của anh ôm lấy, căn bản không thể cử động được.

Cách ôm của anh để cho cô cảm thấy mình như một cái gối ôm chứ không phải bạn gái anh, bị dây dưa ôm thật chặt.

Chấp nhận thờ dài, tầm mắt của cô rơi vào khuôn mặt anh tuấn lại nặng trĩu vì mệt mỏi.

Mới vừa xa cô có vài ngày, có lẽ trong vài ngày qua anh cũng chẳng dễ chịu gì cả?

Nhìn đôi mắt thâm quầng của anh, cho dù Đồng Vũ Thiển bị anh ôm lấy, dây dưa rất không thoải mái, vẫn không nỡ đánh thức anh, muốn cho anh ngủ thêm một lát.

Vậy mà mồ hôi hột của anh tuôn ào ào quá chóng mặt, Đồng Vũ Thiển chỉ có thể nhẹ nhàng rút cánh tay rấn chấy của anh ra, thay anh lau mồ hôi.

Vì giúp anh lau mồ hôi, ở với anh trong khoảng cách gần, trong lòng cô lần nữa hiện lên một niềm vui sướng và thỏa mãn.

Cuối cùng bọn họ cũng làm hòa rồi.

Không có hiểu lầm, không có khổ sở trong lòng, tâm tình của cô có được cảm giác giống như mình bay lên tận trời xanh vậy.

Có lẽ bởi vì tâm tình tốt, nên Đồng Vũ Thiển cảm thấy Ân Hạo vô cùng "ngon lành".

Trước lúc ngủ, anh cởi tất cả quần áo ra chỉ mặc lại một chiếc quần lót, lúc này thân hình cường tráng của anh lại có thêm một tầng mồ hôi, cộng thêm ánh mặt trời giống như vẩy mưa trên đường cong linh hoạt kiên cố của anh, để cho người anh xuất hiện một tầng ánh kim, càng thêm mê người. Nhìn anh nằm đó tựa như một con gà nướng, để cho cô không nhận được mà nghĩ đến việc ăn anh, lần nữa đem anh nuốt vào trong bụng.

Khi tưởng tượng kia chạy qua trong đầu, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Vũ Thiển không khỏi mở to, đưa cái lưỡi mềm mại ra, khẽ liếm một cái trên cánh tay trắng kiện của anh.

Mặn mận. Như hy vọng được thưởng thức tư vị của anh, cô không khỏi cười trộm.

Khi anh đứng lên, dĩ nhiên không phải là gà nướng nhiều vị rồi, lại để cho cô không thể nhận được mà liếm liếm môi động tình.

Như bị con mèo nhỏ ướt mềm, không ngừng liếm liếm lông, khiến cho toàn cơ thể Ân Hạo nổi lên như da gà.

Bỗng dưng anh mở mắt ra, nhìn cô gái nhỏ trong ngực đã biến thân thành tiểu ma nữ*, thì lên tiếng hỏi: "Em làm gì ở đây thế?"

Thấy anh đột nhiên lên tiếng, bị sợ đến chột dạ, Đồng Vũ Thiển im lặng cắn lưỡi của mình.

"Đó! Ừm.... Thật là đau!" Cô nhủ gương mặt nhỏ lại, kêu lên một tiếng đầy đau đớn.

Ân Hạo nâng gương mặt nhỏ của cô lên, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi: "Rốt cuộc em đang làm cái gì vậy hả?"

"Người ta cắn đầu lưỡi." Cô nước mắt lưng tròng mà nói.

Mặc dù rõ ràng anh đã nhìn thấy bộ dáng đang liếm trộm rất đáng yêu của cô, thế nhưng anh lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cái gì cũng không thấy.

"Không có việc gì sao phải cắn đầu lưỡi như thế?"

"Tại vì anh đột nhiên lên tiếng hù cho em hoảng sợ,"

Cô thấy Ân Hạo ngủ rất ngon, sao tự dưng anh lại tỉnh lại như thế.

"Không có việc gì thì lè lưỡi ra làm cái gì?"

Rõ ràng nên yêu thương cô nhưng đã lâu không nhìn thấy bộ dáng đáng yêu như thế của cô, chộc cho Ân Hạo không nhịn được mà lại muốn trêu chọc cô.

"Bởi vì, bởi vì nhìn anh ăn rất ngon...."

Anh thật sự chào thua cô gái này rồi.

"Quý tham ăn, lại muốn ăn anh?" Anh cười nhẹ một tiếng, một hồi lâu sau mới giữ chặt cằm của cô, dịu dàng nói: "Duỗi đầu lưỡi ra cho anh xem nào."

Đồng Vũ Thiên ngoan ngoãn đưa cái lưỡi ra, cảm thấy cực kỳ lúng túng.

Trên đời này nên chỉ có cô mới có thể có được cái loại vui vẻ khi bị đàn ông trêu chọc như thế thôi.

Không biết trong lòng cô ảo não như đưa đám. Ân Hạo nhìn cái đầu lưỡi mềm mại của cô ứa ra chút vết thương, liền trực tiếp há miệng ra ngậm lấy.

Mang theo vết thương ở đầu lưỡi non mềm đột nhiên bị anh ngậm, cô kinh hoàng tròn to đôi mắt đẹp, phát ra tiếng kháng nghị ô a.

Không để ý tới kháng nghị của cô, Ân Hạo lật người đè cô dưới thân thể của mình, ngậm lấy đầu lưỡi non mềm của cô, thưởng thức chút máu tươi trong đó, cực kỳ dịu dàng hấp thu hương thơm của cô.

Khi anh dùng hết khả năng dịu dàng của mình mà liếm, đôi tay cô như đồng tình mà choàng qua vai anh, mơ hồ để bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Nhìn cô đẩy lên phản ứng nhiệt tình, Ân Hạo mới rời khỏi môi cô, tựa trán của mình lên cái trán của cô, thở dài: "Trời ạ! Anh rất nhớ em..."

Đồng Vũ Thiên mở mắt ra, để đáy mắt mình hòa hợp với đôi mắt chứa đầy nhục dục của anh, không cách nào khác chế rung động trong cõi lòng.

Với người đàn ông trước mặt, thì bộ dạng của cô lúc này thật đáng yêu.

Nhớ tới việc anh đã từng lạnh lùng, xa cách với cô, cô lên tiếng với giọng ủy khuất và ghen ngào. "Hạo, sau này đừng đối xử với em như thế nữa."

"Thật xin lỗi, sau này sẽ không. . . . ." Hôn nhẹ lên đôi lông mày cô, mắt của cô, tóc cô, mũi cô. Trong lời nói ghen ngào của Ân Hạo là sự bảo đảm và cam kết

Trải qua lần này, anh càng thêm tin chắc, mình yêu cô gái này.

Mặc dù cô khác với người khác, đầu óc lại hay mơ hồ, nhưng cũng bởi vì việc này mà cô đi vào thật sâu trong tâm mắt anh, mê hoặc trái tim của anh.

Cảm giác cơ thể mình đang nóng rực kèm theo những nụ hôn liên tiếp của anh đang rơi lên người cô, Đồng Vũ Thiên ôm lấy mặt của anh, nhỏ giọng khàn cầu: "Hạo, yêu em."

Cô khát vọng được anh yêu thương, khát vọng anh đem nhiệt nóng thuộc về mình chôn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, kết hợp chặt chẽ cùng với cô

Thình cầu của cô, khiến nội tâm Ân Hạo dâng lên cảm xúc dịu dàng nhất từ trước đến nay.

"Chờ một chút, cơ thể anh chưa đủ ướt."

Anh nhỏ giọng nói, ngón tay thon dài chuẩn bị trượt vào giữa hai chân cô, để vuốt ve nó, cho đến khi chỗ đó của cô hứng phấn, ướt át mới thôi.

"Không, em muốn anh lập tức đi vào, để cho em biết, anh là của em. . . . ."

Trong lòng của Ân Hạo bởi vì câu nói của cô mà nhũn chặt lại.

Chỉ vì anh gây ra hiểu lầm mà hai người phải rời xa nhau, bởi vì anh không muốn mình bị tổn thương mà cự tuyệt khi cô muốn đến gần, rốt cuộc cô lại là người tổn thương nhiều nhất?

"Đứa ngốc, anh là của em, mãi mãi là của em!"

"VẬY HÃY ĐỂ CHO EM CẢM NHẬN ANH ĐI!" ĐỒNG VŨ THIẾN CẮN MÔI DƯỚI, HAI MẮT RUNG RUNG, KHÔNG TỰ CHỦ ĐƯỢC MÀ THÓT RA NHỮNG LỜI YÊU THƯƠNG.

ÂN HẠO NHANH CHÓNG CÒI BỎ TẤT CẢ QUẦN ÁO TRÊN CƠ THỂ CẢ HAI NGƯỜI, NẮM HAI TAY CỦA CÔ LÊN ĐÀN XEN CÙNG MƯỜI NGÓN TAY CỦA ANH, ĐÍNH VÀO TRÊN NGỰC CÔ. "CHÍNH TẠI NƠI NÀY, EM SẼ CÓ CẢM GIÁC TIM ANH ĐANG ĐẬP NHANH VÌ EM?"

Bởi vì thương cô, yêu cô, nên mới không bỏ được và đau lòng vì cô, cho nên anh không cách nào tiến vào khi mà cô chưa đủ ướt át.

Cảm giác nhịp tim của anh đang mất đi trầm ổn, một lòng bàn tay đang khê động, cô gật đầu một cái.

"Chúng ta còn rất nhiều thời gian, hôm nay hãy để cho anh từ từ, anh sẽ yêu thương em thật tốt được không?"

Cô còn chưa kịp trả lời, liền cảm giác bộ ngực mình được miệng của anh ngậm lấy, đầu lưỡi dịu dàng qua lại, chậm rãi vuốt ve, khẽ liếm lấy.

"HẠO. . . . ." ĐỒNG VŨ THIẾN RUN RẪY PHÁT RA MỘT TIẾNG RÊN KIỆU MỸ, THÂN THỂ BỎI VÌ HUNG PHẤN MÀ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC NÂNG LÊN, NGHÊNH HỢP VỚI ĐỘNG TÁC CỦA ANH.

Đem đôi nhũ hoa của cô trêu chọc khiến cho nó phải đứng thẳng lên, lửa nóng trên người Ân Hạo từ từ lan ra, cuối cùng cũng vén cái màn mềm mại ở nơi tư mật của cô lên.

"Ừm. . . . . Anh.. anh đang làm cái gì?" Cảm giác hơi thở nóng rực của anh khiến cho cơ thể cô tê ngứa, Đồng Vũ Thiến hít một hơi thật sâu.

ÂN HẠO ÁC Ý GIỜ MÔI LÊN, TRÔNG MẮT ĐEN LÓE LÊN NGỌN LỬA TÌNH DỤC NÓNG BỎNG, MIỆNG LẠI TIẾP TỤC ĐI XUỐNG.

"ĐỪNG LẠI!" MẶT ĐỒNG VŨ THIẾN ĐỎ BÙNG, TRỰC GIÁC GẤP HAI CHÂN LÊN, NGĂN TRỞ ANH ĐỪNG HÔN XUỐNG.

"Ngoan, mở chân ra, em kẹp chặt như thế sẽ làm anh đau."

Nghe vậy, Đồng Vũ Thiến sợ làm anh đau, nhanh chóng mở hai chân ra, ngược lại để cho anh di chuyển xuống, qua giây lát, mặt của anh đã chôn vào giữa hai chân của cô.

Anh đưa cái lưỡi linh hoạt ra vào, hưng phấn mà trêu đùa động tư mật mềm mại của cô, cuối cùng chui vào trong động hoa riêng tư, bắt chước động tác đút ra vào của dục vọng, lấy đầu lưỡi chọc nhẹ, chống đỡ lên xuống.

"Không.. đừng. . . . ."

Hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ liếm nơi mắc cỡ ấy, Đồng Vũ Thiến vừa ảo não lại vừa đau đầu, tất cả giác quan toàn thân cũng tập trung vào động tác của anh.

"Thật là nhột, rất nhám. . . . . em không chịu nổi. . . . ." Khó có thể dùng lời diễn tả được cảm giác tê dại khoái cảm không ngừng đánh tới, toàn thân của cô run lên, không biết có nên đẩy anh ra không.

ÂN HẠO NGỬI MÙI HƯƠNG NHỆ NHÀNG CỦA U ĐỘNG, BỪA BÃI MÚT LẤY NHỮNG GIỌT NHỎ CHẢY RA KHỎI U ĐỘNG NGỌT NGÀO CỦA CÔ.

Khi anh vừa liếm láp vừa cố nâng lên khoái cảm kinh người để giây vò cô thì Đồng Vũ Thiến ôm đầu của anh, không ngừng phát ra tiếng rên và thở dốc.

"HẠO, VAN XIN ANH. . . . ."

Theo những hành động hôn liếm của anh, tâm tình của cô càng trào dâng một cách mãnh liệt, khát vọng anh có thể dùng toàn lực tiến vào, hoàn toàn đoạt lấy cô.

ĐỒNG VŨ THIẾN NGỌT NGÁY, THÓT RA MỘT TIẾNG YÊU KIỆU TỪ TÌM, KHIẾN MÁU CẢ NGƯỜI ÂN HẠO ĐỀU ĐI SÔI TRÀO.

Anh vịn vào nơi dục vọng đã sớm trào lên, đè vào trong động hoa đã sớm ướt át của cô, nửa chậm rãi thẳng lưng cắm vào.

"HẠO. . . . ." BỊ KHOÁI CẢM CĂNG TRÀN MẠNG THEO VUI VẺ CỦA ANH ĐÁNH TỚI, CÔ KHÔNG KIỂM HÃM ĐƯỢC MÀ GỌI TÊN ANH.

"Anh đang ở nơi này."

Vừa tiến vào nơi mật huyết vừa khít khao vừa ướt đầm của cô, anh liền kéo chân trắng nõn của cô gác lên vai, sung sướng thẳng tiến vào trong.

Khoái cảm bởi vì anh tăng nhanh tiết tấu mà tạo thành, Đồng Vũ Thiến không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể không ngừng gọi tên anh.

Mê muội nhìn anh đi vào người cô, cả dục tiên dục tử đều tràn đầy vui vẻ, khi anh nghe cô gái phía dưới phát ra tiếng rên yêu kiều, Ân Hạo hưng phấn mà thở gấp, tăng nhanh tần số ra vào.

"Anh yêu em, tiểu hồ ly. . . . . anh yêu em. . . . ."

Mỗi một lần rung động cường hãm, anh lại cất giọng khàn khàn mà tràn đầy tình dục thì thầm tiếng yêu bên tai cô.

Vùi lấp lửa nóng trong sự kích tình, Đồng Vũ Thiên dùng sức đè đè vai anh, để cho anh dính lên người của cô, cùng với cô trở thành một khối thân mật

Dán chặt lên người cô, cảm giác đôi nhũ hoa mềm mại và trái dâu tây nho nhỏ đang được lồng ngực rắn chắc của anh đè xuống, anh không tự chủ được mà cứ mãi phát ra tiếng thờ dốc, ra sức kéo dài động tác ra vào

Cô phát ra tiếng rên rỉ si mê, suy nghĩ bị lạc đi khi được tia lửa của anh mài dũa, cho đến lúc anh chấp nhận buông thả tất cả dục vọng, cùng cô tiến lên đỉnh cao nhất của tiếng yêu. . . . .

Trời đang đi vào cuối năm, bởi vì dòng nước lạnh và thời tiết lạnh làm cho con người ta không chịu nổi

Đồng Vũ Thiên hết sức thỏa mãn mà cuộn mình trong chiếc chăn ấm, không thèm động đậy.

Đột nhiên, lòng bị rung động, ảm áp càng ngày càng xa.

Đồng Vũ Thiên vươn tay nắm chặt lấy sự ảm áp dành riêng cho cô, làm nũng nói: "Ồ. . . . . ông xã, đừng đi, đừng đi!"

Sau khi kết hôn thì chỗ tốt và lớn nhất, cũng là nơi Đồng Vũ Thiên thích nhất chính là lò sưởi lớn, ôm anh thì căn bản chẳng cần phải mở lò sưởi làm gì.

Tức giận liếc nhìn vợ yêu, Ân Hạo cười khở nói: "Không phải em nói hôm nay muốn cùng anh đi đến bệnh viện sao? Quên mất việc phải đi thăm ông rồi hả?"

"Ông nội? Đợi em tí!"

Nghĩ tới Ân Nghiêm, Đồng Vũ Thiên vội vàng xuống giường.

"Ông xã, đợi em đánh răng một tí!"

Sau khi kết hôn, cô chuyển thẳng vào nhà Ân Hạo sống, cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ mà lần đầu tiên cô đến nhà anh đã suy nghĩ.

Đám cỏ dại mọc thành bụi trong nhà được cô khéo tay bày trí khắp nơi.

Những gốc biệt thự bốn mùa đều nở đầy hoa, xinh đẹp đến mê người, thời gian lâu dài, thậm chí những người hàng xóm đi qua ngôi nhà của bọn họ cũng đứng lại ngắm vài giây, có vài người còn trực tiếp đến gặp cô hỏi thăm về kiến thức chăm sóc cây cảnh.

Ngày hôm qua bị hàng xóm quấy rầy nên cô mới không kịp làm một bó hoa thật đẹp mang đến tạo niềm vui cho ông nội.

Mặc dù tình hình của ông nội đang dần chuyển biến xấu, thậm chí bọn họ còn phát giác ra ông đang cách bọn họ ngày càng xa, Đồng Vũ Thiên vẫn duy trì việc cách mấy ngày lại đến thăm ông một lần, theo thói quen sẽ cùng ông nói chuyện trời đất.

Ân Hạo nhìn dáng vẻ hoảng hốt của cô, lắc đầu một cái, than nhẹ, tiếp tục vươn hai cánh tay ra, trực tiếp xử lý vợ yêu đang đứng trước mặt.

Quả nhiên, cái người vợ yêu đang muốn cướp lấy bàn chải đánh răng bởi vì bước chân quá mau, nên chút nữa ngã nhào, may là có anh chủ động đỡ lấy cô.

Tựa vào lồng ngực khỏe mạnh của cô, Đồng Vũ Thiên vỗ vỗ tim mình, lấy giọng may mắn nói: "Haizzzz! Thật may là có anh đỡ."

"Bà xã thân yêu à, em đang định làm gì vậy, coi chừng tiểu bảo bảo ở trong bụng kháng nghị đó!"

Đồng Vũ Thiên đỏ mặt giọng nói hơi cau bẳn và oán trách. "Không phải anh cũng không biết, chỉ khi nào người ta ở trước mặt anh mới có hành động như thế mà thôi."

Cô nghĩ, nhất định kiếp trước cô đã làm chuyện gì đó mà trời đất bất dung với Ân Hạo, nếu không sao cô lại luôn làm những chuyện xấu hổ như thế trước mặt anh, đưa gương mặt nhỏ đang xấu hổ chờ bị anh giễu cợt?

"Đã kết hôn với nhau lâu như thế rồi, thế mà nhìn thấy anh là trái tim vẫn đập loạn thế à?" Anh cúi đầu xuống, khoe môi nâng lên nụ cười ranh mãnh, biết rõ còn hỏi.

Nhìn vẻ mặt cố ý giễu cợt của anh, gương mặt của Đồng Vũ Thiên không khỏi đỏ bừng vì mắc cỡ, nũng nịu kháng nghị. "Ghét anh ghê!"

"Có cái gì cần xin lỗi?" Anh khẽ chạm vào gò má mềm mại của cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, nói: "Đã thân mật như thế, gặp lại em, anh còn không ngừng muốn đụng cho em ngã, sau đó ăn em."

Thấy mặt cô không đỏ, hơi thở không gấp mà bình tĩnh nói ra khát vọng trong lòng, Đồng Vũ Thiên nói lời cảnh cáo: "Không được, không được! Chúng ta sẽ trẻ."

Cô còn chưa chuẩn bị hoa, cùng anh triển miển nữa thì tuyệt đối sẽ trễ thật lâu, thật lâu.

Anh nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: "Thật ra thì chúng ta còn một tiếng nữa lận, có thể tận dụng."

Giương mắt nhìn về phía đồng hồ treo tường, lúc này Đồng Vũ Thiển mới phát hiện ra, thật ra là bọn họ đã dậy sớm.

"Đó! Anh có âm mưu phạm pháp!"

"Đúng vậy." Ân Hạo thừa nhận, trong nháy mắt vẻ mặt nho nhã trở nên vô cùng nguy hiểm. "Anh thường thường loay hoay không cách nào về nhà, không nhiều thời gian lắm nên phải tận dụng, sau đó giải quyết áp lực?"

Chỉ cần gặp phải ngày Ân Hạo trở về nhà, là cô phải chuẩn bị tinh thần bị anh dày vò cả đêm, ông xã thân yêu của cô phục vụ thật tốt.

Nhưng số lần hai người hoan ái vẫn còn quá thường xuyên để cho cô cảm giác mình đã biến thành người phụ nữ có thai dâm dăng nhất trên đời.

"Cái người này, sao anh lại thường xuyên quấy rầy vậy....Sẽ âm ỉ đến Tiểu Hạo đó!"

Mặc dù cô cự tuyệt, chung quy lại không thể nào thắng được kỹ xảo trên đũa cao siêu của ông xã, chỉ cần anh cố ý hấp dẫn cô, không cần làm cái gì, chỉ cần một ánh mắt là có thể để cho cô thuận phục.

"Cha mẹ quan hệ là để bồi dưỡng và chăm sóc cây non."

Đôi mắt xanh xinh đẹp tròn to, cô tức giận sẵng giọng: "Ngụy biện!"

Ân Hạo lơ đãng cười khề, nhẹ nhàng đề cô xuống giường, đưa tay bắt lấy đôi nhũ hoa xinh đẹp no tròn của cô, bắt đầu xoa bóp.

Đồng Vũ Thiển không nhịn được than nhẹ ra tiếng.

Sau khi mang thai thân thể của cô càng trở nên nhạy cảm, có lúc chỉ là ma sát nhẹ trước ngực cũng làm cô dâng lên một trận tê dại, để cho cô khổ nhiều không dứt.

Vào lúc này chỉ là bị anh vuốt ve, mà cơ thể của cô đã nóng ran lên, cả người vô lực phát ra tiếng kêu mềm nhũn.

"Ông xã....nhẹ một chút..."

Tiếng rên rĩ của cô chỉ càng kích thích anh thêm hưng phấn mà thôi không đến vài giây sau, trong phòng chỉ còn dư lại tiếng nam thở gấp và tiếng rên yêu kiều của nữ.

Đội kích tình bình phục, hai người tựa sát vào nhau, nghe nhịp tim của nhau, sau khi hưởng thụ hoan ái cả người đều có dư vị thỏa mãn hạnh phúc.

Không biết qua bao lâu, Đồng Vũ Thiển lại vui đầu vào ngực anh, như có điều suy nghĩ kêu: "Ông xã...."

"Hả?"

"Anh nói xem, ông nội có thể đợi đến Tiểu Hạo ra đời hay không?" Kéo tay của anh đặt lên bụng của mình, Đồng Vũ Thiển có chút lo lắng hỏi.

Nhắc tới người thân mà anh coi trọng nhất, giọng nói của Ân Hạo lại trở nên kéo dài hơn: "Anh không biết...."

Tốc độ mất trí nhớ của người già phát triển rất nhanh, trước mắt nếu dùng những loại thuốc tân tiến nhất thì cũng chỉ có thể trì hoãn tốc độ của bệnh mà thôi, không cách nào ngăn cản bệnh quái ác này phát triển, đây cũng là bệnh mà khiến cho người ta đau lòng nhất.

"Em nghĩ, ông nội có thể đợi đến lúc Tiểu Hạo ra đời." Khóe miệng nâng lên nụ cười, Đồng Vũ Thiển lấy giọng kiên định nói.

"Sao em lại có lòng tin như vậy?"

"Chúng ta cũng phải bởi vì ông nội mà hy vọng, mới có cơ hội ở chung một chỗ, không phải sao?"

Đi theo lời của cô hồi tưởng lại những gì đã trải qua, Ân Hạo không nhịn được mà thở dài. Nghe nói khi phụ nữ mang thai thì thường hay lo lắng, sẽ trở nên đa sầu đa cảm, điểm này anh tuyệt đối có thể chứng thật.

Lòng anh luôn yêu quý người vợ biết lo lắng cho ông nội anh. Nhưng anh thật sự rất sợ Tiểu Hạo ra đời sẽ biến thành một đứa nhỏ đa sầu đa cảm.

Vì dòi đi tâm tình đang rất hoang mang của cô, anh cười nhẹ ra tiếng. "Anh chỉ nhớ đến lúc em cởi quần áo của anh."

Nghe anh nhắc đến đoạn chuyện tưng quăn kia làm cho cô vô cùng lúng túng, Đồng Vũ Thiển tức giận nắm mu bàn tay của anh.

"Tại sao anh lại nói chuyện này?" Cô thật sự lo lắng cho ông nội của anh, anh còn vui vẻ nói giỡn nữa sao!

"Được, không đề cập tới nữa. Bất quá anh muốn hỏi em, có phải khi đó em đã sớm để ý đến anh rồi hay không, cho nên cố ý mai phục ở nơi đó, sau đó cõng quần của anh xuống, chuẩn bị bắn cung vào người bá vương ương ngành?"

Bị Ân Hạo chọc cho mặt mày đỏ bừng, Đồng Vũ Thiên làm bộ đáng như sắp bóp chết anh.

Thế nhưng anh lại ra tay bắt lấy tay của cô, trịnh trọng, thâm tình nói: "Thiên Thiên, đây là ký ức thuộc về hai chúng ta, mặc kệ là vui hay buồn, anh sẽ vĩnh viễn nhớ nó"

Mặc dù bệnh của ông nội có thể làm cho anh quá sức, nhưng đúng là anh phải bởi vì ông nội mà thêm một hy vọng, mới có cơ hội tìm được người mình muốn dắt tay đi cả đời.

Đây cũng là quà tặng quý giá nhất của ông nội!

Dẫu có tức giận cũng không thể không bị lời nói thâm tình của anh làm cho cảm động. Đồng Vũ Thiên vừa bực mình vừa buồn cười đắm nhẹ vào bả vai anh, "Anh thật là đáng ghét!"

"Nhưng mà anh thật sự rất yêu em bà xã!" Ân Hạo ôm chặt lấy vợ yêu, không sợ buồn nôn mà thổ lộ.

Nghe lời tỏ tình đó, Đồng Vũ Thiên không biết nên vui vẻ hay không, suy nghĩ một chút cô cất giọng không phục mà nói với anh. "Được rồi, em cũng yêu anh, chỉ là, sau này lúc em rơi vào thời điểm mơ hồ, anh phải nghĩ cách cứu em nhé!"

Nghe vậy, Ân Hạo không nhịn được thở dài.

Anh chẳng những phải làm bác sĩ, mà sau khi kết hôn thành thạo anh còn phải hóa thân thành siêu nhân, cứu vớt cô vợ khá ái của mình. Hết cách rồi, ai bảo anh chính là yêu cái cô gái ngu ngơ này cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hoàn thành

Bác sĩ chính là người có cho Cola linh cảm.

Một thời gian trước đến phiên Cola xin nghỉ để đưa mẹ Cola mẹ đi bệnh viện khám bệnh, mặc dù đã lên mạng để hẹn trước với bác sĩ, nhưng cũng vui mừng đến khiếp sợ khi người phụ trách lại là một bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai, dù là sức khỏe của anh luôn tràn đầy, nhưng tốc độ chẩn bệnh lại chậm hơn rất nhiều so với các phòng bệnh khác. Cho nên, để dẫn mẹ Cola đi khám bệnh mà tiêu tốn hơn nửa ngày để chuẩn bị tâm tư.

Không ngờ, lần ở trong bệnh viện đợi mấy giờ này, ngoài ý muốn kích thích Cola viết quyển này chen ngang bản thảo Linh Cảm.

Lại nói mẹ Cola sau khi báo danh lại phải đi đến phòng kiểm tra huyết áp, mà chỗ báo danh lại ngay cạnh nhà vệ sinh, đang cảm thấy rất nhàm chán, tầm mắt Cola lơ đãng bị một anh đẹp trai hấp dẫn (tại sao các bác sĩ bây giờ lại đẹp trai hơn tưởng tượng của mình vậy?)

Sau khi người bác sĩ cao lớn, anh tuấn, đẹp trai khám bệnh xong, cùng một cô gái xinh đẹp tóc dài đi xuống nhà vệ sinh, thấy người bác sĩ kia đi vào thì cô gái xinh đẹp đứng bên ngoài chờ, đợi bác sĩ ra, hai người tiếp tục thân mật nói chuyện với nhau.

Thấy nam thanh gái lịch xứng đôi với nhau như thế, Cola không nghĩ bọn họ là bạn bè bình thường, đang tự tiện nghĩ một số chuyện về tình yêu ở trong đầu thì từ trong túi xách lấy ra một túi thuốc....Rồi có một bác sĩ khác đi vào nhà vệ sinh, bên ngoài thì cũng có một anh đẹp trai khác đứng đợi, không cần nhiều lời, Cola lập tức hiểu ra, tất cả cô ái xinh đẹp và anh chàng đẹp trai này đều là những dược sĩ chuyên nghiệp.

Cái đầu óc với ngành nghề này rất nhạy cảm, bởi vì Cola có xem qua bộ phim "Tình yêu không thuốc chữa", nên biết được các dược sĩ sẽ tới quầy rầy bác sĩ để bệnh nhân lấy thuốc ở đại lý của mình, lại lơ đãng muốn mượn câu chuyện này đến một quyển tiểu thuyết có liên quan, vì vậy đối với những từ ngữ trong nghề có hơi giảm bớt.

Sau khi xác định quan hệ của hai người, Cola có hơi thất vọng, vẫn tưởng bác sĩ đẹp trai và cô gái xinh đẹp kia là một đôi! Nhưng ngoài thất vọng ra, linh cảm lại cuộn cuộn ập đến, cho nên, khẳng định vai nam chính phải là một bác sĩ!

Cho tới khi nữ chính được đặt ra, bởi vì sắc tâm nổi lên, Cola lại lên cho chàng bác sĩ đẹp trai và thiếu nữ dược sĩ kia làm thành một đôi, do đó lúc đi hơi nhập tâm thiếu chút nữa đụng vào người khác ở cửa quẹo. Lúc ấy chợt có một ý niệm lóe qua bộ não, nếu như bác sĩ trai đẹp kia thích ngây thơ, thì tình trạng của cô gái kia sẽ thú vị hơn cho nên, vốn là chuẩn bị muốn viết chuyện xưa nhưng lại bị cắt đứt.

Còn nữa, liên quan đến nghề nghiệp của nữ chính, là do một lần Cola nghỉ học đi chợ hoa tìm mua một chậu cây cảnh, sau khi về đến nhà liền tìm thêm tài liệu về nó, phát hiện thật sự có người coi đây là nghề nghiệp, tò cảm thấy cũng rất lãng mạn, cho nên liền đặt ra câu chuyện như thế.

Lần nữa cảm tạ sự ủng hộ của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Ngay Thor* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.